உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸாம்பாப்பரப்பிரம்ஹணேநமஃ.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

இஃது,

சித்தாந்தத்தலைவர்க்குத்

தொண்டுபூண்டொழுகும்

சூளை,

சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE MEMORIAL PRESS,

No. 39, THUMBOO CHETTY STREET.

15th October 1882.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபவேநம:.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

விஞ்சிய பிரணவ ... ... *
குஞ்சர முகனவிர் ... ... *
செஞ்சர ணிணைமலர் ... ... *
நெஞ்சினி லிணைகுவாம் ... ... *

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களிற்பெறப்பட்டபதி ஞானத்தையுணர்வது பூர்வபுண்ணியமுடையார்க்கே கைவல்யமாகையால், அவ்வுண்மைஞான சித்தியாவர்க்குங்கிட்டுவது அருமை! அருமை!! "நல்லனநூல் பல கற்பினுங் காண்பரிதே, யெல்லையிலாத சிவம்" எனவும், "எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்தங்கிசலே, யுண்ணிலைமை பெற்ற துணர்வு" எனவும் போந்த பிரமாணங்களாற்காண்க. இவ்வரிய சிவ சித்தியைப் பயப்பது சைவமார்க்கமொன்றேயாம். (தெய்வஞ் சிவனே சிவனருள் சமயம், சைவம் சிவத்தொடு சம்பந்தமென்றான், சைவம வளர்க்குஞ் சம்பந்த மூர்த்தி) என்னும் வாக்கியத்தால்சைவம் ஈதெனவெளிப்பட்டது. எல்லாமார்க்கங்களுக்கும் அதீதப்பட்டதாய், ஒப்புயர் வில்லாததாய், தன்னிலைமை யெக்காலத்து மாறுததாய் விளங்குஞ் சைவமார்க்கத்திற் பிறக்கும் புண்ணியத்தைப் பெற்றும் விபூதி ருத்ராட்சங்களாகிய சிவ சாதனங்களைத் தாங்கிவாழுஞ் சாம்பவாளா

சிய நம்மவருட்பலர் தங்கள் பெருமையைத் தாங்களே யறியாதவர்களாய்க் காலங் கழிக்கின்றார்கள்.

உலகம் என்பது யாது? நாம் உலகில் ஏன்பிறந்தோம்? நாம் என்பது யார்? நமக்கும் உலகுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் யாது? என்றின்ன விசாரத்திற் றலைப்பட்டவர்க்கே உண்மை வெளியாகுமாகையால் மானிடராய்த் திரிவாரொவ்வொருவரும் தத்தங்கடமையாகப்போந்த மேற்காரியத்திற்றலைப்படுவது அவசியகரமாம். இந்த விசாரத்தால் முறையே மேல் வினாக்களுக்குச் சமாதானம் பிறந்து, அந்தத்தில் பதிப்பொருளொன்றுண்டென்பதும் வெளிப்படும். அப்பதியே (சிவம்) என்னும் மங்கல பதார்த்தமாய் விளங்குவதொன்றாகலான், அப்பதிப் பொருளோடு சம்பந்தம் பெறாதார் அமங்கலமுடையார் என்னப்படுவர் என்பதற்கஞ்சி யாவருஞ் சுமங்கலிகளாக வேண்டுமென்பதும் அமையும். இவ்வரிய பேறு நம்மவர்க்கு இயல்பாகவே அமைந்திருப்பதால் நாமிப்பெரும் பேற்றையுடையேம், என்று விசாரமுகத்தால் தெளிந்து மகிழ்வதே நம்மவர் செய்யத்தக்க கடமையாம்.

சிவசம்பந்திகள் என்று காட்டுவதற்குரிய விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்கும் நம்மவர் சுலபமாய் மேல்விசாரஞ்செய்வதற்கு அச்சிவசாதனங்களுமோர் துணையாம். விபூதியென்றாலென்னை? அதை யேன் தரிக்கவேண்டியது? அதற்கும் நமக்கு முள்ள சம்பந்தம் யாது? என்றின்ன கேள்விகள் பிறக்கவிடமுண்டாதலே யுண்மையைக்காட்டி யுபகரிக்கும். இவ்வளவுசெய்ய அவகாசமின்றித் தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் பெரும்பாக்கியத்தை யிழக்கின்றவர்களேயாயினர். இவ்வுண்மைகளைச் சிந்தித்து நம்மவர் பலரும் நமது நிலைமை இனைத்து என்றறியுங்கால் தாம் தாம் பிறந்ததனா லடையத்தக்க பெரும்பேற்றை அடைகின்றவராவர். அவரப்படி அறியத்தொடங்கின், (நலமதொன்றடைதற் குறுமிடையூறு நாதனேன்பலவுளவன்றே) என்றபடிப் பலவிபத்துக்கள் நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பது முண்மையே! "தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி, முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும், ஆறுகோடி மாயாசத்திகள், வேறு வேறு தம்மாயைகள் தொடங்கின, வாத்தமானாரயலவர்கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர், சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள்,

பற்றியலைந்துப் பதறினர் பெருகவும், விரதமே பரமாக வேதியருஞ், சரதமாகவே சாத்திரங்காட்டினர், சமயவாதிகடத்தமதங்களே, யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர், மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தாஅர்த், துலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின், கலாபேதத்த கடுவிடமெய்தி, யதிற் பெருமாயையெனைப்பல சூழவும்" என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்காற் கண்டுணர்க.

இவ்விபத்துக்களில் நாம் தப்புவது (அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி) என்னும் திருவாக்கின்படியே கூடுமாகையால், அவன் அருள்வடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களில் உறுதிப்பட்ட நிலையினிற்பதே நங்கடமையாம். (அருளுடைய பரமென்றேவன்று தானே யாருளனென்றும் மெனக்கே யானவாதி, பெருந்து விளக்கட்டென்றும் மென்றூற்கட்டிப் பேசியதன்றே யருணூல் பேசிற்றன்றே) என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறிய பிரமாணத்தால் வேதசிவாகமங்கள் அருணூல் என்று வெளிப்பட்டமைகாண்க. அருணூலில் விதித்தவழி நிற்பின், அல்லாத நூல்கள் புலம்பும் அசப்பியங்கள் தலைகாட்டா தொழியும். அருணூலெனினும், பதிநூலெனினு மொக்கும். இந்நூல்களில் பதிநிச்சயத்தையினிது விளக்கவேண்டிப் பாசபசுக்களி னிலக்கணங்களையும் தாரதம்ய முகத்தானே பிரவசனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தலின், அவ்வாபாச சித்தாந்தங்களில் மயக்கமுண்டாகாதவழி அவற்றைமுறையேவிளக்கி, அவற்றினுண்டாகிய தோஷங்களைவிலக்கி, நம்முண்மையைத் துலக்கிக் காட்டுவோமாக.

முதல், (நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர்) என்ற பிரமாணத்தால் அந்நாத்திகர் இவரென்பதை விசாரிப்பாம்.

காணப்பட்ட உலகமொன்றே மெய். இவ்வுலகம் மண், சலம், தீ, காற்று என்னும் பகுதியுடைத்து. இந்த நான்கும் பூதங்களென்னப்படும். இவைகளொன்றோடொன்று புணர்ந்தும், பிரிந்து மியங்கு மியக்கமே சிருட்டி திதிலயங்களாம். இவற்றிற்குவேறாய், ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டெனக்கொள்வது பிழை. பாவபுண்ணியங்களும், நரகசொர்க்கங்களு முண்டென்பது சர்வாபத்தம் என்றுகூறித் திரிபவரே நாத்திகராவர்.

இந்தக் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கும் அதிகாரிகள் யாவரென விசாரிக்கின், அவர் இன்னாரென்று புலப்படுவது

கஷ்டம். மற்றைக்கொள்கைகளை அவலம்பித்திருக்குஞ் சமயிகள் பலபிரகாரமாய்ப்பிரிந்து உலகமுழுதும் பரவியிருப்பது போல் நாத்திகர் என்னும் ஓர் பிரிவினர் உலகில் காணப்படாமையால். ஆகவே, இவர்களை யொரு சமயிகளாகவும், நியாயங் காட்டிமறுக்க வேண்டிய பரிபாகிகளாகவும்விவேகிகள் கொள்ளாரென்க. இவர்கள் அநாமத்து ராயர்களானபடியால் இவர்களைத் தெய்வந்தான் திருத்தவேண்டும். ஆன்மாவுண்டு என்று கொள்பவனானால் தான் அடையவேண்டிய லாபத்தில் திருஷ்டியுள்ளவனாய்ப் பெறுவானாகியதானும், பெறுவதாகிய பேறுமுள் பொருள்களாகத் துணிந்த பயத்தால் தனக்குப்பேறு தருவானாகிய தயாமூர்த்தியாணையில் வசிப்பன். தன்னிருப்பே மோசமானதால் இல்லாமற்போய் விடுகிற தனக்குண்டாவனவாய்ச் சொல்லும் பாவபுண்ணியங்களிருப்பை அவன் எம்மட்டில் அங்கீகரிக்கப் போகிறான்? எது எப்படியானால் அவனுக்கென்னை? புலி, கரடி, சிங்கம், நாய், நரி, பூனை, ஆனை, கழுதை, குதிரை முதலிய சீவசந்துக்கள் நாமின்ன நிலையிலிருக்கின்றோ மெனவாவது, நாம் சேதனம், அல்லது அசேதனமெனவாவது அறியுஞ் சத்தியினவன்றும். அறியாவிடினும், ஆகாரம், நித்திரை முதலியவற்றை அவற்றி னளவறியாமலே யநுபவிப்பதுஞ் செய்கின்றன. நாமநுபவிக்கின்றோ மெனவும் பகுத்தறியாவாம். இவற்றைப் போலாது, பகுத்தறியுஞ் சந்மத்தைப்பெற்றும், அவ்வறிவின் பிரயோசனத்தைப் பாழாக்கி அவ் வறிவைப்பெறா தியங்கும் மிருக பிராயத்தையெய்தி நாத்திகப்படுகுழியில் விழ்ந்து அந்தோ நம்மவர் அழிவது அநியாயம்! அநியாயம்!!

ஆகாரம், நித்திரை முதலியனவன்றி வேறு லாபத்தை யடையாத மிருகங்களையொத்து அந்த லாபமேயன்றித் தங்கள் பகுப்பறிவின் பிரயோசனம் இதுவென விசாரித்து அதனுரிய லாபத்தையடைய முயலாத அவர் வினையிருந்தவாறு கொடிது! கொடிது!! பகுப்பறிவின் பிரயோசனத்தால் மிருகங்களுக்கில்லாத ஆரோக்கியங்களைத்தேடி யநுபவிக்கின்றோமெனின், அந்தந்தச் சந்மங்களுக்கு அவ்வவற்றிற்கு நேரும் உணவாதிகளே ஆரோக்கியமா மாதலால், அவற்றில் தான் விசேஷ ஆரோக்கியத்தைப் பகுப்பறிவால் பெற்றோ மென்பது விந்தையென்க.

அவைகளைப்போல் பிற வுயிர்களைக் கொல்லுதலும், மாத்ருக மனம் பண்ணுதலும், இச்சைபோனவழியே தன்னிடம் பிறப்பாயினும், உடன் பிறப்பாயினும் வேற்றுமை பாராது சரித்தலும், பிறர்பொருளை வௌவலுமாகிய தோஷங்களில்லாமையே யெம்பகுப்பறிவின் பிரயோசனமெனின், அன்னகாரியங்கள் செயற்பாலனவன்ருக ஏன் கொள்ளவேண்டும்? அவைகள் தீமையாவதெப்படி? அத்தீமையாலுண்டாகும் நஷ்டம் யாது? இராஜதண்டனைக்கஞ்சவேண்டியதொன்றேயெனின், இராஜன்தண்டியாவிட்டால் அன்னவை செய்தல் கூடுமென்பதாமன்ருே? ஆஸ்திகராஜாங்கமல்லாது நாஸ்திக ராஜாங்கமா யிருந்தால் இவ்விதிவிலக்குகளுண்டாகாவன்ருே? இதனல், நாஸ்திகனுடைய சிந்தனைமுழுதும் இராஜாங்கம் நாஸ்திகமானதில்லையே! என்ன வுபாயத்தால் இராஜாங்கத்தை நாஸ்திகமாக்கிவிடலாம்! என்றிரவும் பகலும் எண்ணியலமந்திருக்கு மென்பது தானே போதரும். பிறன் மனைவி யொருத்தி மனோரம்யமான ரூபவதியா யெதிரே வரக்கண்டகாலத்து,அவளைக் கைப்பற்றலாமென்றெழுந்ததன்னுடைய அடங்காவாசையைத் தடுப்பது அரசநீதியே யாகையால் அது தனக்கொரு பெரிய தலைநோயாய் முடிகிறதன்ருே? அந்த விதி விலக்குகளுக்குட்பட்டுப் பிரத்யட்ச சுகத்தை யிழப்பதாகவும் எண்ணவிடமுண்டாகிற தன்ருே? இந்த இராஜாங்க நிர்ப்பந்தத்தைப் பெருத கழுதை,நாய் முதலியவைகள் யதேச்சையாய்ச் சஞ்சரிப்பதால், அவைகளே இம்மையின்பமுற்றும் அனுபவிக்கவுரியன வாகவுங் கொள்ளவிடமுண்டாகிற தன்ருே? இந்த நியாயத்தால் மானிடஜன்மம் கழுதையிலுங் கீழிட்டஜன்மமாகக் கொள்ளவருமன்ருே? வினை பகுப்பறிவு என்று ஒருசங்கிதனக்குண்டாகி, எதேச்சையாய்ச் சஞ்சரித்து உலக வின்பமுற்றும் அநுபவிக்கப் போதாமையால். இனிப் பகுப்பறிவென்பது இன்பத்தைக் கெடுக்குமோர் தோஷ பதார்த்தம் என்றுமன்ருே நாட்டவேண்டிவரும்?. நல்லழகிது!

இன்னும், அரசாங்கம் நாஸ்திகமாகுமானல் தெய்வத்துக்கு வந்த சம்பவம் அரசனுக்கும் வருமல்லவா? தெய்வம் வேண்டாதபடியே அரசனும் வேண்டாதவனே யாவன். தெய்வம் உண்டென்று கொள்வதனலன்ருே அதற்குப் பயந்து பாவபுண்

ளியக்களையேற்று அரசன் குடிகளைவதைக்கின்றான்? அப்படியே அரசனிருப்பதாகக் கொள்வதனாலன்றோ அவன் விதித் தவைகளை மீறமாட்டாமல் நம்மெதேச்சை தலையெடுக்க விடவில்லை? இந்தச் சனியுந்தொலைந்தாற்றான் நம்ம எண்ணம் பலிக்கும் என்று சிந்திக்கவருந் தவமேதவம்!! இந்த மதத்தின் சொரூபவர்ணனைசால வழகுடைத்தென்பதை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். அரசாங்கத்தார் விதித்தவைகளைக்கடந்தா லுதை யுண்டாமென்று வெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நம்மரசாங்கத்தார் தெய்வநிந்தை செய்வாரைத்தண்டித்தலுமோர் விதியெனக்கொள்வது அவசியமென்று புலப்படுகிறது. நாத்திகப் பதுமைகளையாட்டுஞ்சூத்திரம்அரசர்கள்கையிலிருப்பது உண்மை!உண்மை!!

பொய்யாமை, கள்ளாமை, களவாமைமுதலிய பொதுத்தருமங்களைவிதித்த நூல்கள் ஆத்திக மார்க்கங்களை யவலம்பித்து நிற்பனவாம். பொய் முதலியன கடவுளருளைப் பெறுதற்கு விலக்கென்னுந் துணிபிற்பட்ட நம்ம ஆத்திகர் அக்கடவுளையேயில்பொருளாகப் பழிக்கு மதிபாதகனை யென்னென் றழைப்பது? பொய்முதலிய தீமைகளில் தெய்வநிந்தை தலையாகையால், தீமையிற் றலைப்பட்டார் நாத்திகரென்று வெளிப்பட்டது. ஆத்திகசமயங்களுள் விலக்கியதீமைகளில் தெய்வநிந்தையு மொன்றாதல் பற்றித் தெய்வ முண்டென்பார்க்கு விலக்காகிய கொலைகளவாதிகள் தெய்வமில்லையென்று திரியும் நாத்திகர் கொண்டுவாழும் நல்லொழுக்கங்களாகநிச்சயிக்கப்பட்டன. நாம் விலக்கிய தீமைகளி லொன்றாகிய தெய்வநிந்தையிற் றலைப்பட்டார் அந்நிந்தை நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென்று எழுகின்றனர். இனியிவர்க்குச் சகோதரர்களாகிய கொலைஞர், புலைஞர், கள்வர் முதலியவர்களுந்தத்தஞ்செய்கைகள் நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென ஏனெழமாட்டார்? இவர்கட்கெல்லாம்சமாதானஞ்சொல்லித்திருப்திசெய்வதென்றால் யார்திறம்? இவர்கட்குச் சமாதானஞ்சொல்பவன் அரசனேயாகையால், இவர்களில் மூத்தவனாகிய நாத்திகசிரோமணிக்கும் அவ்வரசனே நியாயஞ் சொல்லத் தெரிந்தவன். மேல்விசாரத்தால் தீமைகளெல்லாம் நாத்திகர் நிதிகளாக வெளிப்பட்ட தறியாது, அந்நாத்திகசிரோமணிகள் தாங்களும் தருமத்திற்கட்டுண்டவரென்பதுதோன்றப்பொய் கூறலாகாதென

வும், பிறர்பொருளைக் கவரலாகாதெனவும், பிறவுயிரை வருத்த லாகாதெனவும் பலசாஸ்திரத்தை காட்டுகின்றனர். கடவுளுக்கே நாமம் போட அவரைத்தேடுபவர்கள் பொய்யாமை முதலியன கொண்டொழுகுவாரொன்பது அசங்கதம்! அசங்கதம்!! அவர்கள் கொள்கைகொல்லாமை முதலியவற்றை மறுக்கு முண்மையால்.

ஏழை யொருவனும், தனவானொருவனும் ஓரிடத்தில் சந்தித்தபோது, அது யாருமில்லாத விடமாகவும், தனவான் தேக வலிதப்பினவனாகவு மிருக்கக்கண்ட ஏழை தனவானைக் கொன்று விட்டால் அவன்மேல் தரித்துள்ள சொர்ணாபரணங் களும், அவன்கையில் வைத்திருக்கும் நிதியும் தானபகரித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைவெழுமானால் அத்தீயவெண்ணத்தை அந்தச்சமயத்தில் எது தடுக்கும்? ஆருமில்லாத விடமாகையால் அரசன் பயம்விட்டது. தனவான் தேகவலி குன்றினவனாதலால் அவனையஞ்சுவதும் ஒழிந்தது. இனியஞ்சுவது ஆருக்கு? அவ னைக்கொல்லுகையில் அவன் வருந்துவனேயென்று மிரக்கமொ ன்றேதடுக்குமெனின், அவ்விரக்கம் வகிப்பதால் தானடையும் பயன்யாது? அந்தச்சமயம் இரக்கமேற்கொண்டு வாளா விரு ப்பின், தனவான் கைப்பொருள் தன்கைப்பொருளாவதெப்படி? அப்பெரு நஷ்டத்தால் தனதிம்மையின்பம் கெடுமன்றோ? தான் கெடமருந்துதின்பாருண்டா? நெல்லுக்குப்பக்கத்தின் முளைக்கும் புல்லை ஐயோ! இதுவும் வளர்வதாச்சுதேயென்று யார் இரக் கம் பாராட்டிப் பிடுங்காதவர்கள்? சிறுமீனைப்பெருமீன் விழு ங்குவதனா லுண்டாகிற தோஷம்யாது? புலியைச் சிங்கங்கொல் லுவதனாலுண்டாகிற நஷ்டம் யாது? தனதுபுத்திரி, சகோதரி முதலியவர்கள் அதிரூபவதிகளாகவும், தன்னையன்றி வேறு அவர்கட்குத் தாரகமில்லாதவர்களாகவும், தன்விசாரணையிலிரு ப்பவர்களாகவும் பெற்றுவொருவிடன் அவர்களைத்தானிச்சித்தால் அவனெண்ணத்தை அப்போது அவனுக்கு மாற்றுபவர் யாவர்? எந்தநீதிவந்து அவனைத்தடுக்கும்? அவன் ஆருக்கு அஞ்சுவது? பிரத்தியட்சசுகத்தை அவன் ஏன் இழப்பான்? தனதெண்ணங் கெடாவண்ணமுயன்று முடித்துக்கொள்வதே தான் பிறந்ததனா லுண்டாகிய பேறெனக்கொள்ளவருதலால் அவனஞ்சவேண்டிய தில்லை! இல்லை!! இப்படியே பிறன்மனைவியிடமும் கொண்டு

விசாரித்தறிக. இன்னனபலவுளவாதலால், இவற்றையோசியாது தாங்களும் முநியோரென்பதுதோன்றப்பொய்யாமை முதலியனகொண்டொழுகுவாராகச் சாலங்காட்டுவது முழு மோசமென்க. இன்னவாறே பொய்முதலியனவுந் திட்டாந்தமுகத்து விசாரித்தால்வெளிப்படுமாகையால், எல்லாத்தீமைகளும் இந்நாத்திகத்தலைவர்க்கேசொந்த ஆசாரமென்பது காட்டப்பட்டது. இதனால், கள்வரும், கொலைஞரும், பொய்யரும், குடியருமாகிய அதிகாரிகள் யாவருமே நாத்திகப்பெருஞ்செல்வரென்பதுசொல்லாமேயமையும். ஆகவே, பொய்யாமைமுதலியன ஆத்திகாசாரமாதல் சுபாவசித்தமென்க. அன்னவை கடவுள் விதித்த ஆணையாகையால்.இப்படியறிவதொழிந்து,அவைநாத்திகருங்கொள்ளற்பாலனவென்று வீண்பிரமங்கூறல் அசப்பியமென்க. அப்படிக் கொண்டால் தங்கள் மதங்கெடுமாகையால்.

பூதங்கள் நான்கின்விகாரத்தைத்தவிரப் பிரபஞ்சமில்லையென்று துணிகின்றவர்கள் எந்தக்காரியஞ்செய்வதும் பூதவிகாரமேயாய் முடிதலால், தாய்முதலியவர்களைச் சேர்வதும், பிறரைக்கொல்லுவதும், பிறர் பொருளைப்பறிப்பதுமாகியயாவும் பூதவிகாரமென்றன்றி வேறுசொல்லாராகையால் பூதங்களொன்றோடொன்று தாக்கியியங்குவதனால் என்ன தோஷ மிருப்பதாகக் கொள்வது? எல்லாம் பூதங்களும், பூதகாரியங்களும், பூதவிகாரங்களுமாகவே கொண்டவனாகையால். இப்படிவிவகரிக்கும் பூதசித்தாந்தியாகிய நாத்திகனோடு நாம் தலையடித்துக்கொள்வது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இவன் பூதமேயெல்லாமாச்சுது என்று புலம்புவதுபோல், இவன் தமையனொருத்தன் பிரமமேயெல்லாமாச்சுதுஎன்று மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவனுண்டாகையால் அவன் விருத்தாந்தத்தை யிடம்வந்துழி விரிப்பாம்.

இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் நாத்திகரைத் திருத்தவேண்டு மென்பது எம்மகருத் தன்றும். அவர்திருந்துவரேல், அப்படித் திருந்தக்கூடா தென்பதும் எம்மமுடிபன்றும். ஆகவே, அன்னோராபாச நிலையை நம்மவரறிந்து அவர் கூறுமாயாவசனங்களாற் பிரமியாத வண்ணம் செய்வது பரம தருமமென்று கொண்டமையால் எமக்கிது செய்கை அவசியமாயிற்றென்க.

இங்நாத்திகக்கோள், பிரகிருதத்தில் ஆங்கிலேய நாட்டில் கொஞ்சம்தலை யெடுத்திருப்ப தாகத்தெரிய வருகிறது. அதனல் நமக்கொரு பாதகமின்றெனினும் நம்மதேயத்துப் பாலிசர் கள்தத்தஞ்சமயநிலையினைத்தென்றறியாத தன்மையாலும், நஞ் சமய வுண்மைகளை யறிவதற்குப்போந்ததமிழ், கீர்வாணமுதலிய பாடைகளையினிது கல்லாமையாலும், அங்ஙனங்கற்ற மேலோர்க ளோடு கலவாமையாலும், வயிற்று வித்தையாக வூணபாடை யொன்றையே கற்றுவருவதனலும், அங்ஙனங் கற்கப்புகுங்கால் அந்தப்பாடையி லன்றித் தமதுசொந்த பாடைகளிற் பரிஞான மில்லாத கொடுமையால் அவற்றின்முரதம் யங்ஙொக்காணுந் தன் மையொழிதலாலும், அவ்வூணபடையைக் கற்றுவருங்கால் அப் பாடையைப் பயிற்றுவிக்கு மாசிரியரெனப் போந்தவூணர் கூட்டு றவின்மிகுதியால் அவர்வாசனை தமக்கேறப் பெறுதலாலும், அப்படியேறி வருங்கால் அவர் தயையில் வைத்த நாட்டமே லீட்டால் அவர்குறிப்பின் வழியொழுகுதல் ஆவசியமெனப் புலப் படலாலும், இன்னு மிவ்வாறு சிந்திக்கத்தக்க வேறு பலவேது வாலும் நம்ம தேசாசாரங்களும், சாதி, சமயாசாரங்களும் தாழ்வுடையன வாகமதித்து (நிலத்தியல் பானீர்திரிந்தற்றாகு மாந்தர்க் கினத்தியல் பாதாகுமறிவு) என்னும் பிரமாணப் படிக்கெடுகின்றவ னுபவம் பிரத்தியட்சப் பட்டிருத்தலால், இதைக் காணும் நம் முண்மை யிந்துக்கள் எவ்வளவு அநுதாபத்தை யடைந்திருக்கக் கூடுமென்பதை விவேகிகள் சிந்திப்பாராக.

மேல் திருக்குறளின்படி நம்மவரோடு ஊணர் கலந்து வாழ்கையில், அவர்க்கு நம்மாசாரங்களிலிச்சை பிறவாததென் னையெனின், அவர் தயையை நம்மவர் விரும்பலன்றி நந்த யையை அவர் விரும்பி ஆசரியாமை யுண்மையால், அவரிச் சைக்கிடம் பெறுதொழிந்தது. அன்றியும், அசுத்தம், சுத்தம் என்னுமிரண்டில் அசுத்தம் முன்னமே முடிந்திருப்பதொன்றும், சுத்தம் இனி அடைய முயல்வதொன்று மாதலுண்மையால் அவர்க்குப்புண்ணியம் வழிவிட்டாலன்றித் தமது ஆசாரத்தை க்கடந்து நம்மாசாரத்தை யெங்ஙனம் விரும்பக் கூடும்? மேலி ருப்பவன் கீழேயிழிதல் சுலபமும், கீழிருப்பவன் மேலேயேறு தல் கஷ்டமுமாதல் காண்க.

நம்மதேசத்திற் செல்வராயுள்ளவர்கள் விபூதி, அல்லது திருமண்முதலியவற்றைத் தண்டத்திற் 'யிட்டாலு மிட்டார்கள். அல்லது நான்செஞ்சு என்றுயிட்டாலும் விட்டார்கள். அதற்கப்புறம்தெய்வம்என்றால்அதைஎழுத்துக்கூட்டவேதெரியாதவராகையால், அத்தெய்வவிலக்கண மெங்ஙனமறிந்திடவல்லார்? ஆகவே, நம்மபிரபுக்கள், தெய்வம் இக்கருங்கல்லே போலுமெனத்தெளிந்து இகழ்வதேயன்றி வேறு அவர்யாது செயற்பாலார்? இதற்குக் காரணம் தத்தமது சமயவொழுக்கங்களை யுணர்த்தும் நூல்களிற் பழகப்பெறாத பாவமேயன்றி வேறில்லை. அன்னோர்க்குப் புத்திரரத்னங்களாய்ப் பிறக்கும் தவமுடையார் பேறு எவ்வளவிலிருப்பனவாகநாமெடுத்துரைக்க விசையும்? அவர்மான்மியமுரைக்க நந்தரமன்றும். இப்படி நம்மவர்களே கெடுமின்றுரன்றி மற்றை மதத்தவர் தங்நிலையினின்றும் மாறுவது காணோம்! காணோம்!! ஊணர் மகம்மதியர் முதலியவர்களில் அவரவர் சொந்ததருமங்களிற் பிறழ்ந்து நடப்பவர் ஏகதேசத்தினும் ஏகதேசம். நம்மவர்களில் நம்மசொந்த தருமங்களைத் தழுவிநடப்பவர் ஏகதேசத்தினும் ஏகதேசம். பிறமதத்தவர் தங்கள் நிலையின்மாறாமைக்கும், நம்மவர் தங்கள் நிலையின்மாறுகைக்குங் காரணத்தை நோக்குக்கால் பிறருடைய ஆசாரங்கள் யுத்தமும், நம்மாசரங்கள் அயுக்தமுமாயிருத்தலென்பார் போலும். இவற்றைக்காட்டிலும், மிருகங்களினாசாரம் அதிகயுக்தமாய்க்காணப்படலால், இன்னுங்கொஞ்சகாலத்தில் அப்படியும் அவலம்பிக்கவரும்போலும்.

இப்படிப் பாலிசர்களும், பிரபுக்களுந் தடுமாற்றத்தையடைந்து கெடுவதெல்லாம் இயல்பினமைந்திருக்கும் நல்லவாசனையை யொழித்துக் கொண்டமையேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால், மேல்நியாயங்களை யினிதுபரியாலோசித்து யுக்தப்படி யொழுகவேண்டுமென்பது தெளிக. எனவே, வயிற்றுவித்தையோடு ஒழுக்கவித்தையுங் கற்கவேண்டுமென்பது பெற்றாம். இப்படிப்பட்ட சிறுவர்களும், பிரபுக்களுமே யிதற்குமுன்னும் நந்தேசத்திலிருந்ததுண்டாயின், ஆகாயத்தையளாவிய நிலைகளையுடைய கோபுரங்களால் விளங்கும் நம்மாலயங்களும், அவற்றிற்கான ஏர்ப்பாடுகளுமுண்டாயிருக்குமா? தெய்வத்தின் பேர் சொன்னால் ஓர்காசும் கையினின்றும் பெயராத ஔதார்யப்

பிரபுக்கள்காலமிதுவாதலால். இக்காலத்நுப்பிரபுக்களும், சிறு வருமென்னை முற்காலத்தவரைக்காட்டிலும் விவேகிகளா? முன் னில்லாத விவேகமா இப்போது நம்மதேசத்தில்வந்து குடிபு குந்தது? அவிவேகமேவந்து குடிபுகுந்தமையால் விவேகம் ஒளிக்கவிடந்தேடிற்று. நம்மபூர்விகர்கள் புத்திவிசாலத்தைக் காட்டுதற்கு அவர்களால் கட்டப்பட்ட ஆலயாதிகளே போது மான நிதரிசனமாம். அவ்வாலயங்களிப்போது நம்ம தேசத்தி லில்லாவிட்டால், நம்ம ஆசாரங்கள் செத்தவிடம் புன்முளைத் திருப்பதில் என்னதடை? ஊனபாடையைக்கற்றுச் செல்வ த்தை யார்ச்சித்த பிரபுக்களில் தங்கள் சமயாசாரங்களில் அப் பொருள்களை வினியோகித்தவர் இன்னார் என்றுசொல்லுவதற்கு யாவருளர்? ஊணர்மகம் மநீயருள்எவ்வளவு செல்வமுடையவரா யிருப்பினும், தங்கள் சமய நிலைகளில் அபிமானம்விடாமல் அன்பு பாராட்டித் தங்கள் பொருள்களைத்தத்தஞ் சமசாசாரவிசேஷங்க ளில்வினியோகப் படுத்தாதவர் வெகு சிலர். அவர்கள் தங்கள் பாஷைகளையும், சமய நூல்களையும் நன்குபயில்வதாலும், அன்ன பயிற்சி யுடையார் மாட்டு விடாப்பழக்கம் பற்றி வருதலாலும் அவர்க்குத் தங்கள் சாதிசமயாசாரங்களில் ஊக்கம்மாறுமை வெளிப்பட்டது.

நாத்திகவிசாரத்தில், ஊணர் ஆசாரங்களை யவலம்பித்து விவகரித்த தென்னையெனின், அவராசாரங்கள் ஆத்திகம்போல் வதொன்றுகக் காணப்படினும், அவையுண்மை விசாரத்தில் நாத்திகமேயாய் முடிதலினென்க. கேவலம் நாத்திகர் கொண்டு வாழும் ஆசாரங்களும், அவர்களாசாரமும் பெரும்பாலு மொத் திருத்தல் காண்க. சிறுபான்மையே நாத்திகர்க்கு வேறுபட்ட வுண்மையால், அவரும் நாத்திகராகவே நம்ம சித்தாந்தத்தை நோக்க எண்ணப்படுவர். அவர்கள் கடவுளை மாத்திரம் அநாதி நித்தமாக வொப்புக் கொண்டு ஆன்மாவையும், பாசத்தையும் இடையில் தோன்றிய ஆதியாக வொப்புக்கொண்டமையால், ஆதியுடைய பொருள்கள் அந்தத்தைப்பெறுதல் திண்ணமாதல் கொண்டு, பாசபசுக்களுக்கு அநித்தங் கூறுந்தன்மை வெளிப்பட் டது. அவரப்படியுங் கொள்ளாது நரக சொர்க்கங்களில் பசுக் கள் நித்தமாய்க் கிடப்பபொன்றுங் கூறுகையால், நித்திய நரக

சொர்க்கங்களை யநுபவிக்க நித்தியமா யிருக்கு முயிர்களை ஆதி யென்று கூறுதலடாது. அன்றியும், நித்தியமான] நரகத்தை ஆன்மா நித்தியமா யிருந்தநுபவிக்க வருங்கால், கடவுளொரு வருளெடென்பதற்கு இடமேயில்லை. கடவுளையொருவ னுண் டென்று கொள்வதெல்லாம் சுகத்தின்பொருட்டே யாதலுண் மையாகச், சதாசிரயத்தி லழுத்துமொரு பொருளுண் டெனில், அதைக்கடவுளென்று கூறுவதைக் காட்டிலும் வேறொருகசுமல மென்றுகொள்வது அதிககுணமாம். இன்னஆபாசஞான விவே சனத்தால், இந்தமார்க்கம் கடைசியில் நாத்திகமேயாய் முடி தல்காண்க. பாசபசுக்களை இடையில் வந்தன வாகக்கொள்கை யில், இடையில்வந்தன முன்னில்லாமையாலும், பின்னழிதலா லும் முன்னும் பின்னுமில்லாத நாத்திகப் பொருள்களே யாயின. இல்லாதபாச பசுக்களை யுண்டாக் கினமையாலும், உண்டாக்கின பிறகு நித்தியநரகத்தில் விடுத்தலாலும், பயனற்றசெயலும், கொடுஞ்செயலுமுடைய வொருமுடனேடுவமிக்குந்தன்மை வெளிப் படலால்அன்னபொருந்தாச் செயலுடைய தோர்பொருள் கட வுளாதல் சொல்லாமையின், அவர்கூறுங் கடவுளும் நாத்திகப் பொருளாய் முடிந்தது. ஆகவே, சொன் மாத்திரத்தால் கடவு ளுண்டென்பதும், பாசமுண்டென்பதும், பசுவுண்டென்பதுமே யன்றி, உண்மையில் அவற்றையில்பொருள்களாகக் கொண்ட வோர் துணிபினதாகவே அவர்மதம் வெளிப் பட்டமைகா ண்க. இன்ன ஆபாசங்கள் பலவுளவாகலின், முற்றுணர்ச்சியில் இதுநாத்திகமாவதில் எவ்வளவுந் தடையின்றாம். இது உண்மை யில் நாத்திகமும், விவகாரத்தில் ஆத்திகமுமாய்க் கொள்ளவருந் தன்மையால், நம்மதேசத்திலுள்ள மாயாவாதம் போல்வதொன் றாகவுங் கொள்ளபபடும். இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அன்டை அசல் வீட்டுக்காரர்களாகையால், இன்னோர் செயல்யாவும் அச ப்பியமே யாதல்காண்க.

ஊண பாடையைக் கற்றுவரு நம்மவர் அவ்வூண சாத்திரங் களில்அபிருசிமேலிட்டுஅவர்நூல்களையும்,அவ்வூணபண்டிதர்களை யும் பழக்கங்கொண்டு வருங்கால், அச்சம்பந்தமேலிட்டால் அந்த ஞானங் கைவருமென்பது திண்ணம். மேல்யாம் விளக்கிக்காட்டி யவிசாரமுகத்தால், அதுகேவலம் நாத்திகத்திற் செலுத்துமென்

பதற்கேற்ப, அவர்களில்பலர் அவர்மதநூல்களில் முன்னேடுபின் முரணவாவது உண்டென்று கூறியகடவுளை மறுத்துக்கேவலம் நாத்திகராய்த்திரிகின்றனர். அன்னோர் நூல்களையும், அவர்களையும் பழக்கங் கொள்ளுங்கால் தெய்வ மொன்றுண்டென்று சொன் மாத்திரமாய்க் கூறித்திரிதலையும் விட்டு, அன்னபிரோமலிகளைப் போலவே தெய்வம் என்பது மொன்றுண்டா? தெய்வமென்று லென்னை? என்று பரிகசிக்க ஏன்எழமாட்டார்கள்? அது சிந்தித்த பின்னர், தாயேது தந்தையேது நானேது நீயேது என்றும் ஏன் பிரசங்கிக்காமற் போவார்கள்? இன்னவியல்கொண்டு விளங்கும் பிரகிருதாசாரத்தில், நம்மதேசமூர் பலர் கெடுகின்றுராகையால்; அவர்மாட்டுள்ள நட்புரிமையால் இன்னுங் கூடியவளவில் பிரவசனஞ்செய்வாம்.

இவ்வாபாசஞானம் ஆங்கிலேயநாட்டிற்கொஞ்சம் தலையெடுத்திருக்கின்றது என்று யாம் மேலேகூறினேமாகையால், அதன் பிரயோசனத்தைச்சற்றேவிசாரிப்பாம். அவ்விடத்தில்அநேகபண்டிதர்கள் கல்விகேள்விகளில் வல்லவர்களாயிருப்பினும், ஆண்டு அவலம்பிக்கப்பட்டுள்ளமார்க்கம்கேவலம்அஞ்ஞானகிருதமாதல் திண்ணமாகையால், ஆபாசத்தி லாபாசமாகத் தற்போத சமாஜந்தலையெடுக்க நேர்ந்தது. எனவே, அங்குள்ளவரிற் சில பண்டிதர்கள் கேவலம் தேகாத்மவாதிகளாய்த் திரிகின்றுரென்பது வெளிப்படை. இத் தற்போதத் தலைவர்கள் தந்தற்போதத்தைத் திரட்டிச் சிற்சில பத்திரிகாரூபத்தாலும், நூற்பிரவசனத்தாலும் வெளியிட்டு வருகின்றுர்கள். நம்மிந்து பாலிசர்களிற் சில கேள்வியில்லாத பிள்ளைகள் மேல் யாம்காட்டிய நியாயத்திற்கேற்ப அவற்றை யப்பியசித்துவரு மவதிக்குள்ளாகி, நல்லவாள், பெரியவாள் என்னும் வரன்முறைகளைக்கடந்து தம்மிச்சை போனவழி விவகரித்துக்கொண்டுதாம்கெடுவதன்றிமற்றைச்சிறுவரையுங்கெடுக்க முயன்று (தெய்வமிகழேல்) என்னும் ஆணையையுங்கடந்து திரிகின்றனர். இவர்களே (முலையுண்ணிருண்ணு மோட்டெருமைமூடர், சலமின் றிச்சந்தனைப்பார்தர்க்கர், பலநாளை, வட்டிவிலேபோனுமிவர் மாயோவாசகத்தைக், கிட்டினரசங்கிடீர்) என்று நம்ம ஆசாரியர்கள் கட்டளையிட்டுள்ள வாக்கியத்திற்போந்த மெய்யதிகாரிகளாவர். இன்னஆபாசகுணக்ஞானை முன்னிடாகக் கொண்டு விவகரிப்பது கஷ்டம்!

கஷ்டம்!! ஆகவே, அன்னோர்செய்யும் இந்திரசாலத்தைக்கண்டு நம்மதோழர் பலரும்பிரமியாத வண்ணமே யாமீண்டுப்பிரவசனிக்கப் போந்ததெனவறிக.

இவ்வாபாசகர் காணப்பட்ட பிரபஞ்சமொன்றே சத்தியமெனவும், ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டென்பது தவறெனவும் புலம்பாநிற்பர். இதனால், (உலகத்தாருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத் - தலகையா வைக்கப்படும்) என்னுந்திருவாக்காற் பழிக்கப்பட்டலகையாவ ரென்பதுதிண்ணம். உலகம்= உயர்ந்தோரென்று பரிமேலழகர் கூறியிருத்தலின், கடவுளில்லையென்று சாதித்துக் கூறும்நியாயமேலிட்டால் யாமே அவ்வுயர்ந்தோராதல் என்கூடாது என்பர். உலகம் = உயர்ந்தோர் என்பதைப் பரிமேலழகர் திருவாக்காற் கொண்டபடியே அவ்வுயர்ந்தோ ரிவரென்பதும் அவர் திருவாக்கானே பெறல்வேண்டும். தீயவொழுக்கங்களுக்கு நிலைக்களமாய் விளங்குமத்துன்மார்க்கமே உரையாசிரியர் பிரவசனத்தாலும், நூலாசிரியர் திருவாக்காலுங் கடியப்பட்டிருத்தலுண்மையாக, அன்னோர் திருவாக்கைத் தமக்காதாரமா யெடுத்தாள்வது விளக்கில் விழுந்தவியும் விட்டிலின் கதியாமென்க. நியாயமின்றி முடத்தன்மையால் விவகரித்தாலன்றோ யாம் அலகையாதல் சாலுமெனின், நியாயமென்றாலென்னை? ஒருவன் அறிவு விளங்கப்பெற்ற நாள் முதல் நேற்று விளங்கியது இன்றும், இன்று விளங்கியது நாளையும், மாறுபட்டுவரும் அநுபவத்தை யேன் சிந்திக்கிலர்? மூன்றுகாலத்து மொன்றிலொன்று விகற்பித்தெழுந்தவொருவனுக்கு எது நியாயம்? அந்தந்தக்காலத்தில் அது வதுவே நியாயமாய்க் கொள்ளவருமன்றோ? முன்னையது பின்னும், பின்னையது அதற்குப்பின்னும் பூர்வபட்சமாதலால், அவனே தன்னை மறுத்தவனாகிறானன்றோ? அவன்பின்னர் கொள்ளப்போவதையே முன்னவசரங்களில் மற்றொருவர் சொன்னால் அவன் கேட்பானா? அவன் கேளாமைகொண்டே இடித்துக்கூறிய பெரியோர்சொல் அகௌரவத்தையடையுமா? இந்த நியாயத்தாலெது நியாயமென்று கொள்ளற்பாலது? இவற்றையுணராது எமக்கே நியாயந்தெரியு மென்று வாய்ப்பறைபடித்தல் யாண்டிசையும்? உலகில்யார்தான் அநியாயஸ்தர்? முடிச்சவிழ்க்கிறவனும் நியாயஞ்சொல்லத் தெரியாதவனல்லவாகையால்.

உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்னுஞ் சொற்பொருள்களை நோக்கின், உயர்ந்தபொருளோடும், தாழ்ந்தபொருளோடுஞ் சம்பந்தித்தவர் என்று வெளிப்படுகின்றது. மக்களுள் உயர்ந்தோருந் தாழ்ந்தோருமாகவே யிருக்கக்காண்டலின், மக்கள் யாவரும் உயர்ந்தோரு மல்லர். மக்கள் யாவருந் தாழ்ந்தோருமல்லர். உயரவுந் தாழவும் வருந்தன்மை அவரவர் சாரும்பொருள்களி னுயர்வு தாழ்வுகளா லுண்டாவதாய் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந்ததுபோல், இனத்தியல்பால் மாந்தர்க்கறிவு திரியும் என்னும்பிரமாணமேசான்றெனவறிக. இதனால் மக்களுக்கில்லாத வுயர்வு தாழ்வுகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கு முயர்வுதாழ்வுடையபொருள்கள் மக்களுக்கு வேறாகவுண்டென வெளிப்படலால், அவ்வுயர் பொருள்கடவுளும், தாழ்பொருள் மலமுமாதல்சாலும். கடவுளிடம் வைக்கும் பற்றின்தாரதம்யங்களால் உயர்ந்தோர் தாரதம்யமும், மலத்திற் சாரும் பற்றின்தாரதம்யங்களால் தாழ்ந்தோர் தாரதம்யமும் வெளிப்படுமாற்றால் கடவுளிடம் மிக்க பற்றேறினோர் மிகவுயர்ந்தோரெனவும், மலத்தின் மிக்க பற்றேறினோர் மிகத்தாழ்ந்தோரெனவும் பெறப்படுகின்றது. இந்தவிசாரத்தால் கடவுள் சம்பந்தம் அற்பமுமெய்தப்பெறாத மலத்திற் பெரியராகிய வவ்வாபாசகரை யுயர்ந்தோரெனல் யாண்டமையுமென்பதையூன்றி விசாரிப்பாராக. உலகம்—உயர்ந்தோரென்னும் பொருளைநாடி அங்கீகரிக்கப்பட்ட பரிமேலழகர் கூற்றின்படி உயர்ந்தோரினத்தில் அவர்க்கிடங் கிட்டாமையால், உயர்ந்தோர் என்னும் பொருளைத்தரு முலகத்தா ருண்டென்பதை யில்லையென்று கூறவந்த அவ்வாபாசகர் அலகையாதல் திண்ணம்! திண்ணம் !!

ஆயின், சிவனில்லையென்று வைணவரும், விண்டுவில்லையென்றுசைவரும், இரண்டு மில்லையென்று ஏகான்மவாதியரும் இப்படியே பலசமயிகளுஞ் சொல்லிவருவதால் ஒருவருண்டென்பதை மற்றையரில்லையென்பது கொண்டு யாவரும் அலகையாவரோ யென்பர். சிவனையாவது, விண்டுவையாவது, ஆன்மாவையாவது, மற்றைப்பொருள்களையாவது அவ்வாபாசகரைப்போலில்லையென்பா ரொருவருமிலர். யாவுமுள்பொருள்களாகவே கொண்டு ஒன்றிலொன்று தாரதம்யங்கூறுவர். இல்லையென்பதற்கும், தார

தம்பங்கூறுவதற்கும் வெகுதாரதம்மியமுண்டென்பதையோசிப்பா ராக. இவருளொருவரும் இல்லையென்னும் வாதிகளல்லாததுகொண்டு இல்லையென்று கூறுமவ்வாபாசகரோ அலகையாதல்சாலும்.

உலகத்தாருண்டென்பதை யில்லையென்பதுபோல், இல்லையென்பதையுண்டென்பவனுமலகையாதல் சாலுமென்னுநியாயத்தால், முன்காணாதவொன்றைநூதனமாய்க் கண்டுரைசெய்வாரும் அலகையாவரோவென்பர். அற்றன்று. புகைவண்டி முதலியன முன் காணப்படாமை மாத்திரமேயன்றி அவைஅபாவப் பொருள்களன்றும். இருந்தனவேவெளிப்பட்டபுதுமைகாண்க. உலகத்தாரில் பொருள்களாகத் துணிந்த முயற்கோடு, கானனீர், ஆமைமயிர் முதலியன வுண்டென வொருவன் சொன்னால் அவன் ஏன் அலகையாகான்? இத்திட்டாந்தவாயிலாய் இல்லாத தொருகாலத்து முண்டாகாதெனவும், உள்ளதொருகாலத்து மில்லாததாகாதெனவும் காட்டப்பட்டது. முயற்கோடு முதலியவற்றை யுண்டெனலமையாததுபோல் கடவுளை யில்லையென்ற லடாதெனவறிக.

இனி, யாம்அலகையாதல் தவறுஎன்று அவர்கூறப்போந்தமையில, யாம் என்பதற்குப்பொருளாய்நிற்பதெது? எம்மகக்கருவி, புறக்கருவியென்றெழும் பிரயோகங்களுளவாகையால், எம்ம எனவும், எமக்கு எனவும் போந்த பிரயோகங்களுக்கு நிலைக்களமான பொருள் யாது? எம்கருவி யென்றதில் எம் என்பதற்கு உடைய பொருளும், கருவியென்பதற்கு உடைமையும் பெறப்படுதலால் தேகாதிகளாகிய வுடைமைகளை யுடையவன் யாவன்? என்விடு, என்மனைவி, என்காணிஎன்றுகூறுகையில் விடு, மனைவி, காணி யென்பவற்றிற்கு என் என்றெழுமொருவன் வேறானாற்போல, என்கை, என்கால், என்மனசுஎன்கையில், கை, கால், மனசுமுதலியவற்றிற்கும் அவன் வேறாதலுண்மை. தேகாதிகளைக் காட்டிலும், வேறு பொருளுண்டெனக் கொள்ளாத பேய்கள் எம்எனவும், எமக்குஎனவும் பிறர்கூற்றையவலம்பித்துரையாடல் என்ன பேதமை?

இக்கருத்தேபற்றித் தேகம்சடமாதலால் ஒன்றையும்விவகரியாதுஎனவும், தேகி அவர்கொள்கையின்படிப் பூதக்கலப்பாலுண்டாகிய குணமே யாதலால் அதுவும் சடமாகி விவகரிக்க

மாட்டாதெனவும், பின்விவகரித்த பொருள்யாதெனவும் நம்மவர் கேட்கும்வினாக்களுக்கு அவர்கூறும்விடையாது? குணியினின்றுங் குணத்தைப் பிரிக்கப்படாமையால் அப்படிவிவகரித்து நிற்பது தேகியாகிய குணமுமல்ல. தேகமாகிய குணியுமல்ல வென்று கூறுவரேல், இவ்விரண்டுமெல்லாத வேறுபொருள்யாதோ விவகரித்துநிற்பது? இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபொருளைக் கொள்ளாத வவர் மதத்தில் விவகரித்த பொருளையெங்கேகண்டு பிடிப்பார்கள்? தேகத்தைக்குணி யென்பதும், தேகியைக்குண மென்பதும் எம்மசித்தாந்த மன்றாகலின், அவற்றைப் பிரிக்கப் படாதென்பதும் பிழைபட்டழியும். ஆன்மா தேகங்க டோறுந் திரிந்துவருதல் சத்தியமாகையால். தேகம்சடமாதலால் அதன் குணமுஞ்சடமாதல்திண்ணம். குணம்சடமானபோது அதுஒன்றி னையுமறியாது. அறியாததாகியகுணத்தை அறிவாயுள்ளதேகியாக மயங்குவது மலவுறைப்பெனவறிக. தேகிசித்தும், தேகம் அசித்து மாயிருப்பதால் அவைகுணியுங் குணமுமாகா. தேசி, தேசம் என் கையில் தேசிகுணியும், தேசம்குணமு மாகாமையால். குணம் குணியென்பது தாதான்மிய சம்பந்தமும், தேசம்தேசியென்பது பரிக்கிரகசம்பந்தமும் பற்றியியங்கு முறைமைகாண்க. இந்தவிசா ரத்தால்தேகியென்பது, தேசத்துக்கு வேறாயிருக்குந் தேசியைப் போல், தேகத்துக்கு வேறாயிருப்பதொரு பொருளென்று நாட் டப்பட்டது.

சுண்ணத்திற்கும், மஞ்சளுக்குந் தனித்தனியில்லாத செந் நிறமாகியகுணம் அவைகலந்த போதுண்டாகவில்லையா? அது போல் பூதங்கள் நான்கில் ஒன்றற்கேனு மில்லாதவறிவு அவை கலந்த போதுண்டாமெனின், இல்லது வாராது. உள்ளதுபோ காது என்றபடி அவ்விரண்டினிடத்து முளதாகிய செந்நிறமே யுளதாயிற்று. இல்லாததே யுளதாயிற்றெனின், கொட்டையுஞ் சுண்ணமுஞ்சேர்ந்தபோது அச்செந்நிறம் ஏன் உண்டாகாது? ஆகவே, தனித்தனியில்லாத சிவப்பு நிறமென்பது விசாரஹீன மாதலறிக. பாலினிடத்துமுன் காணாதநெய்யும், விறகினிடத்துமுன் காணாததீயும் அவற்றுளில்பொருள்களாதல் யாண்டிசையும்? உள்ளபொருள்களே யுண்டாயினமைகாண்க. அன்றியும், சுண்ண மும்சடம். மஞ்சளும்சடம். அவற்றாலுண்டாகிய சிவப்புநிறமும்

சடம். சடத்திற் சடமுண்டாதல் சுபாவம். அவர் தேயியாகக்
கொண்டது சித்தாகையால் அது சடத்திற் காரியப்படுவது எப்
படி? இதற்குச்சமாதானம் ஆங்கிலேயநாட்டி லாடம்பரஞ்செய்து
திரியும் அன்றோ ராங்கிலேய தேசிகரைக்கேட்டு மகிழ்வாராக.
சடத்திலேதானே சித்துமுதிக்குமெனின், அதற்கு அவர்காட்டும்
அநுபவப் பொருள்யாது? அவர் சுண்ணத்தையும், மஞ்சளையுங்
கூட்டிச் செந்நிறமுண்டாக்குவது போல் எந்தெந்தப் பொருள்
களைக் கூட்டி அறிவையுண்டாக்குவார்? எம்மோடு வாதத்திற்
றலை யுடைத்துக்கொள்வதை விட்டு அறிவாகிய ஆன்மாவைமாத்
திரம் காட்டுஞ் சரக்கையெல்லாங் கூட்டித் துலாயிலே தானே
யுண்டாக்கிக் காட்டவல்லரேல் அன்று அவர் சமயம் நிலைக்கும்!
நிலைக்கும்!! அன்னோர் பிரத்தியட்ச வாதிகளாகையால், அவர்கள்
சித்தாந்தத்துண்மையைப் பிரத்தியட்சத்திற் காட்டினு லல்லது
அவர் மறுபடியுந் தங்கள் தலையை வெளியே நீட்டுவது கேவலம்
அசங்கதமென்க. ஓர் சிறிய எறும்பைமாத்திரம் சிருட்டித்துவிடட்
டும் பார்ப்போம். அது செய்யவே வழிதேடுகின்றார்போலும்.

இதுகாறும் விவகரித்தநியாயத்தால் தேகத்துக்கு வேறாக
ஆன்மா இல்லையென்னுந் துணிபு துணிக்கப் பட்டது போல்,
தேகத்துக்கும், ஆன்மாவுக்கும் வேறாய்க்கடவு ளில்லையென்பதும்
விவகாரத்தி லிழுக்கடைந்தொழியு மென்பதுதிண்ணம். சூரியனு
டையவொளியுதவி யின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணாதவுண்மை
யால், திருவருளுதவியின்றி ஆன்மாவோரியக்கத்தையும்பெறாதெ
ன்பதுசத்தியம். இவ்வுண்மைகளைச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி) யில்
விளக்கியிருப்பதனாலுங்காண்க. பூதசாத்திரதிற்புஞ்சங்களாமென
மஞ்சளுஞ் சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தமாட்சிகூறி மாழ்கியதுபோல்,
திருட்டிசாத்திர பரிஞானவள்ளல்களாமெனச் சூரியனொளியுதவி
கண்ணுக்குவேண்டா மென்பர்போலும். சூரியனுதவிவேண்டா
தவன் கண்ணில்லாதவனேயாகையால், திருவருளுதவி வேண்டா
தவருங்கண்ணில்லாதவரேயாவர். ஒளியுதவியின்றியே யாம் இரவி
ல்சஞ்சரிக்கின்றேமெனின், அலகைத் தன்மையுடையாரென்பது
பெறப்படும். ஆண்டும், இருள்கண்ணுக்குக்காட்டாய்நின்றதெனவறி
க. தானே கண்ணொன்றையுங் காணாதன்மை யுண்மையால்.
கூகை முதலியன இருளைக் கண்ணுக்குக் காட்டாகப்பெற்றியங்

குந்தன்மை யுண்மையால். ஒருசகாயமின்றிக் கண்ணொன்றை யுங்காணாது என்னுமுண்மை மறுக்கப்படாதவனாயில், கடவுளுதவியின்றி ஆன்மா தலையெடுக்காது என்னுந் துணிபுதாழாது! தாழாது!!

இன்ன சமாதானங்களைப் பரிசீலிக்கும் புண்ணியமிலராய், ஆத்திகர் கேள்விக்கு யாம்விடைசொல்லத்தெரியாமைகொண்டே ஆத்திகர் கொள்கை சித்தாந்தப்படமாட்டாதெனவும், ஆத்திகர் தங்கள் சித்தாந்தத்தை நியாயஞ்சொல்லி நிலைநாட்டினால் தான் நாத்திகங்கழலு மெனவும் அவ்வாபாசகர் கூறித்திரிவர். உலகமடங்கலும் நிறைந்திருக்கு மார்க்கங்கள் யாயும்ஆத்திகசம்பந்தமுடையனவே யாக, யாம் எம்மஆத்திகத்தை நூதனமாய் நாட்டுவதற்கு ஆவசிகம்யாது? நெற்பயிரைச் சூழமுளைக்கும்புல் பூண்டு முதலியவற்றைக் களைந்தெறிவதுபோல், அவராபாச நெறியாகிய நாத்திகத்தைக்களைவது எமக்குற்ற தொழிலாம். ஆகவே, அவர்மதத்தை அலைத்தழிக்கயாம் வினவிநிற்பது யுக்தமாம். யாம்வினவுங்கால் அவைகட்கு விடைசொல்லத்தெரியாமையால், அவர்சமயமாகியகளை பறிக்கப்பட்டழியும். அவர்சமயம் பாழ்படவே, (இயல்பென்றுந் திரியாமலியமமாதி யெண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்பமாகிப், பயனருளப் பொருள்கள்பரிவாரமாகிப் பண்புறவுசௌபான பட்சங்காட்டி, மயலறுமந்திரஞ்சிட்சை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மௌனமோலி, யயர்வறச்சென்னியில்வைத்தி ராசாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகிதந்தோ) என்னும்பிரமாணப்படி யெக்காலத்தும் அழியாததாகிய எம்ம ஆத்திகம்நிலைபெற்றே நிற்கும். ஆகவே, அவர் நாத்திகபோதந் தலைகாட்டுந்தோறும் ஓந்தித்தலையெடுப்பாய்நசுக்கப்பட்டழியும்.

நம்மாசாரியர்திருவாக்கொன்றையீண்டுப்பரியாலோசிப்பாம். (புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதிவழியுழன்றும் புகலு மாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்துஞ், சிறப்புடையபுராணங்க ளுணர்ந்தும்வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற்சைவத், திறத்தடைவ ரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற்சிவனடியைச் சேர்வர்) என்னும் பிரமாணத்தால் பதிஞானங் கிட்டுவது பரிபாகிகட்

கொமன்றி, அன்யத்திரா சித்தியாதென்பது நம்மசித்தாந்தமாக
வின், புறப்புறச்சமய மாறனுளொன்றாகிய உலகாயதத்தை யவலம்
பித்துக்கிரியமன்னோர்க்குநம்மசித்தாந்தத்துண்மையை யுணர்த்த
ப்படாதெனவும், அப்படியுணர்த்தினும்அதுபயன்படாதெனவும்,
வெளிப்பட்டமைகாண்க. எமக்கிவ்விவகாரம் அவ்வாபாசகளை
நோக்கியன்றாக வெளிப்பட்டலால், அவ்வாபாசக் குழியில் நம்
மவர் விழாதபடிக்கு இதிற்போந்த நியாயங்களை யொரு தரத்
துக்குப் பலதரம் ஆராய்ச்சியோடும் சிந்தித்து உண்மை கடைப்
பிடித்தொழுகுவாராக.

அவ்வாபாசகர்தெய்வச் செயலொன்றுமில்லையென்பதைவி
ளக்குதற்பொருட்டுபின்வருங்கேள்விகளைச்சற்றுவிசாரிப்பாம். இடி
விழுகிறது கடவுள்செயலானால்,அவர்செயலொருவராலுந்தடுக்க
முடியாது என்றும் ஆஸ்திகர் அதைக்காந்தத்தைக்கொண்டு தடுப்
பதென்னையெனவும், அப்படியே பேதியுண்டாகிறபோதும், பெச்
லடிக்கிறபோதும் முறையே ஔடதத்தைக்கொண்டும், பராமிடர்
என்னுங் கருவியைக்கொண்டும் அவற்றினின்றும் மீள்வதென்னை
யெனவும் பலவாறு பரிகசிப்பர். அவர் பரிகாசம் பல்லிளித்துக்
கொள்ளும்படியான சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்பாம். இடி
யைத் தங்கள் சத்தியாற்றடுக்க முயல்பவர் காந்தத்தைத் தேடுவ
தென்னை? அக்காந்தம் யார் வீட்டுடைமை? அது இல்லாமலே
அவர் ஏன் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது? இடியேவிழாமல் அவர்
ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதவா அவர் காந்தத்தைக்கொண்டு தடுக்
கும்போதும் சிலசமயங்களில் அவர்க்குஅதுகூடிவாராததென்னை?
அவர் நடுவழியில் போம்போது அவர் தலையிலிடிவிழுந்தால் என்
செய்வார்? அவர் சாமர்த்தியம் கொஞ்சம் வெளிப்படட்டும்
பார்ப்போம். இப்படியே, அவர் பேதிகண்டகாலத்து மருந்துண்
பதெற்றுக்கு? மருந்தின்றியே அதையேன் தடுத்துக்கொள்ளக்
கூடாது? நோயே யுண்டாகாதிருக்க ஏன் செய்துகொள்ளக்
கூடாது? அவர்க்கு நடுவழியில் பேதிகண்டால் என்செய்
வார்? மருந்துண்டும் அவர் சாவதென்னை? எங்கே அவர்திறம்
வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இனிப் பெசலடிக்கிறபோது அவர்
க்குப்பராமிடர் என்னுங் கருவியேதுக்கு? அக்கருவியின்றியே
அதை ஏன் அறிந்து கொள்ளக்கூடாது? பெசலையே அடிக்க

வொட்டாதுஎன் தடுக்கக்கூடாது? அதில்தப்பிப்பிழைக்கலாமென்றுகப்பலைக்கடத்திக்கொண்டு செல்லுகையில்நடுவழியில் கப்பலுடைந்தாலென்செய்வார்? எங்கே அவர்தலைநீட்டட்டும்பார்ப்போம். அன்றியும், அன்னகாலங்களில் அவர்க்குப்பித்தேறியிருந்தாலென் செய்வார்? அவர்க்குக்கண்கெட்டிருந்தா லென்செய்வார்? அவர்க்குக்காதுகேளாதிருந்தாலென்செய்வார்? அவர்க்குவாயடைத்திருந்தாலென்செய்வார்? அவர்க்குக்கையுங்காலுமுடமாயிருப்பினென் செய்வார்? அறியவும், காணவும், கேட்கவும், பேசவும், பற்றவும், நடக்கவுமாகிய வியக்கங்களின்றி யொருசாதனமு மவர்க்குண்டாகாதே! அவர்க்குப்பித்தும், குருடும், செவிடும், கைகால்முடமுமாயின் மேல்விபத்துக்களில் அவர்எப்படித்தப்புவார்? யோசித்துச் சொல்லட்டும் பார்ப்போம். பிறர் தடுத்தலா லெனின், அவரும் அப்படியாயின் என்செய்வார்? ஆகவே, அவரவர்கள் மத்தளவாய்த் தனுகரணபுவனபோகங்களை மாயையிலேநின்றுங் காரியப்படுத்தி அவராணவ பாசமறும்பொருட்டுப் பெருமான் செய்யுமுறைமை யின்னபடித்தென் றன்னவன் பொன்னடிக் கன்புசெலுத்தி அறிந்துபிழைப்பார்களாக. நம்பரமசிவன் செயல் யாவும் உயிர்கள்பொருட் டேயாதலால் அவரவர் கன்மத்தளவா யொன்றைச் செய்தலும், மீண்டும் அதனைத்தவிர்த்தலும், அவர் கடமையாதலறிக. ஆகவே, அவர்செயல் நம்கன்மத்துக் கேற்ப அவரால் தடுக்கப்படுமேயன்றி மற்றெம்மாலும், பிறராலும், யாராலுந்தடுக்கமுடியாது! முடியாது!!

இப்படியே, அந்நாத்திகப்பாபிசர் வினவித்திரியும் வினக்களைச்சற்று விசாரிப்பாம். உலகத்தைக்கடவுளுண்டாக்கினரென்றால், அக்கடவுளை யுண்டாக்கினவர்யாவர்? அவரை யுண்டாக்கினவர் யாவர்? என்றின்னபரியாசம் பேசுவார்கள். இருட்டறையிற்கிடக்கும்பொருள்களைக்கண்களுக்குக்காட்டுவது ஒளியேயாக, அவ்வொளியைக் காட்டுவது வேறெந்த வொளியாக அவர் கண்டார்களோ அறியேம். தீபத்தைக்கொண்டு தீபத்தைத்தேடுவது அமையாமைபோல்கடவுளை மற்றொருகடவுள் உண்டாக்குதல்அமையாதெனவறிக. கடவுள் உலகத்தை யுண்டாக்கினமை தான்நிமித்தனாயிருந்தாகையால் தீபதிட்டாந்தம் எப்படிப்பொருந்தும்? மாயையிலே நின்றும் உலகத்தைக் கடவுள் காரியப் படுத்தியது

போலத் தீபம் எதிலே நின்றும் எதனைக் காரியப் படுத்திற்று? எனின், அப்பொருள்கள்புலப்படாமையினின்றும்புலப்பாட்டைக்காரியப்படுத்தினமைகாண்க. அன்றியும், அசேதனமாகியமாயையே யுலகமாகக் காரியப்பாட்டை யடையுமன்றிச் சேதனமாகிய ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது காரியப்பாட்டை யொன்றுமடையாதெனவறிக. இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வீணேவினவித்திரிவது பாவிசயிகார மென்க. இவர் வாயடங்கும் பொருட்டுப் பின் வினக்களை நம்மவர் கேட்கக்கடவர். உலகம் சுபாவமா யொருவரா லுண்டாக்கப்படாது தானே யுளதெனின், அது எங்கே யுள்ளது? மண், சலம், தீ, காற்று என்னும் நான்கும் ஒன்றிலொன்று பெரியதாய், ஒன்றுமற்றொன்றுக் கிடங்கொடுத்திருப்பது போல் நாலாவதுபூதமாகியகாற்றுக்கிடங்கொடுத்திருப்பது ஏது? என்று கேட்கில் அவர்தரும் விடையாது? ஆகாயம் அவர்க்குக் காட்சியாகாமையால் அதையுடன்பாடாகக் கொள்ளார். அதனுண்மையை மீண்டுவிரிப்பாம். (ஆகாயமுங்காலும் போலவசைசற்ற, நேகாண்பரிபூரணம்) என்னும் பிரமாணத்தால் ஆன்மாவுக்குண்டாகிய பெத்த முத்திகளினிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. ஆகாசத்திலடங்கியிராது காற்றுவீசப் பெற்றபோது பெத்தத்துக்கும், அவ்வாகாசத்தில் அடங்கி நின்றபோது முத்திக்கும் உவமிக்கப்பட்டது. இதனால் காற்றுக்குவேறாய், வியாபகமாயுள்ள தொருபொருள் ஆகாய மென்னும்பெயர்த்தா யுள்ளதென்றுமுண்மை வெளிப்பட்டது. அவ்வாகாயம் உளதென்பதை யின்னும் பரியா லோசிப்பாம். புழுக்கமான வோரறையில் விசிறிகொண்டு விசிறுகையில்காற்று வெளியாகின்றது. அந்தக்காற்று எங்கிருந்துண்டாயிற்று என்று யோசித்தால் அதுவெள்ளிப்படுவதற்குமுன்னரடங்கியிருந்ததானம் ஏற்படவேண்டி யிருக்கிறது. அது ஒன்றிலு மடங்கி யிருந்த தில்லையெனின், விசிறுவதற்கு முன் அதற்கிருப்பிடமெங்கே? விசிறியினின்று மேதாவது-முளைத்ததா? அது தானே யிருந்த தெனின், ஏன் வீசாமலிருந்தது? வீசாமலிருத்தலும் அதற்குச்சுபாவமெனின், காற்றுக்குச்சலனமும், நிர்ச்சலனமும் சுபாவமென்றுசொல்லவரும். அப்போது, நெருப்புக்கும் அப்படியே வெம்மையுந் தண்மையுஞ் சுபாவமென்றுசொல்லவரும். இன்ன தோஷம் சம்பவிப்பதால் பிரத்தியட்ச விரோதத்தை யபேட்

சித்த அந்தத்துர்வாதம் நிரஸ்தமாம். உண்மை விசாரத்தில் அது வெளியாவதற்குமுன்னரடங்கியிருந்த தானமேர்ப்படவேண்டி யிருத்தலால் அதுவே ஆகாயம் என்னும்பெயர்த்தாய் விளங்கும். அடங்கியிருந்தபோது சலன மின்மையும், வெளிப்பட்டபோது சலனமும் அதற்குண்டான தன்மையால், அதைச்சலிக்கவொட்டாது தன்னிலடக்கி வைத்தும், வெளிப்படுத்தியும்பிரகாசிக்கும் ஓர்பொருள் வியாப்பியமாகிய அக்காற்றுக்கு வேறாய் வியாபகமாயுள தெனவெளிப்பட்டது. ஆகவே, அந்த ஆகாயம் எங்கே தங்கியிருக்கின்றது? என்னும் வினாநிகழும். இப்படியே வினாக்கள் முடிவுபெறாது நிகழுமாகையால் அவைகட்கு அப்பேயர்கள் என்னவிடை தருவார்கள்? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின், கடவுளிடம்முடித்து அவர்சேதனராதலைக்காட்டி அவர் தங்குவதற்குத் தானம் வேண்டாமையை நிரூபித்தல் அமைவுடைத்தாம். இந்த நியாயப்படியே எல்லாவற்றையு முண்டு பண்ணும் அவரை யுண்டுபண்ணுதற்கு வேறொருகடவுள் வேண்டியதில்லை யென்னுமுண்மை வெளிப்பட்டது. எல்லாவற்றையுந் தாங்கும் அவரைத் தாங்குவதற்கும், எல்லாவற்றையும் ஆக்கும் அவரை யாக்குவதற்கும், எல்லாவற்றையுங் காக்கும் அவரைக் காப்பதற்கும், எல்லாவற்றையு மழிக்கும்,அவரையழிப்பதற்கும் வேறு கடவு ளில்லாமையால், அவராக்கப்படாதவ ரெனவும், காக்கப்படாதவரெனவும், அழிக்கப்படாதவ ரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையறியாது பாலிசச்சேட்டையால் வெந்ததைத் தின்று வந்ததைப்பேசித் திரிதல் அசப்பியமாதல்காண்க.

இனி அவ்வாபாசகரை நாத்திகர்என்று நம்மவர்கூறுவது அவர்க்குப்பரிபவமாய்க் காண்டலால், அந்தப்பெயரை யொழித்துக்கொள்ள அவர்வழிதேடுகின்றனர். எங்ஙனமெனின், நாத்தி என்பதற்குஇல்லை அல்லஎன்னும் பொருள்களுண்டெனவும், அவ்விரண்டில் அல்லஎன்னும் பொருளே தாமுரிமையாய்க்கொண்டு ஆத்திகர்கூறு மொவ்வொன்றையும் அல்ல அல்லவென்று மறுத்து வருவதெனவும், அதனால் இல்லையென்னும் பொருளையவலம்பிக்கும் வாதம் தமக்கேலாததெனவும் இந்திரசாலவித்தை காட்டுகின்றனர். அல்ல அல்லவென்று மறுப்பதுகொண்டே, அப்பொருளையுடைய நாத்திகர் என்னும்பட்டம் அவர்க்குண்டாவ

தெப்படி? அன்றோர்கூறுவதை அல்ல அல்லவென்று மறுக்கும் ஆஸ்திகர்க்கு அப்பெயர்வாராததென்னே? நாஸ்தியென்னுஞ்சொல்லுக்கு அல்லஎன்னும் பொருளுண்மையே அவர் சமயவுடன் பாடாதலுக்குப் பிரமாணமென்னே? அவர்சமயப்பிரவர்த்தகருள் பூர்வத்தில் இவ்வபிப்பிராயத்தைக் காட்டினவரொருவருமில்லாமையால் நவீன பாண்டித்யபிரகடனமாகி யுல்லங்கனப்பட்டழியும். பூர்வப்பிரமாணம் எமக்கு வேண்டியதில்லை. யாம் கூறுவதே பிரமாணமெனின், பிரமாணம்வேண்டாதபோது இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்கள் நாஸ்திஎன்னுஞ்சொல்லுக்கு உண்டென்று பிரமாணத்தையே தழுவிக்கூறியதென்னே? அவரிட்டப்படி வேறு பொருளேதாவது ஏன்கூறலாகாது? (நாஸ்திகப்புல்லர் கோணலையிற்பட்டுழல்) என்றுகூறும் ஆன்றோர் வழக்குடைமையால், அதைப்பரிகரித்துக்கொள்ள முயலல் கூடிவராதகாரியமாம். ஆகவே, (மதியிலாதவனே) என்று ஒருவன் மற்றொருவனைவைதால் அதனாலுண்டாகும் அவமானபரிகாரமாய், என்னைப்புத்தியிற் சூரியனென்பதாக்கும் அவர்கருத்தென்று வியக்குமொருவனையே யொத்தவராயினர். மதியிலாதவன் என்பதற்குச் சூரியனையொத்த புத்திமான் என்னும் பொருள்பாராட்டி மதியுடையார் பலரும் யாம்மதியிலாதவர்என்று வெளிப்படுவார்களா? நாஸ்தியென்னுஞ்சொல்லுக்கு அல்லஎன்னும் பொருள்பாராட்டி ஆஸ்திகர்பலரும் யாம்நாஸ்திகர் என்று வெளிப்படுவார்களா? மதியில்லாதவனே தனக்குண்டாகிய அவமானபரிகாரமாய் அவ்வாறுகூறிமகிழ்வன். அப்படியே இல்லையென்னும் பொருளைக்கொள்ளும் நாஸ்திகனேதன்னுடைய தோஷபரிகாரமாய் அவ்வாறுகூறிமகிழ்வன். நாஸ்திஎன்னுஞ்சொல்லுக்கு அல்லவென்னும் பொருளே சமயவழக்கிற் பட்டதன்மையாயின், எல்லாச் சமயங்களும் நாஸ்திகங்களாய்முடியும். யாவரும் ஒருவரையொருவர் அல்லஅல்லஎன்று மறுத்துவருமுண்மையால். அல்லஅல்லவென்றுஒருவர் கூறுவதை மற்றொருவர் மறுத்துத்தங்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தங்களை நிறுத்துவதால், சைவர், ஸ்மார்த்தர், வைணவர் என்னும்பட்டப் பெயர்களுடன் வெளிப்படல்போல், பிறமதங்களை அல்லஅல்ல என்றுமறுத்துப் பின்னர் அவர் நிறுத்துஞ்ஸித்தாந்தத்தால் அவர்க்கு வழங்கற்பாலதாகிய பட்டப்பெயர்

யாது? அதற்குப்பிரமாணமென்னை? எமக்கொருகொள்கையுமின்று. பிறரைஅல்லவென்று மறுப்பதே யெங்கொள்கையெனின், அப்போது கடவுளில்லை, ஆன்மாவில்லை, என்பவரை மாத்திரம் அவர்மறுக்காததென்னை? அதுவே அவர்கொள்கையாகவும் அவர் விவகரித்து வருவதென்னை? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டு, கன்மமுண்டுஎன்னும் ஆத்திகமார்க்கங்களை விரோதித்து அவற்றையில்லையென்றுநாட்டுவதற்குமுயல்கின்ற வக்கீல்களாய்அவர்திரியக்காண்டலின், இல்லைஎன்னும் பொருளைத்தரும்நாத்திகர் அவர்ஏன் ஆகமாட்டார்? அல்ல அல்லஎன்று மறுப்பதேயன்றி வேறு ஒருகொள்கையினுஞ் சாராதுநிற்பின், இல்லையென்னும்பொருள் அவர் தலையிலேறி அவர்நாத்திகராகமாட்டார். அல்லவென்று மறுத்தல்கொண்டும் நாத்திகராகமாட்டார். அவர்அல்ல அல்லவென்று மறுத்துவருங்கால், உண்மைப்பொருள் தடத்தத்தில் அவர்மறுப்பு மறுக்கப்பட்டு அவர்குணப்பட்டுய்ய விடமுண்டாமாகையால், அவர்களையுண்மை விசாரஞ்செய்யும்பரிபாகிகளென்றுமேலோர் பலருங்கருதி மகிழ்வர். இப்படிக்கன்றி வாயில்வந்தபடிக்கெல்லாம் பேசித்திரிவது கேவலம் அறியாமையென்க.

இன்னவாபாசசூளாமணிகள் கடவுள் செயலைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டாலொழிய அவரிருப்பை அங்கீகரிப்பதில்லையென வாய்வம்பாடக் கற்றாரேயன்றி. அன்னோர் கொள்கையின் முடிபையாவது அவர்பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பதுண்டோவென்னுமாசங்கைக்குத்திருப்திகூற வகையறியாது மயங்கியேநிற்பர். என்னெனின், கடவுளொருவருண்டென்பதை அவருடைய சிருட்டியால் அறியத்தக்கது என்னும் நம்மவரைநோக்கி அவர்சிருட்டிக்கப் பார்த்தவர்யாவர்? பார்த்துவந்துசொல்லக் கேட்டவர் யாவர்? பார்த்தவருங் கேட்டவருமில்லாமையாலும், வீடுமுதலியவற்றை யுண்டுபண்ணுவாரைப்பார்த்தலும், பார்த்தவர்சொல்லக் கேட்டலுங் கூடுமாகையாலும், விட்டைக்கட்டின ஒருவனுண்டென நிச்சயித்தல்போல், உலகத்தையுண்டு பண்ணினவனொருவனுண்டெனக்கூறுதல் பிழையென்று பிதற்றுநிற்பர். கடவுள் சிருட்டித்ததைக்காட்டு என்றுதடுமாறுகின்றவன்னோர் தங்கொள்கையின்படிப் பூதங்களொன்றோடொன்றுசேர்ந்து ஒருபொருளுண்டாகுங் காட்சியையாவது தாம்கண்டார்களா? பிறர்க்குக்கா

ட்டுவார்களா? ஆலம்வித் தொன்றினின்றும் சாகோபசாகங்களாய்க்காரியப்படும் விருட்சமானது அங்குரத்தினின்றும் தளிர் இலை, அரும்பு, மலர், காய், கனிமுதலியவங்கங்களோடு விர்த்தியடையுங்கால் எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவுகூறுகள் சேர்ந்து முறையே, அன்ன வேறுபாடுகளான வுருவங்களுண்டாகக்கண்டார்கள்? எந்தெந்தப்பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் குறைந்ததனாலாவது, அதிகப்பட்டதனாலாவது அன்னவேறுபாடுகள் கருகிப்போதலும், உதிர்ந்து போதலும், பின்னமாய்ப்போதலுமாகியதன்மையைக்கண்டார்கள்? செம்மை, வெண்மை, கருமை, பசுமை, புகைமை முதலிய வர்ணபேதங்களும், கார்ப்பு, உவர்ப்பு, கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு முதலிய ரசபேதங்களும், மனிதர், ஆடு, மாடு, குதிரை, கழுதை, நாய், பன்றி, புறவு, ஆந்தை, குயில், மயில், காகம், அன்றில், தேள், பாம்பு, அட்டை, புழு, ஈ, எறும்பு, கொசுகு, மூடுமுதலியவுயிர்ப் பேதங்களும், அவற்றுள் ஆண், பெண், அலி என்னும் இலிங்க பேதங்களும், அத்தி, பலா, மா, கமுகு, பனை, தெங்கு, புன்னை முதலிய விருட்சபேதங்களும், கதிர், மதி, உடுமுதலிய ஒளிப்பேதங்களும், இன்னுமநந்த மாயுள்ள நானாவிசித்திர தரமான சிருட்டி பேதங்களும் எந்தெந்தப் பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் தாமே சேரவுதிக்கக் கண்டார்கள்? பசி, தாகம், நித்திரை பயம், லஜ்ஜை, கோபம், சாந்தம், முதலாகியபற்பலபேதங்களுமுண்டாகும் விதம் எப்படியாகப் புகுந்து பார்த்தார்கள்? மேற்கூறிய சிருட்டிவேறுபாடுகளில் ஏதாவதொன்றைக் கண்டுபிடித்துளைப் பாருளரேல்வெளிவரட்டும்பார்ப்போம். இதனால், கடவுள்உலகம் படைக்கையில் யாரும்பாராமையால் அதுகொள்ளத் தக்கதன்றெனச்சோலிக் கூறியது குதர்க்க மாயினமைகாண்க. ஆகவே, யாவும் சடமாருந்தன்மையால், சடங்கள்தாமே தொழிற்படாத வுண்மையால், அவற்றைக்காரியப்படுத்திய சித்தாயிருப்பானொருவனுள னென்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

பூதங்கள் நான்கும் சடமாகையால் அவைகட்கு அறிவுடைமை கூறுத தொன்றேயன்றி யியக்கங்கூறுமை யாண்டமையும்? அவைகளில்காற்று ஒன்றின்பிரேரணை யின்றித்தானேசரித்

தலாலெனின், இது தோஷ கிரஹணமென்பதை விளக்குதும். அறிவில்லாதபொருள் தானேயசையு மநுபவம் உலகிலுண்டா? ஒருபொருளு மில்லையாகக் காற்றுமாத்திரமசையு மென்பதென் னே? இது உலகம் தானேயுளது என்பது போல்வ தொன்றே யாம். உலகம் கடவுள்உண்டாக்கினால் உண்டாகுந் தன்மையே போல் காற்று அவரசைவித்தா லசையுந் தன்மைத்தேயாம். ஒருபொருளும் அவரையன்றி யசையாதென்பது சத்தியமாகை யால். யாவுஞ்சடமும் அவர் சித்துமாகு முண்மையால். (அடிக்கின்ற காற்றேநீ யாராலேதான் பேராதேசுழல்கின்று யென்பேன்) எனவும், (அவனன்றியோரணுவு மசையாது) எனவும்போந்த ஆன்றோரநுபவ வுரையானுந் தெளிந்திடுக. இதனால், உலகம் சுற்றிவருகிறது என் பதும்சுற்றிவரச் செய்வானொரு முதலையபேக்ஷித்திருத்தலாலென் பது தெளியத் தக்கதாம். உலகம், சித்தும், அசித்துமாகிய விருபகுதியுடைத் தாகையால், அவற்றுள்சித்து அறிவித்தாலறி யவும், அசித்து அசைவித்தாலசையவும் விளங்குந் தன்மையின வாம். சேதனத்தை அறிவிக்கவும், அசேதனத்தை யசைவிக்கவும் வல்லபெரியோன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனாய் விளங்குந் தன்மை யுண்மையால், அவனுடைய ஞானக்கிரியைகளையன்றி ஒருபொரு ளும் தானேஅறியவும், அசையவுங்கூடாத பண்பால், அறிவில் லாதசடமாகிய காற்று தானே வீசுகிறது என்பது சர்வாபத்த மெனவறிக. சேதனனுக்கு அறியுந் தன்மையாகிய ஞானமும், அசேதனத்துக்கு அசையுந்தன்மையாகிய கிரியையும் உரிய சத் திகளாயினும், ஒற்றொலிகள் உயிரொலியையன்றித் தலைகாட்டா வாறுபோல் சிவனுடைய ஞானக்கிரியைகளியக்குவித்தாலன்றித் தாமேயியக்கப்பெறு வெனவறிக.

இனி யிவ்வந்தசிரோமணிகள் கூறும் அசன்மார்க்கத்தை உயிர்கள்மயங்கிக்கெடாதவழி நம்மாசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்குமுண்மையை யீண்டு வெளிப்படுத்துவாம்.

“ இந்திரபுரோகிதனியம்புமொருநூலின்
றந்திரமெனு தறிவிலேனுடைருளிலாமல்
சந்தனைபுயத்தமனை மாலைகடயங்க
வுந்தியுலகத்து ளூலகாயதனுமைப்பான்.”

இ-ள். தேவராஜனாகிய இந்திரனுக்குப் புரோகிதராகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அவனைமயக்கும் பொருட்டுக்கூறியநூலினுடைய தந்திர மென்றறியாமல், அப்படியறிவதற்கு மேலானஞானமும், திருவருளுங்கைகூடாமையால், சந்தனம்பூசிய தோளினிடத்து வாசனையுடைய மாலைகள்தூங்க வுலகத்தில் வெளிப்பட்டு உலகாயதன் அதனையே மெய்யென்று மயங்கிக் கூறாநிற்பன். எ-று.

தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பகவான் மயக்கத்தைத்தரும் அந்த நூலையேன் கூறினரெனின், நூறு அசுவமேதஞ்செய்பவர் இந்திரபட்டத்துக்குவருவர் என்பது பிரமாணமாகையால், அப்படி இந்திரபட்டத்தை யடைந்தவர்க்கு அவர்கள்செய்த அசுவமேதங்களால் அடையத்தக்க பயனெதுவோ, அதனின் மேலிட்ட பயனையடைவது மேலிட்ட புண்ணியமில்லாமையால் கூடாமையால், அன்னபுண்ணிய மில்லாத வவ்விந்திரர்க்கு அப்புண்ணியமுடையவர்க்கே யெய்தற்பாலதாகிய பதிஞானம் சித்திக்கவிடம் பெறாமைநோக்கி, அவர் பரிபாகத்துக்கேற்ப அவரடைதற்குரிய போகநுகர்ச்சியையே வற்புறுத்தியுணர்த்தினமைகாண்க. அவர் புண்ணியம் அதற்குமேலிட்ட சித்தியையடைமாறு வழிவிடாதவுண்மையால். தேகமே ஆத்மா, போகமேமோக்ஷம் என்னும் ஞானமே ஆண்டுணர்தற் பாலதாயிற்று. அதற்குமேல் ஆன்மாவென்றாவது, கடவுளென்றாவது வேறு பொருள்களுண்டெனக் கூறின், அவ்வான்மா எக்காலத்துள்ளது? என்ன விலக்கண முடையது? அதற்கு இத்தேகம் எப்படிவந்தது? என்வந்தது? யாவர் கொடுத்தனர்? அவரிலக்கண மென்னை? அவரொன்றுள்ளவர்? அவருக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது? அவரால் ஆன்மாவடையும் பயன்யாது? ஆன்மாவுக்கு ஒருகாரியத்தை அவர் என் செய்கின்றனர்? அதற்கு ஆவசிகமென்னை? அவர்செய்யாக்கால் ஆன்மாவுக்குண்டாகும் நஷ்டம் யாது? அவரப்படிச் செய்வதனால் அவருக் குண்டாகும் லாபம் யாது? என்றின்ன விசாரம்பிறக்க விடமுண்டா மாகையால்,அப்படிவிசாரிக்கையில் உண்மைஞானம் கைவரப்பெறு மாகையால், அப்படி அதுசித்திக்கையில் முத்திகைவல்ய மாகுமாகையால், அப்படிப்பட்ட சத்திநிபாதத்தைப் பயப்பதாகிய பதிபுண்ணியம் அவ்விந்திரர்க்குக் கிட்டப்பெறாதபோது கேவலம் சாமானியதர

மாயியபாசபுண்ணிய பந்தாளர்யுள்ள வவர்க்கு அவாநிகாராது குணமாகவே, அவர் செய்துள்ள புண்ணியத்துக் கீடானபோகத்தை யநுபவித்துந் தொலைக்கச் செய்யவேண்டிய நிமித்தமே அவ்வாசாரியர் பரிமித கருணையால் அவர்க்கு அவ்வுபதேசத்தைச்செய்வதெனவறிக.அப்படிக்குருபதேசியாது பதிஞானத்தை யுணர்த்தப் புகுவரேல்,அதில் அபிருசிமேலிட்டுச் சொர்க்க போகத்தில் வெறுப்புண்டாகி அதை நுகருந்தன்மையி லிழுக்குண்டாமாகையால் அது செய்யாராயினர். இவ்வுண்மையை அருச்சுனற்குக் கண்ணன் கீதை யுபதேசித்ததோ டொக்குமென்று நம்மபெரியோர்கூறியிருக்கின்றனர்.உலகாயதனைப்போலவேபுண்ணியபாவங்களும், சொர்க்கநரகங்களும், சிவபரங்களும், பூசை, ஹோமம், ஜபம், தியானமுதலிய கன்மங்களும் பாரமார்த்தத்தில் பொய்ப் பொருள்களென்று அந்தக்கீதையிற் கூறப்பட்டிருக்குமுண்மையால். (வியவகாரத்தில் வேண்டுது முலகம், பரமார்த்தத்திற் பகரம்) என்பது அவர் கோளாத லுண்மையாகையால். இருதிறத்தவர்க்கும் முடிபொருளொத்திருத்தலால் அவ்விருவரும்நாத்திகராதலி லிழுக்கென்னை? நாத்திகராதல் நோக்கியே இருவரையுஞ்சேர்த்து நம்மாசாரியர் ஸ்ரீவாசகத்தில் கடிந்திருத்தல்காண்க. மாயாவாதிகளாவார்கடவுளொருவருளரெனவும்,அவரேநாம் எனவுங்கூறுகையில், நம்மையன்றிக் கடவுளென்னுமொரு முதலில்லையென்னுஞானத்தை நாட்டலால் கடவுளுக்கபாவமும், நாம்என்னுஞ்சிவப்பொருள் கடவுளிடத்து அத்தியாச மாத்திரமென்கையால்சிவனுக் கபாவமுமுண்டாதல் திண்ணமாகிக்கடவுளை நோக்கச்சிவனும், சிவனைநோக்கக் கடவுளுமில்பொருள்களாய்நிச்சயிக்கப்படுந் துணிவால் கடவுளையும், சிவனையுமில்பொருள்களாகத் துணிந்தவோர் மார்க்கம் அது என்று ஏற்படுகையால், அவ்விரு பொருள்களையும் முதலேயில்லை யென்றுகூறித்திரியும் உலகாயதத்தோடு ஏன் அது ஒத்த தாகாது? இரண்டுமொன்றே யாதல் திண்ணம்! திண்ணம்!! நாத்திக மார்க்கமொன்றே வேறு வேறு பிரகாரங்களா யுலகிற்பரவிப் பாவிகள் சேரும் படுகுழிகளாகப் பிரகாசித்திருக்கின்றன. சமணம், பௌத்தம், சாங்கியம் முதலிய யாவும்நாத்திகங்களேயாத லுண்மை யாகையால்.

இந்த விசாரத்தால், மேல்மதங்களை விளக்கவந்தது கொண்டேபிருகஸ்பதியும்,கண்ணனும்முறையேஉலகாயுதனும்,மாயாவா

தியுமாதலமையாதென்க. அன்றேற் சிவபாதபக்தியிற்சிறந்த தீமான்களாதலுண்மையாகையால். சூதசம்ஹிதையில்வியாழபகவானுக்கு முத்திகொண்டத்தையும், சைவபுராணம், மஹாபாரதமுதலியவற்றில்கண்ணனுக்குப்பாசுபதாநுட்டான மந்திரத்தையும்உபதேசித்ததாகக்கூறப்பட் டிருக்கும் பிரமாணம் பிரத்யட்சசித்தமாகுந் தன்மையால். அன்றேல் வேறுசித்தாந்தங்களையுணர்த்தினமை அவ்வச்சித்தாந்தங்களுக்கு அநுக்கிரஹாகமெனவறிக. வேதத்திலும் அநுக்கிரஹாகமாகப் பல்வேறு சித்தாந்தங்கள் உணர்த்தப்பட்டிருத்தல் நிதரிசனமாதலுண்மை யாகையால். அப்படியுணர்த்தினமைகொண்டுவேதத்துக்குத் தோஷமுண்டாகாவாறுபோல் அவ்வேதத்தைப்போலவே அவ்வேதார்த்தங்களை அதிகாரிகளை நோக்கி யநுக்கிரஹித்தருளியபிருஹஸ்பதி,கிருஷ்ணர் முதலியோர்க்கும் தோஷமுண்டாகாமையைத் தெளிந்திடற் பாலதென்க. இப்படிவிசாரித்தறியும்புண்ணிய மெய்தப்பெற்றவர் அவ்வாபாச நூற்களைமெய்யென மயங்கிக்கெடாராகையால், நம்மவர்யாவரும் இவற்றைநன்கு சீர்தூக்கிக் கெடாதவழி அதனுபாசத்தை யின்னும் விசாரித்துத் தெளிவுபெறக் கூறுகிற்பாம்.

அவ்வுலகாயதன் பூதங்கள்நான்கன்றி வேறுபொருளுண்டாக வங்கீகரியாதபோது அவை யொன்றோடொன்று புணர்தலே சிருட்டியென்று கொண்ட அவனேழை மதியைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். முதல், அந்நான்குபூதங்களுஞ்சடமாதலுண்மையாகையால், அவை யொன்றோடொன்று புணருமென்பது பொய்யா யொழிந்தது. காற்றுக்குரிய சலனமுஞ்சேட்டிப்பித்தாலன்றிப் பயன்படாதவுண்மையை மேல்விவகரித்துமுடித்தோமாகையால் அறிவில்லாதனவாகியபொருள்கள்தாமேயொன்றோடொன்று சேர்ந்தியங்குமென்று கூறுந்தூர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டது.

"ஒருவனோடொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமுலகமெல்லாம்
வருமுறைவந்துநின்று போவதுமாதலாலே
தருபவனொருவன்வேண்டுந் தான்முதலிறுமாகி
மருவிடுமநாதிமுத்த சித்துருமன்னிநின்றே"

என்றுந்திருவாக்கால் அவன் அவள் அது என்றுசுட்டப்படும் பிரபஞ்சமெல்லாம் உபாதானத்தினின்று மலவேதுவாற் மூன்று முறையானே தோன்றி, நிற்கு முறையானே நின்று, ஒடுங்குமுறையானே யொடுங்குவதுமாகிய காரியமாயிருத்தலின் அநாதி முத்தத்துவத்தையும், சித்ருபத்தையும் பொருந்திநின்று சிருட்டிப்பவனும், சங்கரிப்பவனுந் தானேயாகித் கருமலவொருவன்வேண்டுமென்று பெறப்பட்டது.

இதையினிது பரியாலோசிக்கில், "ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒருகர்த்தாவை யுடையது. தோன்றி நின்றழியுங் காரியமாதலின். எங்ஙனம், கடம்போல். அஃதொக்கும், மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின், அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டியகாலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாதகாலத்து உண்டாதலாலும், ஆணிச்சிக்கப்பெண்ணுருகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணுருகுதலாலும், இருவகையிச்சையும் அன்றிப்பில் அலியாயும், குருடியாயுந் தோன்றுதலாலும், உற்பத்தி ஆனதும் ஆகாததும் உடனே உணரப்படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணக்காணுதிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனந்தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள் போல்மாதாபிதாக்கள் சுதந்தரமின்மையாலும், அஃதன்றியும், உற்பிஜத் தோற்றங்கள் மாதா பிதாக்கள் சையோக மின்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினாலும், அன்னோர்காரணமென்பதுகூடாது. அஃதொக்கும், சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்களுண்டாதலின் உத்தரோத்தர சரீரங்களுக்குப் பூர்வபீசம்காரணமெனின், பாம்பின்வாயிலே கல்லும், கல்லின்வாயிலே தேரைபுல், நாரதிதேகங்களில் புழுமுதலியவைகளும், மரங்களில்தோன்றுங்கிருமிகீடம் புல்லுருவி முதலானவைகளும், காளான்முதலானவைகளும், நிலத்திற் சலத்திற்றோன்றும் கிருமியாதிவடிவங்களும் ஆகியசுவேதஜத் தோற்றங்களுக்குப் பூர்வசரீர பீஜம்காரணமல்லாமையால் வித்தேகாரணமென்பது கூடாது. சுவேதஜத் தோற்றங்களும் பூபூதராதிப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரணமெனின், சுவேதஜோற்பத்திக்குச் சராசர வுருவமிரண்டுங்காரணமாகையினாலும்,

மற்றுமுள்ளமுவகை யோனிகட்கும் அப்பூர்வகர்மாதிகாரணமென்னைகாணப்படாமையிறுதும் அதுகூடாது. அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப்பாரம்பரியத்தில் அனேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது காரணத்தி அக்கினியின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக்காரணம் அக்கினியேயாவதுபோலத் தேககுணங்கள் பூர்வகர்மாதிசாத்தில் திருமிபுருமுதலியவும், அசரத்தில்காளான்முதலியவுங் காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதிசாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின், அப்படித்தோன்றுவித்த தென்கை ஓர்காலத்தும், ஓரிடத்தும், ஒருவராலுங்கண்டோ மென்கைகேட்கப்படாமையிறுதும், அதுகூடாது. ஆயினும், அங்ஙனமன்று. விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத்தோன்றுவிக்கவேண்டுமேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின்பின்பு அதுவும் இருக்க, வேறொருவிளக்கை அக்னிதோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை. அதுபோல், தேகாதிகள் இல்லாதகாலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகத்தைத் தோன்று விக்கவேண்டுமே யல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில்சுவேதஜவுருவம் தோன்றுகையினூதும், அஃதன்றிக்காஷ்டத்தில் அக்னியை, அக்னியில்விளக்கை ஒருவன்தோன்றுவித்தப்பின்பு ஒருவிளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிகாஷ்டத்துக்கும்,அக்கினிக்கும், விளக்குக்குந்தானேயொன்றைத்தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப்பிரபஞ்சங்கள் ஜடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றுந் தோன்றுவித்தவன் ஒருகர்த்தா வுண்டெனக்கொள்க" என நம்மபெரியோர் பலர்கூறியிருக்குமுன்மையாலும்,சித்தாயிருப்பா னொருவனையன்றி அசித்தாயுள்ள பிரபஞ்சகாரியப்படுமென்னுந் துர்வாதந்தொலைந்துபோயிற்றென்க.—இங்ஙனநிற்க,

" நீரின்வந்தெழுகொப்புள்நீரது வாயெழுந்திசெப்புநமு
மோரின்வேறுணர்வா லெழாவலைபூதமாகியுதித்திடும்
தேர்நாரடைசாய் செறிந்தவைசேரவேறு சிவப்பெரும்
பாரின்றிப்பிரியாதபுத்திபழிப்புடம்பு கிடக்கவே"

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிக்கில், நீரினிடத்தே தோன்றுங் குமிழிகள் நீரையன்றி வேறொரு பொருளாகாத

தன்மைபோல் பூதங்களில் தோன்றுங் காரியங்கள் பூதங்கண்மாத் திரமாயமைதல் சாலுமன்றிச் சடத்துவமாகிய பூதத்துக்கு வேறுகிய சித்தாயுதித்த லமைவுடைத்தன்றும். அன்றியும், சுண்ணமும், வெற்றிலையும், பாக்குமாகிய மூன்றுங்கூடியபோதுண்டாகிய செந்நிறம், அவற்றிலின்று நீங்காததுபோல் பூதசையோகத்தாலுண்டாகிய அறிவு அவற்றை நீங்காதிருத்தலைவிட்டுத் தாளிருந்த பூததேகத்தைப் பிணமாக்கிவிட்டுப் பறந்தோடிப் போவதென்னை ? என்று வெளிப்படுமுண்மை நியாயங்களால், கேவலம் ஜடமாகிய பூதங்களுக்குப் பாரம்பகாட்டலாமென் றெழுமோர்ந்தி ஞானம் நசுக்குண்டதென வறிக. சாணம் ஜடப்பொருளாதலுண்மையாக, அதில் சித்தாகிய புழுக்களுண்டாதல் பிரத்யட்சமாமெனின், ஜடமாகிய சாணத்திலுண்டாயிது புழுவாகிய ஜடதேகமேயன்றி, அத்தேகதாரியாகிய ஆன்மசித்தல்ல வென்றாகித்தடங்குக. ஆன்மா அத்தேகத்தை யதிட்டித்திருப்பதொன்றென வத்தேகத்துக்கு விஜாதிகமாகிய வறிவுடைமையை நோக்கி வாய்மூடிக் கிடப்பாராக. ஜடமாயுள்ளபொருள்களுள்ளும் கடத்திற்படமும், படத்திற்கடமும் பிறவாதெனின், கேவலம் ஜடத்திற் கேவலம் சித்துப்பொரு ளுதித்தல்யாண்டிசையும் ? ஆகவே, அசித்தாயுள்ளமரம், மண்முதலியவற்றை யோருருவாக்கி அதில் அறிவு நிகழுந் தன்மையைக் காட்டுவாராயின், அவர்புன்மதம் நன்மதமாம். எதோசற்றே வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இது நிற்க, பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணம் இவைகளில் செந்நிறம் நீங்காததுபோல் தேகத்தைவிட்டு அதன்குணமாகிய அறிவு நீங்கினதேதிடையாதெனவும், அத்தேகமியங்குதற் குபகரணமாயுள்ள நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தம் நிலையில் கதிமாறியது கொண்டு இயக்கங்கெட்டதெனவும், அதை மறுபடியும் பழையபடியாக்க முயலுமிடத்து மறுபடியும் முன்னியக்கம் அத்தேகத்துக்குண்டாகுமெனவும், அப்படிச் செய்யக் கற்றிருந்தபேர்களே முற்காலத்திற் பெரியோரெனப் பேர்பெற்று இறந்தவரை யெழுப்பினர் எனவும் அவர் புலம்புவர். அன்றியும், அதைத் திட்டாந்தமுகத்து விளக்கவேண்டிச் செம்பிற் களிம்பேறிய போது அதினுடைய பிரகாசமழுங்கியும், அக்களிம்பு நீங்கிய போது முன்போலப் பிரகாசித்துங் காணப்படுந் தன்மையே

போதுமானதென்றும் புகலாநிற்பர். இதனை முறையே பரியா லோசிக்கில், பூதக்கூட்டுறவிலுண்டாகிய அறிவு சரீரத்தைவிட்டு நீங்காது அதனிடத்திலேதானே தாதான்மியப்பட்டுப் பிரிவற மழுங்கி யிருப்பதும், அப்படியதிலிருந்துபின் செய்யுமுயற்சியால் மறுபடியும் வெளிப்படுவதுஞ்சாத்தியமானகாரியமாயின்மானிட ராய்ப் பிறந்தவர்க்கு இதைக்காட்டிலும் அரியவும், செய்யவு மான பெருந்தகாரியம் உலகில் வேறொன்றுங் கிடையாதென் பது சத்தியம். ஆகவே, உலகந்தோன்றிய திதுகாறும் இந்த வித்தையென் ஒருவர்க்குங் கைவந்திலது? அநேகவிசித்திர தர மான காரியங்களைச் செய்து வெளிக்குக்கொண்டுவந்த வெண் ணிறந்த பண்டிதர்கள் மண்ணுக்கிரையாயினரோ! ஐயோபாவமே! அவர்களநியாயமாய் மடிந்துபோனது எவ்வளவுபெரியநஷ்டம்? தம்பேரையே சொல்லத்தெரியாத மஹாமூடர்கள் பலர்நிறைந் திருக்கு மில்வுலகில் கூடி பண்டிதர்கள் சிலரிருந்தால் போதுமே! அவரால் உலகி லெவ்வளவு உபகாரமுண்டாம்? ஐயோ அநி யாயமே! அவர்களை மண்ணுண்டுவிட்டதே! அவர்வாயில் மண் விழுந்துவிட்டதே! இப்போது கத்திக்கழிவார்வாயிலும் மண் விழப்போகிறதே! மண்ணைத்தெள்ளிக் கையில்வைத்திருப்பவன் மஹாதேவனென்பதும் அறியார்களே! சொற்பதர்களாய் வீணே அகங்கரித்து வாய்வம்பாடலொழிந்து, இனியாவதுவிரைந்துவழி தேட வகையுளதேல் வாய்திறக்கட்டும் பார்ப்போம். அன்னோர் கூறும்பெரும்பிச்சானவுரை கிளிஞ்சில் வெள்ளிகொண்டுவருவே னெனவும், கானனீர்பருகுவேனெனவும், முயற்கொம்பு முழம் போடுவேனெனவுமாவலிக்கூறு மூடர்கூற்றேயாய் முடிதலால் விவேகிகள் சங்கத்தில் அவர் நகைக்க வுடம்பெடுத்த ஞமலிகளே யாவர். தெய்வத்துக்கு அபாவங்கூறுவார் பாவமுதிர்ச்சியிற்பழுத் துப் பக்குவமான வதிகாரிகளாய்க் கிடைக்கவருவது துர்லபத்தி லுந் துர்லபம். அவருள்ளும் ஏழைஜனங்கள் மயங்க வெடுத் தெறிந்து வைது விலக்குதர்க்கம்பேசக் கற்றவர் அதிலுந் துர்ல பம். இவ்வளவு துர்லபத்தில் ஜநித்த அரியஜந்மங்கள் இன்றே நாளையோவென்று போங்காலத்தை யெதிர்பார்த் திருப்பதால் அதை யப்படியாக வொட்டாது தடுத்துக்கொண்டு நிலைத்திருக்க வழிதேடிக்கொள்வரேல், இப்போதெடுத்த தங்களுண்மை நிலை

யைநாட்டி யுலகத்துக்கு உபகரிந்து வருதல் கூடுமே ! உலகம் பிழைக்க வவதரித்தருளிய செங்காப்போதர் முதலிய வான்றோரறிவினுந் தம்மறிவு மிக்கதென மதித்துச் செக்குஞ் சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாய்போல வம்மூதியோரைப் பழித்துத் தலைகிழிந்து சாக வழிதேடுநடைப்பிணங்க ளடலையிருந்தவாறு அந்தோகொடிது! கொடிது!! இந்தவிசாரத்தால், சரீரத்தினுடையகுணம் அறிவென்பது அபத்தமென்வும், அவ்வறிவுதேககுணமாகாமையால் அது இறந்ததேகத்தின்கண்மீட்டு முண்டாகாதெனவும், அப்படியுண்டாகக் காணுமநுபவம் காலத்திரயாபாவசித்தமாகையால் அநுபவவேத்யமாகாத வோர் சித்தாந்தத்தை நாட்ட முயலல்பிரத்யக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கும் நாஸ்திகத்துக்குத் தலைநோயாய் முடியுமெனவும், நம்ம ஆசாரியாளாயுள்ள ஞானசம்பந்தாதிகள் தெய்வத்தன்மையால் இறந்த சரீரங்களில்உயிரை மீட்டும் வருவித்தனரெனவும், அப்படிவருவித்தலும், அவரவர் கன்மமிருந்தபடியாமெனவும் பெறப்பட்டது. அவ்வாசாரிய நிகள் தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் மூலிகா பிரயோகங்களால் தேகத்தின்தர்மமாகிய அறிவையுண்டாக்கின ராயின், அப்படியிறந்தவரையெல்லாம் ஏன் உண்டாக்காதொழிந்தனர்கள்? தெய்வத்தன்மையால் உயிர்ப்பித்தகாலையினும் கன்மம் காரணமாய் நிற்றலால், எல்லாவுயிரையு முயிர்ப்பித்தல் செல்லாதொழிந்தது. இவ்வுண்மையில் அருமையைமேற்கொண்டு சுட்டவெலும்பு பெண்ணாகுமாவெனவும், அதைப் பூதசாத்திரபண்டிதர்கள் பொருந்தக்கேளாரெனவும் பொங்கிவழிதல் போங்காலத்துப் புதுநலப்பெருக்காம். சுட்டவெலும்பு ஏன்பெண்ணாகாது? தெய்வம் துணைசெய்யுமானல்.அன்றியும், அறிவு அதன்குணமல்லாதவுண்மையால்.இது,செத்தபிணங்களைமூலிகாப்பிரயோகத்தாலுயிர்ப்பிக்கஏன் முடியாதென வாசாரம்பணங்கூறுந்தான்றோணித் தம்பிரான்கள் பித்துரைபோல்வ தன்றாம். எல்லாமுடையானாகிய பரமன் திருவருள்பெற்று வாழும் எம்மபெருமக்கள் யாதுதான் செய்யவல்லவராகார்? அவரால்யாவும் முடியும்! முடியும்!! கடவுளிச்சையின்படி.

இந்தவிசாரமுடிவால், அசித்தாகியதேகத்துக்குச் சித்தாகிய அறிவுதர்மமாகாத வுண்மைவெளிப்பட்டது. இதனால்தேகந்

நின்பிரகாசமாகிய அறிவு, செம்பின்பிரகாசம் களிம்பால்மறைக்
கப்பட்டதுபோல் அந்தேகத்தினியக்கவிகாரத்தா லுண்டாகிய
தோஷத்தால் மக்னப்படுமென்பது தோஷ கிரஸ்தமாய் மூடிந்
ததென்க. செம்போஜடம், களிம்பு நீக்கத்தில் அதிற்காணப்படும்
ஒளியும்ஜடம், இப்படிக்கன்றி ஜடமாகியதேகத்தி னொளிசித்துப்
பொருளாதல் யாண்டிசையும்? செம்பிற்களிம்புநீக்கத் துலக்கி
அதன்பிரகாசத்தை வெளிப்படுத்துமாபோல் தேகத்தில் அதன்
மாசுநீரப் பிணமானகாலத்தில்துலக்கி அதனொளியா யிருப்பது
அறிவாயிருக்கக் கண்டவருளரோல்வாய்திறவாமல் மூலையிற் பதுங்
குவதேன்? இவ்வரியவிஷயத்தில்வீணேதலையை நுழைத்துவிட்டு
அகப்பட்டுக்கொண்டு அவதிப்படுவதெற்றுக்கு? இன்னசூக்கும
விசாரஞ்செய்ய மதிநுட்பம்போதாதமந்திகள் (வாழவேவல்லவாமி
வலக்கைதாவென்றுயிர்க்குந்தோழனியுல்லையொப்பார்சொல்லிடவில்லைகண்
டாய்) என்றபடித் தம்மினத்தவரைத் தழுவி அவர்களிப்பெய்து
மாறுதத்தாபித்தா வென்று வாய்க்குவந்தனவெல்லாம் வகையறி
யாதுகூறித் தம்நாத்திகத்தை நாட்ட முயலுங்கால் குருடனுக்
கோலி பகையானாற்போல் நம்ம ஆத்திகபோதத்தில் அசூயை
மேற்கொண்டு மேல்விழுந்துவலித்து வீண்பிரசங்கங்களால் தம்
போதத்தைக்காட்டவெழுவர். அப்பேயர்களைமுன்னிட்டாக்கிவிவக
ரிப்பது விவேகனுக்கழகன்றாம். குடியனொருவன்குடித்து வெறி
கொண்டு தள்ளாடிவிழுந்துவருங்கயில் அவனைஎதிர்த்து நீ குடிப்
பது தவறென்று புத்திகூறத் தொடங்குமொருவனுக்குண்டாவத
வமானமே யாம். மற்றையர் குடியில்கொடாத வண்ணம் உரிய
தோஷங்களை யெடுத்துக் காட்டுதன்மாத்திரமே அவசியமாதல்
பெறும். அதுபோல் அந்நாத்திகப்புல்லர் துர்ப்போதங்களான்
மயங்கி நம்மவர் கெடாதவண்ணமே நம்மநூல்கள் பலவற்றுள்
ளும் பிரவசனம் பண்ணபபட்டிருப்பதனால், அன்னவாறேயின்
கிம்விவகரிப்பதாயிற்று.

இவ்வபாசகர் (செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்) என்
னுந் திருவாக்கைச் சிந்தியாது பூதங்கள் தாமே காரியப்பாட்டை
யடைகின்றனவென்றுகூறு மவலசித்தாந்தமினைத் தென்னுமழகை
யின்னும் விளங்கக் காட்டுவாம். மண், சலம், தீ, காற்று என்
னும் பூதங்கள் நான்கும் நித்தியமென்று கொண்ட வன்னேர்

அவை யொன்றோடொன்று புணர்ந்துண்டாகிய காரியோற்பத்திக் கிரமத்தையும் விளங்கக் கூறுவது அவசியமாம்.

பூதங்கள் நித்தமாய்க் காரியங்களுநிக்குமுபாதான மாத்திரமாயமையுமெனின், அவ்வுபாதானபேதமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுக்களில் எந்தப்பூதம் முதலிலியங்கிற்று? மேற்போந்தநான்கில், காற்றின் வியாபகசலனசையோகத்தால் மற்றைமூன்றும் தொழிற்பட்டியங்கினவெனின், காற்றுளென்றுளது, அன்றேஅதற்குச் சலனமுளது. என்றுசலனமுளது, அன்றேஅதுவிரவிச்சலிப்பதால் மற்றைப்பூதங்களியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. ஆகவே, சாதுர்ப்பூதோபாதானத்தனின்றும், அவையுள்ளவன்றே அவற்றிற்காரியப்படும் சிருட்டியுண்டானமைபெறப்படுகின்றது. அப்படியாயின், அச்சிருட்டியின் கிரமத்தை விசாரிப்பதவசியமாம். முதலில், அக்காற்று வீசியபோது காரியபேதங்களாய்த்தோன்றும் நானுகாரமாயுள்ள சிருட்டிகளில் எந்தெந்தப்பதார்த்தங்கள் தோன்றின? அநந்தமாயுள்ளசிருட்டிபேதத்தில மானிடோற்பத்தியை முன்விசாரிப்பாம். மானிடசன்மத்தில் ஆண், பெண், என்னு மிரண்டுவிதம் ஏர்ப்பட்டு ஒன்றைவிட்டொன்றுக்குப் பிரயோசனமின்மை வெளிப்பட்டது. ஆணும்பெண்ணுங் கலந்தே சிருட்டிநடந்துவருவது அநுபவமாகையால். இவ்விரண்டையும் ஷ நான்குபூதங்களுஞசேர்ந்துண்டாக்கினவென்னுங்கால், முதலுண்டானது ஆணா? அல்லது பெண்ணா? ஆணென்னில், பெண்ணெப்போதுண்டாயிற்று? பெண்ணென்னில், ஆணெப்போதுண்டாயிற்று? ஆணையும் பெண்ணையும் ஒன்றிலொன்று காரணகாரியமாக அப்பூதங்களுண்டாக்கினவா? அல்லது அவ்விரண்டையுந்தனித்தனிக்காரணங்களாகவே யுண்டாக்கினவா? ஆணும் பெண்ணுமிருந்தாலல்லது சிருட்டிநடவாதென்று அறிந்தே அப்படியவைகளையுண்டாக்கினவா? அல்லது அநாமத்தாய் அவைகள் அப்படித் தம்மிடத்திலுண்டாக இடந்தந்துநின்றனவா? இவற்றுள், ஆணும்பெண்ணுமாகிய வேறுபாடுகளைச் சடமாகியபூதங்கள்தாமே தந்தனவென்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. பூதகாரியமாய்க் கூறும் பௌதிகசரீரங்களில் இயக்கத்தைப்பெற்றுசிறகும் ஆன்மாவைத் தேகத்திற்கு வேறுயதோர்சைதன்யப்பொருளெனவறியாது அத்தேகத்தின் குணமென்றே அவ்வாபாசகர்கூறுசிற்பர். பூதம் கார

ணமும், பௌதிகம்காரியமுமாகையில் பூதத்தைக்காட்டிலும் பௌதிகமே விசேஷத்தையடைந்தது. பூதத்துக்கில்லாதவறிவு பௌதிகத்தினிடத்திற்காண்கையால். பூதகாரியமாகிய பௌதிகத்திற்றனேயெல்லாவறிவின்விளக்கமுமுண்டாகி இது செய்தற்பாலது, இது தவிர்த்தற்பாலது, எனப்பகுத்தறியும் பெற்றிமைத்தாயபலவியாய விளக்கம் வெளிப்படுகின்றது. அந்நியாயத்துக்கேற்ப, யுக்தாயுக்தமான காரியசித்திகளுண்டாவதும், கெடுவதும் அநுபவசித்தம். அறிவாகியகுணத்தைப் பெற்றுநிற்கும் பௌதிகத்திலேதானே யாவும் செல்வோடப்பது கூடாமையாக, அறிவின்மணமேவிசப்பெருதகேவலஜடமாகிய பூதத்தினிடத்தில் நியாயமணங்கமழ்ந்தினிது பிரகாசிக்கும் இப்பிரபஞ்சகாரியங்கள் நடக்குமென்பது என்னவிந்தை? ஆகவே, ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டுருவங்களும் பூதங்களாலகாரியப்படாதுஜடமாகியபூதங்கள்தாமேயுள்ளன்போல், அவைகட்குவேறாய் அநாதிசித்தமாயிருந்தமையால்,அவற்றானுத்தரோத்தரசிருட்டிநடந்து வருகின்றனவென்றுரைத்தல் வேண்டும். அப்படிக்கொள்ளுமிடத்து, ஆணும்பெண்ணுமாகியசரீரங்களைப்பௌதிகமென்றலடாதாய்முடியும். அப்போது பிருதிவிமுதலியபூதங்கள் ஜடபூதமும், ஆண் பெண் முதலியபூதங்கள் சிற்பூதமுமென்று கொள்ளவரும். அப்படிக்கு மப்பேயர் கூறுராகையால், அன்னோர்குணக்கேட்டையின்னும் பரியாலோசிப்பாம். அவ்வந்தசிரோமணிகள் ஆண், அல்லது பெண், தனித்தாவது, அல்லது ஒன்றிலொன்று காரியமாயாவது, அல்லது இரண்டுங்காரணமாயாவது மூலபூதங்களில் பிறப்பதை யங்கீகரிக்கையில், அந்தப்படிக்கே பின்னும் அவ்வேறுபாடுகள் அப்பூதங்களில் முறையே பிறக்கக்காணாததென்னே ? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டென்னுஞ் சாதுக்களைநோக்கி நீங்கள் கடவுளைக்கண்டதுண்டா ? ஆன்மாவைக்கண்டதுண்டா ? என்று கேட்டுத்திரியுமன்னோர் கூரியபுத்தியில் பூதங்கள் ஆண்பெண்ணுருவங்களைத்தாமேயுண்டாக்கினவென்றபடி நாமெப்போதாவது கண்டதுண்டா ? என்று ஏன்புலப்படவில்லை? கடவுளும், ஆன்மாவும் இல்லாதபொருள்களாகையில் காட்டுவதும், காண்பதும் கஷ்டமாகலாம். காணக்கூடுமான பூதசிருட்டியை யேன் ஒவ்வொருவருங் காணக்கூடாது ? பிறர்க்குக்காட்டக்கூடாது? ஒவ்வொருபதார்த்தங்களையும் விசாரிக்கி

றபோது அவற்றினிலக்கணங்கள் வெளிப்படுந்தன்மையுண்மையால், மூலபூதங்களினின்றும் பௌதிகங்களாகிய் தேகங்கள் தாமேயுண்டாவது அநுபவபிரஸ்தமல்லாமையால் பூதங்களுக்குத் தேகங்களைத் தாமே யுண்டாக்குந்தன்மை யுண்டெனக்கூறுவது மூடர்கூற்றாய் முடிந்தது. இப்படியே, பசு, பட்சி, கிருமி, கீடம், புல், பூண்டுமுதலியவற்றினுங்கண்டுதெளிக. இந்தவிசாரத்தால் அசித்தாகிய பூதங்களையும், பௌதிகங்களையும், சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கு வினைநீக்கமான போகார்த்தமாய்ப் பரமபதியாகிய சிவன்மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்திக்கொடுத்தருளினனென்பதுபசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

"அறிவுபூதமதென்னில் வேறுபுறத்தறிந்தமைகண்டிலம்
செறிவுதானுடலத்தெனிற் சவமானபோதுடறேருமோ
குறிகொளாதுடல்வாயுவானது கூடிடாமையினென்னினீ
பிறிதராதுயிர்நிற்கஞானமுறக்கமென்பிறவாததே"

என்று வெளிப்பட்ட நம்மாசாரியர் திருவாக்கால், பூதங்களே அறிவாகையில், புலப்படக்காணும் நிலம், நீர், தீ, காற்றுக்களில் அது புலப்படாத தென்னையெனவும், பௌதிகத்தில் அறிவுகாணப்படுமென்னில், சவமாய்க்கிடந்தபோது காணப்படாத தென்னையெனவும், வாயுப்பிரிந்தமையாற் காணக்கூடாத தென்னில், வாயுப்பிரியாதவுறக்கத்திற் காணப்படாத தென்னையெனவும் வினவிமறுக்குந்தன்மையுண்மையால், அறிவுதேககுணமாகாமையும், தேகமாகிய பௌதிகம் பூதகாரியமாகையால், பௌதிகமாகியதேகத்துக்கும், அதற்குக் காரணமாகிய பூதத்துக்கும் வேறாயதோர் பொருளாயுள்ளதவ்வறிவென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. உறக்கத்தில் அறிவுகாணப்படாமை, தேகத்தில் நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தம்நிலையில் கதிமாறியதேகாரணமெனவன்னோர்கூறுவர். இந்தவிடையேதேகம் பிணமாதற்குயாதுகாரணமென்பார்க்கும் அன்னோர்கொடுக்க வுள்ளதாகையால், அதைச்சற்றேயோசிப்பாம். மேலிடத்தில் தேகம்பிணமாகிறவிஷயத்தில் அவர்கொள்கையைமறுத்து விஸ்தரித்துரைத்தேமாகையால், ஈண்டுஉறக்கத்தைப்பற்றிமாத்திரமேவிவகரிப்பாம். உறக்கமென்பது பெருங்கேட்டைத்தரும்மறதி. ஜாக்கிரத்தில், அற்பமறதியொருவனுக்குளதேல், அவனையெவ்வளவு ஆபாசமுடையானாகக்கொ

ள்ளவிடந்தருகின்றது ? அம்மறதியை நீவிர்த்திபண்ணிக்கொள்ளுந்த
மை சர்வசுதந்தரத்தன்மையுடையனவாக மதிக்குமவ்வாதப்பாசுக்கள்
இன்றுவரையேனோண்டுபிடித்தெய்தப்பெற்றிலவாயின ? உறங்குங்
காலத்தில், அன்னோருடத்திலடாம்பேறின்னும், ஒருவர்காறியுமிழ்ந்
தாலும அறியுந்தன்மையின்றே! {அதனுலெவ்வளவு அசர்த்தமுண்
டாம ? ஆத்திகாரியயாமோவெனின், ஜாக்கிரசொப்பனசுழுத்திகளை
முறையே பரமாதிருட்டிதிசங்காரங்களாகக்கொண்டு (கனவின்பய
னுநனவின்பயனும், வினையின்பயனைபொய்யெனவேண்டா) என்னும்
அநுபவவுரைப்படித்தழுவிநிற்குந்தகுதியுடையே மாகையால், யாவும்
எமக்குவிளைப்போகமாய் முடிதல்காண்க. இன்னவிசாரமில்லாதகு
ருட்டுப்பசுக்கள்குழாத்துக்கூடன்மின்னெனநம்மவர்கூறுஞசுபோதங்
களையினிதுபின்றிக்கக்கடவோமாக. இன்னுமவ்வந்தப்பம்பரையார் கூ
ற்றிரிந்தகலவருமவாக்கியங்களைப்பரியாலோசிபடாம்.

"அறிவுடற்குணமென்னிலானையதாதி யந்தமெறும்பதா
வுருமுடற்பெரிதானவற்றினுதித்திடும் பெரிதாகவே
சிறுவுடற்செறிஞானமுஞ்சிறிதாயிடும்பரிணமமும்
பெறுமுடற்சிறிதாவதென்பெரிதாவதென்சிலபேசிடே"

என்னும் வாக்கியத்தால் அறிவென்று வேறொரு முதலில்லை, உடற்
குணமே அறிவாகுமென்று ஒருவன் சொன்னால், ஆனைமுதலெறு
மபீறுதியாகவுடல்களிலபெரியவுடல்களில் பெரியவறிவும், சிறியவுடல்
களில் சிறியஅறிவும் உண்டாகாமைக்கு அஃபேதையாது கூறவல்லா
னெனவும், பரிணமத்தையுடைய யானையுடற்கு அறிவுசிறிதாயும்,
சிறியவுடலையுடைய மானிடர்க்கு அறிவுஅகண்டமாயும் உண்டாதலெ
ன்னையெனவும் பெறபபட்டு, அறிவுதேகத்துக்குவேறாயதோர்சை
தன்யப்பொருளென்பதும், அப்படித்தாழ்ந்து முயர்ந்தும் பிரகாசி
த்தல் அவ்வுடற்களின் மன்னியவுயிர்க்குற்றகன்மத்தின்படி யென்ப
தும் நிச்சயிக்கபபட்டது. சரிரம்வளருந்தோறும் அறிவுவளரவும்,
அதுதளருந்தோறும் அறிவுதளரவுங்காணுமனுபவத்தாலும், சரீரத்
தைபபிரிந்து ஆன்மாநிற்கக் காணப்படாமையாலும், அவ்வறிவு சரீ
ரத்தின் காரியமேயென்னில, பிருதிவிசேடணமாகிய விந்தனம்பெரு
குந்தோறும் பெருகிச்சுருங்குந்தோறுஞ்சுருங்கி, அதனில்வேறுபட்ட
தாகி, இந்தனமில்லாதவழி யிலலையாகின்ற அக்கினி இந்தனகாரிய

மாகி, அவ்விர்தனத்துடனென்றுகாலாறுபோல் அறிவுசரீரகாரியமாகி ச்சரிரத்துடன் ஒன்றாகாமைதெளிக. கடாவைப்போலப்பருத்தமாத்திரத்தானே அவன்பருமனுகசேற்ப அறிவுபிரகாசியாதுமானைப்போலச் சிறுத்தவுடலுடையார்பலர்அறிவின்பிரகாசமதிகமாய்ப் பெற்றிருத்தல்கொண்டும் அறிவினைந்தென்பதையூகித்தடங்குவாராக.

"அங்கியானது தானுமொன்றையணைந்துநின்று நிகழ்ந்திடும்
பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிப் பற்றியல்லதுநின்றிடா
தெங்கும்ார்தயிலத்தையுண்டெழுதீபமானதெரிந்திடும்
அங்கதாமுடனின்று கன்மமருந்தியாருயிராவதே"

என்னும் வாக்கியத்தைபபரியாலோசிக்கில், நெருப்பானதோரிந்தனத்தைப்பற்றிநின்று தன்வடிவைக்காட்டுந்தன்மையன்றித் தனித்துநின்று தன்வடிவைக்காட்டுந்தன்மையுடைத்தன்று. அப்படியே, ஆன்மாவு மோருருவைக்கூடியல்லது நிற்கமாட்டாது. தகளியெங்குநிறைந்த வெண்ணெயைப்பருகியோங்கிய தீபமானது எரியாநிற்கும். அப்படியே, கன்மத்தாலெடுத்துக்கொண்ட காயத்தினின்றுங்கன்மத்தைப்பொசிப்பது ஆன்மாவென்றறிகவென்று புலப்பட்டநியாயமுகத்தால் திரியைக்காயத்திற்கும், எண்ணெயைக்கன்மத்திற்கும், தீபத்தை ஆன்மாவுக்கு முவமித்தறிகையில் ஆன்மாவாகிய அறிவு தேகத்தின் குணமென்பதும், அலலது தேகத்துக்குவேறாய்தோர் பொருளென்பதும் தெற்றெனவிளங்கும். இந்தவிசாரத்தால் உடல்வளர அறிவுவளருமென்றும், உடல்தேய அறிவுதேயுமென்றும், அறிவென்பது தேகத்துக்குவேறாயதொரு முதலல்லவென்றும், சொப்பனங்கண்டு பிதற்றித்திரியுஞ்சோம்பர்வாதம் சோர்ந்துவிட்டமைகாண்க. திரி, எண்ணெய், தீபம், இம்மூன்றும் ஒன்றிலொன்று விஜாதிகப்பொருளாதல்போல், தேகம், கன்மம், அறிவு இம்மூன்றும் விஜாதிகப்பொருள்களேயாம். திரியின்குணம் தீபமல்லாததுபோல் தேகத்தின்குணம் அறிவாகாதெனவறிக. எண்ணெய்தீபத்தைப்பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுபோலக்கன்மம்ஆன்மாவைத்தேகத்திற்போகார்த்தம் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுமறிக. இதனால், தேகத்துக்குவேறாக அறிவென்பதொருமுதல் காணப்பட்டவாறே கன்மமென்பதொன்றும் அவ்விரண்டுக்கும் வேறாய்ப்பிரகாசியாநிற்பதெனவறிந்திடுக. இக்கன்மப்பகுதியைப்பின்னர் விசாரித்துத்தெளிவிப்பாம்.

இஃதுமட்டோ, பாவத்தரும்பேறித்தென்றிசையானுக்கென்றுமொழுமையகிரித்து வளருங்கடாக்களாய வத்தூர்த்தர் வீழ்ந்து கிடக்கும் படுகுழிகளினின்று மன்னேர் வெளிப்பட விரும்பின், அவர் ஆதாரவாய்ப்பற்றி யேறுவதற்குத் தாரகமாய் விளங்கும் ஏணி போல்வதாகிய சமமனேர், அருமைத் திருவாக்குண்மை யித்திறப் பகுதியுடைத்தென வியக்குந்தாமன்றும்.

"காரணம்மணவென்ற தென்னேகடாதி போனிகழ்காரிய
கோலமிக்குசமைந்து நின்றிடுமென்பதும்மதுசேர்கிலோம்
போரணைக்கிடு மொக்கேறுடொன்று பொருந்தமாகில்வருந்தியும்
நீரணைக்கொரு தீயினின்றது கண்டதாயினிகழ்த்திடே"

இ-ள். உருவங்களுண்டாவதற்குப் பெண்ணும் ஆணுங் கூடலே காரணமென்று நீ கூறியதென்னே? மண்ணினிடத்துக் கடமுதலியன தோன்றுதல்போல் பூதகாரணத்திற் பெண்ணுமாணுந் தாமே காரியப்பட்டுத் தம்மிற் கூடியகூட்டத்தே யுருக்கள் சமைந்திடுமென்று நீசொல்லுந்தன்மை யாம்அங்கீகரிப்பதில்லை.' ஏனெனில், நீ கூறியபூதங்கள் நான்குந்தம்மில் ஒன்றுக்கொன்று சத்துருபாவத்தால் மாறுபடுந் தன்மையுண்மையால். எங்ஙனமெனின், நீருந்தீயும் ஒன்றையொன்று விழுங்கி அபாவப்படுத்துந்தன்மை யுண்மையால். அவ்விரண்டுமோரிடத்திற் கூடியிருக்குந்தன்மை நீயுன்காட்சியளவையிற்கண்டதுண்டாயின் யோசித்துக்கஷ்டப்பட்டாவது சொல்வாயாக. எ-று.

இதைப்பரியாலோசிக்கில், நீரும், தீயுந்தம்மிற் கூடாமை யநுபவமாகையாலும், அப்படிக்கூடுந்தன்மை அவைகள் ஜடங்களாகையால் தம்மில் சேராமையாலும், விவேகத்திற்பொருந்த முடிந்தவுண்மையில், அவற்றைப்பாகப்படுத்திக்கூட்டி முடிப்பான் ஒருவனுளனென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆயின், சித்தர்கள் நீரிலே விளக்கெரித்தலும், சமுத்திரத்திலே வடவாமுகாக்கினி நிற்றலுமுண்டேயெனின், சித்தர்களென்னை, குளத்தில் நீரைத்தகளியின்மொண்டு அப்படியே அதில்திரியை நனைத்து, அதில் தீயைமூட்டி எரித்ததன்றோ? அந்த நீரைமூலிகைகளால் பாகப்படுத்திப் பின்னரே யெரிப்பதன்றிவேறு வகையில் செல்லாமைகண்டறிக. வடவையோவெ

னின், சமுத்திரத்திலாலுமலைகளுக்குநடுவினிற்பதெனப்பிராமாணிகர் கூறுநிற்பர். காட்சியளவையிற் கட்டுண்டுநிரியு மவ்வந்தர்க்கு அவ்வக்கினி சமுத்திரத்திலிருப்பதே காட்சிப்படாமைகொண்டு அதையொருபோது அங்கீகரியாராயின், மலைகள்சூழநிற்பதொன்றெனக்கூறுவதும் அநாங்கீகாரமாய் முடியுமாகையால், மேல்விடைசமுத்திரத்தினெருப்புண்டென்றுகொண்டாரை மாத்திரமே நோக்கிக்கூறிய தொன்றும். அன்றியும் அவ்வக்கினி நிற்பதுசிவனுடைய ஆணையாலென்பதும் அறிக. (தொலையாவிரு சுடர்நாளுஞ்சுழல்வதுஞ் சூழமுந்நீர், நிலையாயிருப்பது நீள்வான்சுரப்பது நீடுசெம்பொற், சிலையானமேருச் சலியாதிருப்பதுஞ் சேடனுச்சி, யலையாதிருப்பது மம்பலத்தாடிதன் னாணையிலே) என்னுந் திருவாக்காற் கண்டறிக. சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அவ்வனலிருப்பது கொண்டே கரையற்றதாகிய கடல்தன்னிலைபிறழாது நிற்பதும்அறிக. அது இடையிலிருப்பதால் நான்குபக்கங்களிலும் நீரைமீறவிடாமல் காந்தம் இரும்பைப்போகவிடாமல் தடுப்பதுபோல் காத்துக்கொண்டிருப்பதெனவறிந்திடுக. அது சிவனாணையாகையால். அவர்திருவுள்ளப்படிக்குச் சலத்தை நிலைகடத்தவேண்டில் அவ்வனலுக்குள்ளவாகர்ஷண சக்தியைச்சற்றே மட்டிடச்செய்வர். சலத்தையும், தீயையும் தன்னுடையபிரயோசனமாக வாளுமொருவனுக்கு எதையதிகரித்துக் கொள்ளவேண்டுமோ, எதைக்குறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ அந்தப்படிக்கெல்லாஞ் செய்வதுகூடுமென்றி, அவைதாமேஅவனுடையபிரயோசனப்படிக்கெல்லாம்நிகழப்பெறுமென்பது, செல்லாமைபோல், சிவனுடைய வாணையாலன்றிக்கடல் கடத்தலும் அனலடங்கலுங் கூடாமைகாண்க.

மேல்விஷயத்தை மறுத்துச்சமாதானங் கூறவனையுளதேல் சொல்லுதிபார்ப்போம். கண்மூடித்தனமாய்த் திடீரென்றுசொல்லவிசையாதாயினும் வருந்தியாவது சொல்லுக என்று கூறியதியாதெனின், நீரையும், தீயையும்ஒன்றுசேர்த்துப்பார்த்து அவையங்ஙனஞ் சேர்ப்பித்தபோது அவையொன்றோடொன்று சேர்ப்பித்தாலன்றிச் சேராமையும், சேருங்காலையில் இரண்டுமுதலு மொப்பக்காணப்படாமையுங்கண்டு நமதுகொள்கைபூதங்கள்தாமேசேருமென்பதும், சேர்ந்து அவற்றின்றன்மைகெடாமல் சிவிக்குமென்பதுங்கெட்டுத் தலை

கூடாததென்னையென்று அவன்வருந்தியே நிற்குந்தன்மை யுண்மையால். இதனால், உன்னால் சமாதானஞ்சொல்ல முடியாதாகையால் நான்கேட்டகேள்விக்கு விடையளிக்கவகையின்றி அழுமூஞ்சியாயெம்மைப்பார்த்து நாணிப் பதுங்குவாயென்பது முடிந்தமைகாண்க.

இனிப்பூதகாரியமாகியபிரபஞ்சத்தில் ஆணும்பெண்ணுமாகவிரவிநிற்குந்தன்மையைவிசாரிக்கில், அவ்வேறுபாடுகளுண்டாந்தன்மை யிழுக்கடையும். காரணத்திலவ்வேறுபாடுகாணப்படாதவுண்மையால். "இயல்புகாணினவை யென்னின் வேறிசைபெண்ணொடாணிருதன்மையுஞ், செயல்கொளாவிவர்செய்திகாரணமாகவந்து செனிப்பதென், இயல்பதாமுடல் பூதகாரியமாவதும் மில்லையாகுமான், மயலதாம்வினையாலொருத்தன்வகுத்ததன்மையின்வந்ததே" என்னுந்திருவாக்கால் இப்படிப்பிறப்பதெல்லாம் பூதவியல்பென்றுங்கூறின், இயல்புஒருதன்மைப்பட்டிருப்பதன்றி வேற்றுமைப்பட்டு ஆண், பெண்ணென்னு மிரண்டுதன்மையால் சிருட்டிநடப்பது கூடாது. அன்றியும், முதலுண்டானபடிக்கேயாவது ஆணும் பெண்ணுமாயுருக்கள் மூலபூதத்தினின்றேபிறந்து வருவதுஞ் செய்யாது, அவ்வேறுபாட்டினின்றுமே உத்தரோத்தர சரீரங்கள் காரணகாரியமாகப் பிறந்துவருவதென்னை? இதனால் நீகூறியபூதவியல்பும், பூதகாரியமுமே சிருட்டிக்குக்காரணமாகாமைவெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நீபிதற்றுவதெல்லாம் உன்னைப்பற்றிநிற்கும் மலத்தழும்பாலாய மயக்கமேற்கொண்டேயென்று அறிந்தனமாகையால், அம்மயக்கந்தெளியும்படிக்கன்மத்துக்கீடாகவே ஆண் பெண்ணுருக்களைப் பெண்ணாகிய வுமையிடத்தனாகும் சிவன்தனது ஆண்டகைமையால் விரவி, அக்காரியத்தைநடத்துவானெனக்கண்டு தெளிகவென்றுபெறப்பட்டது.

இதனால், அநாதியே கர்த்தாநாயகியோடுகூடிப்போகத்தைவிரும்ப, அதுகாரணமாய் உலகின்கண் ஆண் பெண்காரியப்பட்டு, அதுகாரணமாக அப்படியே வுருக்கள்காரியப்பட்டு வருதல்துணியப்பட்டது. கர்த்தாவாகியசிவன், நாயகியைநீங்கி யோகிருந்தகாலையில், உலகம் நடவாதவுண்மையே யிதற்குச்சான்றெனவறிக.

இன்னபல நியாயங்களால் நாத்திகம் என்னும் பாழ்வலையிற் சிக்கிப்பறக்கவகையற்றுக் கேவலப்பட்டு வருந்தும் பட்சிகண்மாட்டு நம்மான்றோர் காட்டியகருணைக்கு யாதுகைம்மாறு செய்தற்பாலது?

அவர்கள் திருவடிகளுக்கன்புசெலுத்தி அன்னோர் பெருங்கருணையைச்சிந்திப்பதன்றி, அங்ஙனஞ் செய்வதொழிந்து, பாலன்னத்தைத்தனக்கு முன்னேபடைக்கவரும் ஒருநண்பனைப்பார்த்தபோது உருமிக்கடிக்கவருஞமலிகளொத்து அந்தோ அப்பேயர் அநியாயத் நிலழிவது ஆச்சரியம் ! ஆச்சரியம் !! (எறும்பூரக்கற்குழியுமே) என்றபடிப்பலமுறை நம்மபெரியோர் அருள்வாக்கியங்களை அகங்காரமே விட்டாவது பார்த்துவருவரேல், என்றுவதோர்காலத்தில் குணமடையக் கூடுமாகையால், அவர் மாட்டிரங்கி யின்னும் நம்மாசாரியர்கள் அருளிச்செயல்களாகிய உண்மைப்போதங்களை யீண்டு விரித்துரைப்பாம்.

> " காணுகரணங்களுக்குயிர் கண்டிட்டாமையினின்றெனிற்
> காணுமோகடங்கண்டகண்ணினை கண்டுநிற்பதுங்கண்ணதே
> காணுமுயிர்தானுமிப்படிகண்டிடுங்கரணங்களைக்
> காணுகரணங்களுக்குயிருண்மையாவதுங்கண்டிடே."

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிப்பாம். பாஹ்ய கரணங்களாகிய நேத்திரமுதலியவற்றால் ஆன்மாவைக்காண்பது கூடாமையால், காட்சிப்படாதவதுகொண்டே அவ்வான்மாவை யில்லையென்று நீ துணிவதுதவறும். தேகமானது தன்னைக்கண்டதாகிய கண்ணைத் தான்காணவற்றோ ? கண்மாத்திரமே தேகாதிகளைக் காணுநிற்கும். காட்சியளவையாகிய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதென்றவுயிரு மித்தன்மைத்தேயாம். உயிர்சேதனமாகையால் கரணங்களைக்கண்டுநிற்கும். கரணங்களைத் தேகமறியாதவாறுகரணங்களு மவ்வான்மாவைக் காணமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மா வுண்டென்று துணிவாயாக என்றுபெறப்பட்டது. இத் திருவாக்கால் ஆன்மாவென்பதொருபொருளுண்டாயின், அதுஏன்கண்ணுக்குப்புலப்படாதுஎன்று வினவித்திரியுமவலர் கூற்றிரிந்தமைகாண்க. இந்த வாதரவால், அன்னோர் ஆன்மாகண்ணுக்கு ஏன்புலப்படாதென்புழிக் கண்தேகத்துக்கு ஏன்புலப்படாது என்னுங்கடாநிகழும். கண்ணுக்குள்ளகாட்சித்தன்மை தேகத்துக்கின்மையால் அக்கண்ணைத் தேகங்காணுதெனின், அங்ஙனங்காணுதது தேகத்தின்றாழ்வா ? கண்ணின்றாழ்வாவென்னுங் கடாநிகழும். தேகத்தின் றாழ்வெனின், அதனால், கண்ணென்பதொருபொருளுக்கபாவஞ் சொல்லுதல் யாண்டி

சையும? தன்னைப்பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கும் கண்ணைத்தான்பார்க்குஞ்சத்தியற்ற வதன்குறையைநோக்காது தேகமே யுள்பொருள், கண்ணில்பொருளென்ற லடாதெனவறிக. இப்படியே; ஆன்மா கரணங்களைக்கண்டியங்காநிற்கும். ஆன்மாவைக் கரணங்கள் காணப்பெறாவில. கரணங்களை யிரவிக் காணுமான்மாவை அக்கரணங்கள்காணாதகுறைவு அக்கரணங்களிடத்தனவேயாக, அவற்றாற் காணப்படாமை கொண்டே ஆன்மாவுக்கபாவஞ்சொல்வதெப்படி ? இதனால், ஆன்மாவுண்டென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. தேகத்தினாற் காணப்பட்டாமையால் கண்ணுக்குஅபாவஞ்சொல்ல விசையாததுபோல் கண்முதலியகரணங்களாற் காணப்படாமையால் ஆன்மாவுக்கு அபாவஞ்சொல்லுதல் தோஷமென்தமாய்முடிந்தது: அப்படியே, ஆன்மாசிவத்தைக் காணப்பெறாவிலது. சிவம்ஆன்மாவைக்கலந்து உபகாரியாநிற்கும். தன்னைவிரவியுபகரிக்குஞ்சிவத்தைக் காணுந்தன்மை தானெய்தாததுதன்குற்றமென்றுணராது தானேயுள்பொருள், அச்சிவம் இல்பொருளென்றலுமடாதாய்முடிந்தது. முறையேதேகம், கண்முதலியகரணங்கள், ஆன்மா, சிவம் என்னும்பொருள்கள் ஒன்றினென்றேற்றமுடையனவாக வெளிப்பட்டமையால் தேகத்தைக்கண்ணும், கண்ணைக்கரணங்களும், கரணங்களை ஆன்மாவும்; ஆன்மாவைச்சிவமும் அறிதல்வெளிப்பட்டது: இதைப்பிரகடனமாய்ப் பார்க்கில் சிவத்தை ஆன்மாகாணாது. ஆன்மாவைக்கரணங்கள்காணா. கரணங்களைக்கண்காணாது. கண்ணைத்தேகம்காணாது. இந்த விசாரத்தால்யாவும் உள்பொருள்களாதல் துணியப்பட்டது. இந்தவுண்மை நியாயங்களால் ஆன்மாகிடையாது. சிவம்கிடையாது என்று வாய்மதம்பேசுவார்வாயில் மண்விழுந்ததெனவறிக.

கண்ணொருபொருளைப்பார்க்கையில் கண்ணே பார்க்கிறதென்பது அடாது. காதொருபொருளைக் கேட்கையில் காதேகேட்கிறதென்பது அடாது. மனம் ஒருபொருளை நினைக்கையில் மனமே நினைக்கிறதென்பது அடாது. இப்படியேபலவுங்கொள்க. ஆன்மாவென்பதொருபொருளே கண்ணின்வழியாகப்பார்த்தும், காதின்வழியாகக்கேட்டும், மனத்தின் வழியாக நினைத்தும், இன்னும்பலபாஹ்யாந்தரேந்திரியங்களின்வழியாய் அவ்வவ்விஷயங்களை நுகர்ந்தும் வருந்தன்மையுண்மையால், ஆன்மாவுக்கபாவஞ்சொல்லுதல்தவறும்.

ஆன்மசம்யோகமில்லாதவழிக் கண்ணொன்றையுங்காணாது. காதொன்றையுங் கேளாது. மனமொன்றையு நினையாது. இங்ஙனமாக, காணும்புருஷனைக்கைவிட்டுக்காணும் வாயில்களைப்பார்த்துப் பல்லையிளித்துத்திரிதல் கேவலம் அசங்கதமுடைத்தாம். ஆகவே, கண்ணின்வழியாக ஆன்மாபார்ப்பது நேத்திரக்காட்சியும், காதின்வழியாகக்கேட்பது சுரோத்திரக்காட்சியும், மனத்தின்வழியாக நினைப்பதுமானசக்காட்சியுமாம். இப்படியே வாயிற்காட்சி; ஆக்கிராணக்காட்சிமுதலியபாகுபாடுகள் வெளிப்படுதல்கண்டுதெளிக.

இந்தவிசாரத்தால் காட்சியளவையால் நிரூபிக்கத்தக்கசித்தாந்தம்ஆஸ்திகமாகவேமுடிந்து; ஆன்மாவேகாணுகிறதென்னுமுண்மை வெளிப்படுதலால், இதனையறியாது, கண்ணால் ஆன்மாவைக்காணக்கூடாததென்னையென்றெழுங்கடாக்கள் அவலப்பட் டொழிந்தமை காண்க. கண்ணசித்தாயிருப்பதொருபொருளாய், அதனிடத்தில் சித்தாயுள்ள ஆன்மாவிரவி அதைவாயிலாகக்கொண்டு ஒருபொருளை நுகருந்தன்மையறியாது; ஆன்மாவைவிட்டாலொன்றையு மறியாததாகியகண் ஆன்மாவைக்கண்டிலது என்பது பேதமையிற் பேதைமையாய் முடிதலால், அன்னோர்கோள்முற்றுங்குணமின்மையாகவே முடிந்தமைகாண்க. இதுகாறும் விசாரித்துவந்த வுண்மைநியாயங்களால் ஆன்மாவென்பதொருபொருளும், அதைத்தன்னாணையிற்செலுத்தியாண்டுவரும் பதியாகியவொருபொருளும்; உண்டென் னாட்டப்பட்டதாகையால்; மேலிடங்களில் பின்விசாரிப்பதாகக்கூறிவிடுத்த கன்மம் என்னும்பொருளை யினிவிவகரித்துத்தெளிவிப்பாம்.

"அநாதியேலமைவின்றெனின் மலமாயைகன்மமணுச்சிவ
னநாதிகன்மமணுக்கள்செய்யவறிந்து கன்மமுடற்செயா.
வநாதிகாரியமாமுடற்களசேதனம்மணையாவறிந்
தநாதியாதியமைக்கவேண்டு மமைப்பினேமநாதியே"

என்னும் பிரமாணத்தால் யாவும் அநாதியேயாகிறபோது ஒருவனிருந்து ஒன்றோடொன்றைக்கூட்டவேண்டுவது அவசியமன்றென்னுமிடத்து, ஆணவமலமும், கன்மமலமும், மாயாமலமும், ஆன்மாவும், சிவனும் அநாதிப்பொருள்களானாலும், கன்மத்தை ஆன்மாக்கள்செய்ய; அந்தக்கன்மம்தானாய்அறிந்து ஆன்மாக்களுக்கு உடலை

யெடுத்துக்கூட்டமாட்டாது. அநாதியேகாரியப்பட்டு வருமுடற்கன் அசேதனமாகையால் ஆன்மாவைஅறிந்துகூடமாட்டா. ஆகையால், அநாதியாயிவன் ஆன்மாவையுங்கன்மத்தையும், அதற்குப்பொருந்தினவுருவையுங்கூட்டல்வேண்டும். இப்படிக்கூட்டுந்தன்மை அவைகளுக்குள்ளனாதியேயாகையால், யாவும்அநாதியென்பது மெய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதனைப்பகுத்துணருங்கால் பதிபசுபாசம்என்னும் மூன்றில்பதியேசிவனும், பசுவே ஆன்மாவும் என்றுவெளிப்பட்டுப்பாசம் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயையென்னும்மூன்றுபிரிவினைப்பெற்று விளங்கும். பதியென்னுங்கால் தனக்குமேலொரு நாயகமில்லாததென்றுவெளிப்படும். ஆகவே, அதுசுத்தமாயிருப்பதொருபொருளென்பது வெளிப்படை. அசுத்தமிருந்தாலே பதிவேண்டும், அதையொழித்தற்பொருட்டு. தானேயொழித்துக்கொள்ளக்கூடாதோவெனின், ஒழித்துக்கொள்ளுந்தன்மையிருந்தால் முதலிலேதானேஅது தனக்குச் சகசமாந்தன்மையையொழியும். கண்ணைப்பற்றி நிற்குமிருளை அக்கண்ணே யொழித்துக் கோடல்யாண்டமையும்? அதையொழிப்பது கதிரொளியேயாதல் கண்டுதெளிக. கண்ணுக்கு இருளையொழித்துக்கொள்வதுகூடாமைபோல் அசுத்தத்தையுடையதொருபொருள் அதனைத்தானேயொழித்துக்கொள்ளுதல்கூடாது. இதனால், அசுத்தமுடையதொருபொருள்பதியாகாமையால்சுத்தப்பொருளேபதியாதல்சித்தம். ஆகையால் பதிப்பொருள் சுத்தப்பொருளென்பது நிச்சயம். இந்தவுண்மையறிந்தேவேதசிவாகமங்கள் பதியாகிய சிவனை நின்மலன் என்றுவிதந்துரைக்கும். இனிப்பசுவென்பது பாசசம்பந்தமுடைத்து என்றுபொருள்படும். ஆகவே, பாசமாகிய விலங்கிற்பட்டிருந்து மிழுக்குடைமையால் அசுத்தமுடையதொருபொருளாய்ப் பதிப்பொருளாதல் செல்லாமை பெற்று விளங்குவதொன்றெனல் வெளிப்படை. இனிப்பாசமென்பது அசுத்தமும், ஜடமுமாகிய பொருளாய்த் தனித்துநில்லாது கண்ணைப்பற்றிநிற்குமிருளைப்போல் ஓர்பொருளைப்பற்றி நிற்பதொன்றாம். இந்தமூன்றில் பதியும், பசுவும் சேதனப்பொருள்களும், பசு அசேதனப்பொருளுமாதல் நிச்சயம். மேலிரண்டும் சேதனமானால் ஒன்றுக்கு அசுத்தமும், மற்றொன்றுக்குச்சுத்தமுமவரக் காரணமென்னையெனின்,

இரண்டும் சேதனங்களேனும் ஒன்றுக்குப்பேரறிவும், மற்றொன்று
க்குச் சிற்றறிவுமுடைமையால் பேரறிவுடையபொருளை அசுத்தந்
தீண்டாமையும், சிற்றறிவுடையபொருளை அசுத்தந்தீண்டினமையும்
பெறப்பட்டது. கண்ணும், ஆதித்தனும் ஒளியுடையபொருள்க
ளேனும், ஆதித்தன்பேரொளியுடையானாதலால் அவனையிருள் சே
ராமையும், கண்ணானது அற்பவொளியுடையதாகையால் அதை
இருள்சேர்ந்து மயங்கினமையும் வெளிப்பட்டது. இந்த நியாயங்க
ளால் சுத்தர்களாயிருப்பாரிருவர் தாரதம்யங்களும், அவரை அசுத்தம்
பற்றாதமுறைமையும், பற்று முறைமையும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி அவ்வசுத்தமாகியபாசத்தைச் சற்றுவிசாரிப்பாம். இது
ஆணவம், மாயை, கன்மமென்னும்மூன்றுபிரிவினையுடையது. இவ
ற்றுள், ஆணவமொன்றே ஆன்மஞானத்தைமறைத்திருக்கும் வலி
மையுடைத்து. எங்ஙனமெனின், நீரைஅதன்சுத்தந்தோன்றாதபடி
அதிற்கலந்து அந்தநீரையும், தன்னையும்பிரிக்கக்கூடாதபடி விளங்கு
ம் அழுக்குப்போல்வதாம். அங்ஙனங்கலந்துநிற்குமழுக்காகிய தோ
டத்தைமாற்றி அத்துடனே தானுமொழிந்துபோவதாகிய தேற்று
ங்கொட்டையே மாயைக்குதிரிசனமாம். எனவே, ஆணவமாகிய
அழுக்கைமாற்றி அத்தோடே தானுமகலுந் தன்மையுடையது மா
யையென்றுவரப்பட்டது. இதையின்னுமுவமிக்குங்கால், கோடிப்பு
டவையிலுள்ள அழுக்கைச் சாணம், உவர்மண்முதலிய வழுக்குகளைக்
கொண்டுமாற்றுவதும் பொருந்தும். அன்றியும், தேகத்தில்வந்த பி
ணியைமாற்றுமௌடதமாத்திரமாகவுமங்கீகரிக்கப்படும். இதனைப்பரி
யாலோசிக்கில் தேகத்தில்நோயுண்டாகி அந்தநோயையுந்தேகத்தை
யும் வேறுபிரிக்கக்கூடாதசந்தர்ப்பத்தில் அது துன்பத்தைச்செய்யு
மாபோல், ஆன்மாவினிடத்துஆணவங்கலந்து துன்பத்தைச்செய்யா
நிற்கும். அந்தநோயைமாற்றுமௌடதம்போல் மாயையவ்வாணவ
த்தைப்போக்கும். ஆகவே, ஆணவமும், மாயையும், நோயுமௌ
டதமுமாகவேர்ப்பட்டன. இவ்வுண்மையால் ஆணவமே மாயை,
மாயையே, ஆணவமென்று மயங்கிக்கூறுவார்கோளுமிரிந்தது. இவ்
வபலதிட்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஆணவமாயாஸ்வரூபங்களைய
றியாது ஆணவமேமாயையெனவும், மாயையே சத்தியெனவும்,
சத்தியேசிவமெனவுங்கூறி அபேதம்படப்புலம்புமவதிஞானத்தைச்

சற்றேபரியாலோசிப்பாம். மேல்விசாரத்தால் ஆணவம், மாயைக ளிவுடையஸ்வரூபங்களினத்தெனவேர்பட்டமையால் அவ்விரண் டும் வேறுவேறுமுதலாமென்பது நிர்யாணிக்கப்பட்டது. அப்படி யே சத்திசிவஸ்வரூபங்கள் மாயையில்வேறுபட்டவுண்மையை நோக் கின், மாயைதேகாதிப்பிரபஞ்சகளாகக் காரியப்பாட்டை யடையுஞ்ச டப் பொருளாதலுண்மை. சத்தி, சூரியனில் வேறாகாதபிரகாசம் போல் சிவனில் வேறாகாதகுணமாத்திரமாயமைந்தவபின்னப்பொரு ளாதலுண்மை.ஆகவே, சத்தியுஞ்சிவனும், குணமுங்குணியுமாதல் பெறப்பட்டது. சத்தாகியசிவனில் வேறாகாதசத்தனதுஅறிவென்னு ஞசித்சத்தியானது தேகாதிசளாகக்காரியப்படுஞ சடமாகியமாயையி லொன்றுந்தன்மையெங்ஙனமிசையும்மாயையாகியஜடப்பொருளும், சத்தியாகிய சித்துப்பொருளும் ஒருபொருளாதல்சாலாமையின் இர ண்டுமொன்றுதலிழுக்காம். அன்றியும், எண்பெச்சதநியென்பதுசத்த வில் வேறாகாததொன்றுதல்போல், மேல்ஜடமென்றதும் மாயையில் வேறாகாதவதன்குணமாத்திரமாகியதொன்றும்.எனவே,ஜடம்மாயை யின்சத்தியென்பதுஅமையும். சிவத்தின்குணமாகியசித்தேசிவசத்தி யென்பதுபோல்.குணகுணிமாத்திரமாயமைந்தசத்திசிவங்களைப்போ லகுணமுங்குணியுமாகவேஜடசத்தியையும்,அதனில்வேறாகாதமாயை யையும் அங்கீகரிப்பர்விசாரித்துணர்ந்தமேலோர். இவ்வுண்மையால் ஜடமாகியகுணத்தைச் சத்தியாகப்பெற்ற குணியாகியமாயாசத்தை யைச்சத்தனுகியசிவனில்வேறாகாதகுணசத்தியாகக்கூறுவது பொருந் தாதுபொருந்தாது. சிவம், சிவசத்தி, மாயை,மாயாசத்தியென்பனவ ற்றில் முதலிரண்டுங்குணியுங்குணமுமாதல்போல், பின்னவையுங்கு ணியுங்குணமுமாதல்திண்ணம். இவற்றையினிதுபரியாலோசிக்கில்பி ன்னேபெறப்பட்டமாயை அதன்குணசத்தியால்அறிவுஅறவேயில்லா ததாய்க்கிரியையைஅப்பிரகாசமாய்த்தன்னிடம்பெற்றதாய்விளங்கும். முன்னேபெறப்பட்டசிவம்அதன்குணசத்தியால் அறிவுந்தொழிலும் பிரகாசமாய்த்தன்னிடமுடையதாகி,அவ்விரண்டில்அறிவுசிற்ச, தொ ழிலால்மேற்போந்தமாயையினிடம் அப்பிரகாசமாய்கிடந்தொழிலையி யக்கப்பண்ணுகிற்கும். எனவே,பிரகாசப்படுத்தாகிற்குமென்பதுவே விபபடை. அறிவுசிற்க, என்றதனால்,கிரியையை அப்பிரகாசமாய்ப்பெ ற்றமாயையையியக்கப்பண்ணுதல்போல் அறிவை அப்பிரகாசமாய்ப்

பெற்ற ஆன்மாவையியங்கப்பண்ணுமவதாரம் எடுத்தாளற்பாலதென
வறிக. இந்தவிசாரத்தால்,மாயை-மாயாசத்தி,சிவம்-சிவசத்தி இவற்றி
னுண்மைவெளிப்பட்டமையால்,மேலிரண்டுபொருள்களும்இயங்குஞ்
சத்தியையுடையதும், இயக்குஞ்சத்தியையுடையதுமாகிவெளிப்படா
நிற்கும். இதனால்,மாயைசிற்சத்தியாதலும், சிவமாதலுங்கேவலம் அ
சங்கதமாயிற்றென்க. இந்நியாயங்களால், ஆணவமேமாயையென்ப
தும்,மாயையேசிவசத்தியென்பதும்பிரசிக்கப்பட்டது. ஆயின்,வேதசி
வாகமங்களில்மாயையைச்சிவனதுசத்தியென்றுகூறுவதுயாதெனின்
அதுபரிக்கிரகசம்பந்தம் பாராட்டியென்க. சத்தியென்பதுஅபின்ன
மெனவும், பின்னமெனவும் பெறப்பட்டுச் சத்தனில்வேறாகாததும்,
வேறாகியதுமாகிவிளங்கும.எங்ஙனமெனின்,சித்திரமெழுதுமொருவ
னுக்குஅவனுடையகையானதுஅபின்னசத்தியாகி, அந்தக்கையில்தா
ங்கியிருக்கும்இறகானதுபின்னசத்தியாதல்வெளிப்பட்டது. சித்திர
க்காரனுக்குவேறாகாதகையும், அக்கையிற்பற்றியிருக்குமிறகுமாகிய
விரண்டுமவனதுசத்திகளேனும், அச்சத்திகளிரண்டு மொன்றாதல்
செல்லாமையே சிவனதுபின்னுபின்னசத்திகளுக்குக்கூறு நிதரிசன
மாம். இந்நியாயத்தால் மாயையைச்சிவனது சத்தியென்றதுபொ
ருந்துமாகி, அது சிவசத்தியிலபேதமென்றது அடாதாகி, மேலோர்கூ
றுந்துணிபினைத்தென வெளிப்பட்டது. இதைப்பிரமாண முகத்தால்
விசாரிக்கில் "𑌪𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌚" என்
னுஞ்சுருதியால் பராசத்தியாகும் ஏகமாகியவச்சிவசத்தியானது ஞா
னக்கிரியாசத்திகளாகப்பிரகாசிக்கின்றனவென்று பரனதுதாதான்மி
யசத்தியின் பகுதிவெளிப்பட்டது. அப்படியே அப்பரனதுபரிக்கிர
கசத்தியை விசாரிக்கில் (𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃) என்னுஞ்சுருதியால்
விஷ்ணுபகவான் பிரகிருதியாயுள்ளவனென்று பெறப்பட்டமையால்
பிரகிருதிரூபமாகிய வச்சத்தியையுடைய சத்தனொருவன் வேறுள
னென்பது சொல்லாமேயமையும். பிரகிருதியைச் சத்தனென்றுரை
யாடலடாதாகையால், விஷ்ணுபகவான் கேவலம்சேதனராக, அவ
ரைச்சடமாகக்கூறியதென்னையெனின், அவரும், மற்றையுயிர்களும்
ஆணவமாயாதிகளை நோக்கச்சேதனர்களேயன்றிச் சிவனை நோக்கக்
கேவலம்ஜடர்களேயாம். அப்பரன்றனது கருணையாலன்றோமா
யையிற்புணர்த்தாதபோது ஓர்சேட்டையுமறிவுமற்றிருந்த வுண்மை

யால். ஆகவே, பரனுக்குமாயையோடு சேதனர்களும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் பெறப்பட்டது. மாயையுஞ்சேதனனுந்தனித்தனி வேறு பொருள்களாகக் காணப்படாமலிருந்தனமும் வன்னியும்போல் விரவிநிற்குமொருமைப்பாட்டாலன்னதுமன்றேனுமத்துவிதமாயிருப்பானுக்குப்பரிக்கிரகசத்திகளாதலிழுக்காதெனவுமறிக. சிவன்பரிபூரணனாகையாற்சத்திகளுக்குவேறுபட்டதோர்பொருளாய்த்தானுமில்லான். ஆகவே, சேதனசத்துப்புபகாரத்தைத் தனது மலநிவிர்த்தியின்பொருட்டுப் பெறுமாறும், சிவன்சேதனனதுமலநிவிர்த்தியை யச்சத்தியாலுபகரிக்குமாறும் விரவிநிற்றல்காண்க. இதனுலிருவர் சையோகமுமுபகாரத்தைப்பெறவுந்தரவுமென்றேற்பட்டமையால், சத்திசத்தர்கடன்மை வெளிப்பட்டது. "அரிவினைக்கவதாரச்செயல்யாவுமரன்செயலாமாலறியாதகர்மைசகடற்ற், றிரிவாகுமுடல்வாலதருண மூப்பின்செயலுயிரின்செயலாகுஞ்செய்திபோலும், விரிவானைந்தொழிலியுமெம்மிறைவன்றனே மிகு படைக்கைமுன்னிலைத்தன்மையினுண்டாக்குந், தரியாதன்றிராமனுடன்பரசுராமன்சமர்பொருதகதைபுலமிற்சாற்றுவீரே" என்னும் பிரமாணத்தால் விஷ்ணுவின் தசாவதாரச்செய்திகளும் சிவனதுகிருத்தியங்களென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. தேகத்திலுண்டாகிய பால்யகௌமாரயௌவனவயோதிகங்க ளத்தேகத்திலான்மாநீங்கியவழி யமையா. அப்படியே, ஆன்மாக்களிடம் நிகழுஞானக்கிரியைகள் சிவனையன்றியமையாது. விஷ்ணுசேதனர்களி லொருவரேயாகலினவருடைய ஞானக்கிரியைகளுஞ் சிவனையன்றி யமையாது. ஆகவே, தசாவதாரங்களும் சிவனியக்குவித்தலையபேக்ஷித்தன்மைநிர்ப்பாதிதமாய்ப்பெறப்பட்டது. அவ்வுண்மையை விஷ்ணுவினவதாரங்களாகிய பரசுராமனும், தசரதராமனுஞ்சண்டையிட்டு முரணியதேசான்றுணைக்கும். விஷ்ணு நிர்மலரும், அவர் விபூதிகளவ்விருவருமாயி னொருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுமாய்வதென்னை? இரண்டுருவுமொன்றானகாலத்து மலத்தாக்குடைமையானும், சிவன்சேட்டிப்பித்தால் சேட்டிக்குந்தன்மையெய்தலானுமன்றேர்பால அதுநிகழ்ந்தமையறிக. விஷ்ணு வோர் பசுவென்பது திண்ணமாகி, விதிவினைக்குட்படுதலுண்மையாகையாலவ்வினையையவர்க்கூட்டித்தொலைப்பிக்குமுகத்தானேயவர்க்குவந்தசன்மங்களிலவ்வினையைப்பகிர்ந்து, முறையேதசரதராமன் பக்கல் சார்ந்தவினையைத்,தன்மைமுன்னிலைபடர்க்கையென்னும் வழிகளால்

சிவன்மாற்றிவருகையி லப்பரன் பரசுராமனையதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டுதண்டித்தும், பரசுராமன் பக்கல்சார்ந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்னும் வழிகளால் சிவன் மாற்றிவருகையி லப்பரன் தசரதராமனையதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக்கொண்டு நடந்து முபகரித்தல் சாலும். இப்படியே விஷ்ணுவினுடைய வெவ்வேறவதாரங்களினு மேனைய வுயிர்களிடத்துங்கண்டுணர்க.

மேல்விசாரத்தால் விஷ்ணு பரிக்கிரகசத்தியானபடியே விதி யுருத்திரர்களுஞ்சிவபெருமானுக்குப்பரிக்கிரகசத்திகளாகுமுண்மையைப்பிரமாணபூர்வகமாய்விசாரிப்பாம். "జ్ఞానమప్రతిమంయస్యవైరాగ్యం చజగత్పతేః । ఐశ్వర్యంచైవధర్మశ్చసహసిద్ధంచతుష్టయం" என்னும்வசனத்தால் உலகத்துக்குப் பதியாய்விளங்கும் பிரம்ஹதேவருக்கு அதிகமாகிய ஞானமும், வைராக்யமும், ஐசுவரியமும், தாமமும் சுவபாவசித்தமென்றுபிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருநலத்தையுடையவராகிய சிருட்டிகர்த்தாவும், அவருக்குத்தந்தையென்னுங் கௌரவத்தையுடையவராகியவிஷ்ணுமூர்த்தியும், அவ்விருவர்கிருத்தியங்களுமவத்தைகொண்டொழிய வழிக்குமாற்றலுடையவராகிய வுருத்திர மூர்த்தியுமாகிய மூவர்களில் பிரம்ஹதேவர்பரமசிவனதுராஜசாம்சமெனவும், உருத்ரமூர்த்திதாமசாம்சமெனவும், விஷ்ணுமூர்த்தி சாத்விகாம்சமெனவுங் கூறும் மைத்திரேயோபநிஷத்வாக்கியத்தை யீண்டெழுதுவாம். "అథయోహఖలువావాస్యరాజసోంశోఽసౌసయోఽయంబ్రహ్మా । అథయోహఖలువావాస్యతామసోంశోఽసౌసయోఽయంరుద్రః । అథయోహఖలువావాస్యసాత్త్వికోంశోఽసౌసయోఽయంవిష్ణురితి" என்பதனாற்காண்க. இப்படியே "బ్రహ్మవిష్ణుశివాబ్రహ్మన్ ప్రధానాబ్రహ్మశక్తయః।తతశ్చదేవామైత్రేయన్యూనాదక్షాదయస్తతఇతి" என்னும் விஷ்ணுபுராணவசனத்தால் அந்தப்பரமசிவனுக்குப பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்கள் சத்திகளாவனென்றுபெறப்பட்டது. இன்னும், கூர்மபுராணத்தில் "శక్తయోబ్రహ్మవిష్ణ్వీశాభుక్తిముక్తిఫలప్రదాః । సర్వేశ్వరాస్సర్వవంద్యాశ్శాశ్వతానందభోగినః । అన్యాశ్చశక్తయోదివ్యాస్తత్రసంతిసహస్రశః । ఇజ్యంతేవివిధైర్యజ్ఞైశ్శక్రాదిత్యాదయోఽమరాః । సర్వాసామేవశక్తీనాంబ్రహ్మవిష్ణుశివామతాః। ప్రధానాస్సంస్మృతాదేవాఃశక్తయఃపరమాత్మనః । అన్యాఃపరస్తాద్భగవాన్పరమాత్మా సనాతనః।గీయతేసర్వశక్త్యాత్మాశూలపాణిర్మహేశ్వరఇతి" என்னும்வசனத்தால்

பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்கள் புத்திமுத்திபலங்களைக்கொடுப்பவர்களாயும், சர்வேசுவரர்களாயும், சர்வஞ்ஞர்களாயும், சகலாநந்த போகத்தைப் புசிப்பவர்களாயுமுள்ள பிரம்மத்தின் சத்திகளெனவும், இதரர்களாயுள்ள சத்திகளும், மேல்சத்திகளாகிய இந்திரன், சூரியன் முதலியதேவர்களும் நாநாவிதமான யக்ஞங்களாலாராதிக்கப்படுகின்றார்களெனவும், சர்வசத்திகளுக்கும் பிரதானிகளாயுள்ள பரமாத்மாவின்சத்திகளானவை பிரம்ம விஷ்ணு சிவாத்மிகமான தேவானாக ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்களெனவும், இந்தச்சத்திகளைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமாயுள்ள பகவானும், பரமாத்மாவும், சநாதனரும், சர்வசத்தியாத்மகரும், சூலபாணியும், மகேசுவரருமாகக் கானம்பண்ணப்பட்டவரே பரமபதியாகியசிவபெருமானென்றுநிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதுகாறுஞ்செய்தவிசாரத்தால் சத்திகள்பேதம்பெறப்பட்டு அவற்றுள் சேதனர்களோடுமாயையும்பரிக்கிரகசத்தியாதல் துணியப்பட்டமையால் பரிக்கிரகசத்தியாகியமாயை ஆணவநோயைப்போக்குமௌடதமாத்திரமெனல் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆணவம்நோயும், மாயைமௌடதமுமானபோது அந்நோயையுடையவன் ஆன்மாவென்பதமையும். அமையவே, அம்மருந்தை யப்பிணியாளனுக்குக் கொடுத்துநோயைத்தீர்க்கும்வைத்தியன்சிவனென்பதுபெறும். நோயுடைய பிணியாளன் றன்னைப்பிணித்திருக்கு மந்நோய்வருத்தத்தா லழிந்து அறிவுசோர்ந்துகிடத்தலானும், அந்தநோயைத்தவிர்க்குமௌடதங்களவனைத்தேடிச்சென்றுபகரிக்கு மாற்றல்பெறாதஜடப்பொருள்களாகலானும், அந்தநோயாளிக்கு மருந்தையறிந் துபசரித்துண்ணச்செய்துபகரிப்பான் வைத்தியனேயாதல்போல, ஆன்மாவாகிய நோயாளியைப்பற்றிவருத்து மாணவமாகியநோயைத்தவிர்த்துபகரிக்கும்பொருட்டௌடதமனையதனுகரணாதிகளை மாயையினின்றுங்காரியப்படுத்திக்கொடுத்த வைத்தியனாகிய சிவனே அந்தநோயைத் தவிர்ப்பன். ஆணவரோகம், மாயாகாரியங்களாகிய வௌடதப்பிரயோகமாத்திரத்தானே நிவிர்த்திபெறுமோவெனின், பிரக்ஞையற்றுக்கிடக்குமந்த நிலையினின்று மவனைத்தேற்றிச் சற்றேபிரக்ஞை யுண்டுபண்ணுகையால், அதன்பின்னர்வேறுபத்தியபரிகாரங்களுமுளவாம். இப்படியே மாயையாற்பிரதிபந்தஞ்செய்யுமந்தரஞ்சற்றேயறிவுவிளங்கப்பெற்ற வச்சேதனன் சிவனது ஆஞ்ஞைவடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களென்

னும் வைத்தியநூலிற் பெறப்படும் பத்தியபரிகாரங்களைப் பெற்று
ரோகநிவிர்த்தி யடைவனென்பது திண்ணம்! திண்ணம்!!' இந்த
வுண்மை விசாரத்தால் ஆணவமாயைகளின் றன்மை வெளிப்பட்ட
மையால் மேல்கன்மம் என்னுமலமினைத்தென்பதையுஞ் சற்றுவிசா
ரிப்பாம். கன்மமென்பதுநெல்லுக்குமுளைபோல்வதொன்றும். நெல்
லினிடத்துத்தவிடு, உமி, முளையென்னும்வேறுபாடுகளுண்டாதலின்,
அவற்றுள் தவிடுஆணவத்துக்கும், உமிமாயைக்கும்உவமிக்கப்பட்ட
படியே முளை கன்மத்துக்குவமிக்கப்படுமெனவறிக. முளையின்லை
யேல் அந்தவித்துக்குச்சிவிப்பின்றும். நெல்லினிடத்து இந்தமூன்று
ந் தொன்மைச் சுபாவமாதல்போல் ஆன்மாவினிடத்து மும்மலங்க
ளுஞ் சுபாவமாதல்கண்டறிக. மேலுவமையால் கன்மமில்லையேல்பிற
விபில்லையென்று வெளிப்பட்டது. ஆகவே, பிறவிக்குக்காரணம் கன்
மம் என்பதுஅமையும். அந்தக்கன்மமென்றுவந்தது என்றுடாவுங்
கடாக்களுக்கு இறைதரப்பட்டமையு மிதனுனேபோதரும். இவ்
வுண்மையறியாதார் முன்செய்தபாவத்தாலிப்பிறவியில் துன்பமாயி
னம்முற்பிறவியில் பாவம்வரக்காணமென்னையெனவும், அதற்குமுற்
பிறப்பி லார்ஜித்ததெனினப்போது மதுவந்தகாரண மென்னையென
வுங்கடாவிமுதலில் பாவம்வந்தவாறென்னையென மயங்குவர். பாவ
மிடையில்வந்ததன்றும். என்று ஆன்மாவுண்டு, அன்றேமலத்திரய
முண்டாகையால் கன்மத்தின்காரியமாகியபாவபுண்ணியங்களு மநா
தியேயுண்டென்றுகொள்ளப்பட்டன. "வினையிலேமிடைந்தேனைப் புகுந்
துநின்றுபோதுநான்வினைக்கேடனென்பாய்போல, வினையனேனென்றுன்
னையறிவித்தெம்பிரானுனக்கு" என்ற திருவாக்கானுமுணர்க. இந்தக்
கன்மத்தால்வரு மநுபவமினைத்தென யோசிக்கையில் ஆன்மா யாதா
மொருசரீரத்தையெடுக்கையி லதனைக்கூட்டிமுடிப்பதேயாம். இத
னுல், கன்மமில்லையேல் மாயாபோகமுண்டாவதும் அமையாது. மா
யையநாதியேயாயினும், அது காரியப்பட்டுத்தேகபோகங்களாய்வரு
கையில் கன்மத்தின்முறைப்படி வருகையால் கன்மமே தேகபோக
நுகர்ச்சிக்கிடானபிறவிகளைத்தருமென்பது சொல்லப்பட்டது. மே
லிடங்களிலாணவமாயைகளைநோயுமௌடதமுமாக வுவமித்தபடியே
யீண்டுக்கன்மத்தைப் பத்தியமாகவுவமிப்பதேசாலும். நல்ல பத்தி
யத்தால்ரோகநிவிர்த்தியும், கெட்டபத்தியத்தால்ரோகவிர்த்தியுமுண்

டாதலுமாமாகையால். கெட்டவினையால்பிறவியாகந்தமும், நல்லவினையால்பிறவியொடுக்கமுமுண்டாதல் உவமித்தறிக. ஓரான்மாதேகத்தையெடுக்கையில் எடுக்குந்தேகத்தைக்கூட்டுவதும், எடுப்பதற்குமுன் விடுந்தேகத்தைத்தவிர்ப்பதுங் கன்மமேயாகையால், விடுவதாகியமரணத்தையும், எடுப்பதாகியஜநநத்தையுந் தருங்காரணமாயுள்ளதுகன்மமென்னுந்துணிவு நன்குகாணப்பட்டது. அந்தக்கன்மம் ஆன்மாவுக்குடலைத்தருங்கா லந்தந்தவுடலோடும்வடிவு, நிறம், சாதி, ஒழுக்கம், நெறி, உணவு, சுகம், துக்கம், ஆயுள்என்றின்னவேறுபாட்டால்போகத்தையூட்டுமாகையால் அது அநாதியேயமைந்திருக்குந்தன்மையையன்றி யமையாமைவெளிப்பட்டது. "இன்னவினையின்னதலத்தின்னபொழுதின்னதனு, வின்னபடியாய்ப்பொருந்துமென்றிசைத்தே, யன்னவினை, யன்னதலத்தன்னபொழுதன்னதனுவன்னபடிப், பின்னமறக்கூட்டும்பிரான்" என்னும் ஆன்றோரநுபவ வுரையானுங்காண்க. இதனால் வினையையன்றி யொருபோகமுமுண்டாகாதெனவும், அந்தவினையும்சிவனுணையினிகழுமெனவும்பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், சூத்திரதாரியால்பதுமையாடுகையில்பதுமைக்கும், அவனுக்குமிடையில் சூத்திரமொன்றியங்குகையால்சூத்திரமன்றிப்பதுமையாடாமையும், சூத்திரதாரியையன்றிச்சூத்திரமியங்காமையும் வெளிப்பட்டது. இதனால்கன்மத்தாலான்மாதேகாதிகளையெடுக்குமேனும், கன்மஞ்சடமாகையால் அதுசிவனையன்றி யமையாதெனவறிக. மேல்விசாரத்தால் கன்மமென்பதொருபொருள் சிவனுக்குத்துணைக்காரணமாயிருப்பதொன்றாகநிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆகவே, அதுசிவனுடையசத்திபேதங்களில் பரிக்கிரகமாத்திரமாகவேகொள்ளப்படும். கன்மம், நித்தமுமநாதியுமாயின், தநுகரணாதிகள் வந்தபிறகே வவற்றின் சார்பாலான்மா கன்மங்களையார்ஜிக்குந்தன்மை யுண்மையா லத்தநுவாதிகளையடைவதன்முன்னரேயான்மாவுக்குக்கன்மம் என்பதொன்றெங்கிருந்து வரக்கூடுமென்னுஞ் சங்கையுண்டாதலால் மேல்சமாதானத்தையோசிப்பாம். ஆன்மாவையநாதியேபற்றியதொரு மலமாய்ப்பின்செய்கைருபத்தாலியக்கப்பாட்டையடைவதொன்றாய் வெளிப்படுந்தன்மையேசாலும். அப்படியந்தக்கன்மம் நிகழப்பெறுங்கால் சிவனுடையசத்தியாகியகிரியையென்னுங் கன்மத்தையன்றி யமையாது. அதுசெய்தலும், பின்னது செய்வித்தலுமே யிலக்கண

மாகவுடைமையாக் தன்மையுண்மையால். கன்மம், மாயை, ஆணவ
மென்னுமூன்றுஞ் சடங்களும், ஆன்மா சிற்றறிவுஞ்சிறுதொழிலு மு
டையதுமாகுமிலக்கணப் பெற்றியனவாகும் தன்மையால் ஜடங்களாகிய
வம்மூன்றுங் கிரியைமாத்திரமுடையனவாகி அத்துணையுந்தாமேயியங்
குமாற்றல்பெறுது சிவனியக்குவித்தாலியங்கும். ஆன்மா கிரியைமாத்
திரமேயன்றி ஞானமுமுடையதாகி அத்துணையும் தானேயியங்குமாற்ற
ல்பெறுது சிவனாதுசேட்டிப்பால்அறிந்துமசைந்துமியங்குமெனவறிக.
அசேதனங்களுக்குக்கிரியைமாத்திரமும், சேதனத்துக்குக்கிரியையோ
டு ஞானமுமிலக்கணமாகுந்தன்மையால். அவை தாமேயியங்கப்பெறு
வாகலின் அவற்றை யந்தந்தப்படியிசைந்தியக்கப்பண்ணுவான் ஞானக்
கிரியாஸ்வரூபனாகிய சிவனுதல் துணியப்பட்டது. அவன் நின்மல
னாகையால். "எல்லாமுன்னடிமையே யெல்லாமுன்றுடைமையே யெல்லாமு
ன்றுடையசெயலே" என்னும்பிரமாணமே யிவ்வுண்மையை நிறுத்தும்.
அடிமையென்றது ஆன்மாவையும்,உடைமையென்றது மலமாயாதிகளை
யும்,செயலென்றது ஆன்மாவினது ஞானக்கிரியைகளின் சேட்டையை
யும், மலத்திரயங்களின்றுகிரியையின் சேட்டையையுமே யெனவறிக.
இந்தவுண்மையால் கன்மமொன்றைக்கூட்டுகையிலுஞ் சிவனையன்றிய
மையாமையால், எல்லாஞ் சிவச்செயலென்றது அமைதல் திண்ணம் !
திண்ணம் ! !

"இந்தக் கன்மமலம் தூலம், சூக்ஷ்மம், அதிசூக்ஷ்மம் என்று மு
வகைப்படும். இவற்றுள், வினைகள் தூலமும், வினைகட்குப் பின்பலனாய்
வருகிற புண்ணியபாவங்கள் சூக்ஷ்மமும், இப்புண்ணிய பாவங்கட்குப்
பின்பலனாய்வருகிற இன்பதுன்பங்கள் அதிசூக்ஷ்மமும் என்று சொல்
லப்படும். இவை ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என மூன்றுபேத
மாக விரியும். இருவினைகளே ஆகாமியமாகவும், புண்ணியபாவ
ங்களே சஞ்சிதமாகவும், இன்பதுன்பங்களே பிராரப்தமாகவுங் கொ
ள்ளப்படும். ஆகாமியம் பயிரிடுதலை ஒக்கும். சஞ்சிதம் அப்பயிரால்
உண்டாகும் பலத்தைக் களஞ்சியத்திற் கட்டிவைத்தலை ஒக்கும். பிரா
ரப்தம் களஞ்சியத்திலே வைத்ததைச் சிறிதுசிறிதாக எடுத்துப் பொசி
த்தலை ஒக்கும். இந்தக்கன்மங்கள் ஆன்மாக்கள் நினைத்தபடி ஒருபோ
தும்பயன்படா. ஒருவன் முன்னர்ப்பனையும், பின்னர்க் கீரையும் உண்
டாக்கினுற் பின்னர் உண்டாக்கிய கீரை பதினைந்து நாளைக்குட் பிரயோ
சனமாகும். முன்னருண்டாக்கிய பனை பதினைந்து வருடத்தின் பின்

பிரயோசனமாகும். அதுபோல ஆன்மாக்கள் முன்பு செய்த கன்மம் முன்னேபயன்படாமல் வெகுகாலத்தின் பின் பயன்படுதலும், பின்பு செய்த கன்மம் உடனேபயன்பட்டு வருதலும் மரபாம்.

இவை ஆதி தைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதி ஆத்மிகம் என்னும் தாபத்திரயங்களாக வுயிர்களுக்குப்போசிப்பாகும். இவற்றுள், தெய்வத்தால் வருவன ஆதி தைவிகம். அவை மாதாவின் கருப்பத்திலும், சனனமரணங்களிலும், சுவர்க்க நரகங்களிலும் உண்டாகு மின்பதுன்பங்கள். நீர்-தீ-காற்று முதலியபூதங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்கள் ஆதிபௌதிகம். சரீரத்தாலும், மனத்தாலும்வருவன ஆதி ஆத்மிகம்.ஒருவன் களஞ்சியத்திலே கட்டிவைத்த நெல்லானதுதீப்பட்டு வெந்ததுபோல ஞானசாரியருடைய திருநோக்கத்தினலே சஞ்சிதந் தொலையும். உணவுக்குவைத்தநெல்லானது குறித்த காலத்திலேயுண்டு முடிந்ததுபோலப் பிராரப்தம் உடம்புடன் அழியும். விதைத்துவைத்த நெல்லு மழையின்றி எரிந்ததுபோல ஆகாமியம் நின்மல ஞானத்தினலே அழியும். (சஞ்சிதந் திருநோக்காற்போம் பிராரத்தந் தனுவோடேகும், விஞ்சமாகாமியந்தான் விளங்குஞா னத்தினாற்போம், செஞ்சயான்செய்தவெல்லாஞ் சிவன்செய லென்றுணர்ந்தால், மஞ்சனே வினைத்திறங்கள்வந்து விளைச்சந்தியாவே." என்றதனுலுங்காண்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுகாறும் விவகரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் தேகான்மவாதியாகிய வுலகாயதன் கூற்றிரிந்தது. இவன் சிவபரங்களை யின்மைப்பொருள்களாகக் கூறியவாபாசத்தையே நவநவமாயெடுத்து வியவஸ்தை முகத்தாற் கண்டித்துப் பதார்த்தத்திரயங்களி னுண்மையைக் கரதலாமலகம்போல் விளங்க வுரைத்தோமாகையா லினி யேனையவாபாஸ மதங்களையு மொருவாறு சங்க்ஷேபமா யெடுத்துக்காட்டிப் பூர்வபட்சஞ் செய்வாம்.

மேலிடத்தில் ஸ்ரீவாசகத்தையே பிரமாணமாயெடுத்துக் காட்டி, அத்தவாதரவுகொண்டே புறச்சமயங்களி னுபாசங்களைக் கடியத்தொடக்கினேமாகையால் (நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர்) என்றவசனத்திற்குப் பிற்போந்த வசன பரியாலோசனையானே யேனையவாபாஸங்களையும் விளக்கவுரைப்பாம்.

அவை (சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப்பதறி
னர்) எனவும், (விரதமேபரமாகவேதியருந், சரதமாகவேசாத்திரங்காட்டினர்)
எனவும்,(சமயவாதிகடந்தமதங்களே, யமைவதாகவரற்றிமலைந்தனர்)எனவும்
வருவனவாம். இவற்றை முறையே விசாரிக்கின், முதற்போந்த வசனம்
தேகவாதத்திற்றானே முடிந்தது (நவிலினிம்மனை மக்களுக்கொருதனா நாமல
நிலையென்றே, கவலையுற்றரன் றுண்மறந்தனையுனைக் காலனூர்கொடுபோமிற், கு
வலயத்தடைந் திவணாநாடொறும்புரந் திடுவையோகுறிக்குங்காற், சவலைநெஞ்ச
மேசிவனலாதுயிர்க்குயிர்தானுமோர்துணையாமே) என்று முன்னமை விளக்
கத்தாற் கண்டிக்கப்பட் டொழியும். வைதிகராயுள்ளபேர் கேவலங் கர்
மடராய்ப் வாஜபேய முதலிய வநந்தகாமியங்களி லுழன்று ஞானகா
ண்டமாகிய வுபநிடதங்களைச் சிவாகமவசித்தாந்த பரியாலோசனையானே
யுணர்தலின்றி மருட்சிபூண்டு திரிகின்றாராகையால் (சுருதிவழியொழுகி
னர்கள் சுவர்க்கத்தார்) என்று முன்னமைக்கநுகுணமான வவ்விரண்டாம்
வசனத்திற் போந்த மதமுங் கண்டிக்கப்பட்டழியும். மூன்றாவது வசன
த்திற் போந்த வெல்லாச்சமயங்களும் (தம்மை-யுணராருணரா ருடங்கியை
ந்துதம்மிற், புணராமைகேளாம்புறன்.) என்றுமுன்னமைவிளக்கத்தாற் சிறப்
பழிந்திழியும். மேல் (மிண்டியமாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்த
டித்தார்த்து) எனவும், (உலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின்-கலாபே
தத்தகடுவிடமெய்தி) எனவும் போந்த வாக்கியத்வயங்களிற் பெறப்பட்ட
சமயங்களிரண்டு மவைதிகங்களாகிய நாத்திகங்களேயாம். மாயாவாதி
யாவான் பாசபசுக்களை யில்பொருள்களாகவும், பசுவாகிய தன்னையே
யுள்பொருளாகவுங் கொண்டு மலைந்தபடி யுலகாயதன் பாசத்தைமாத்
திரமே யுள்பொருளாகவும், பதியையும், பசுவையு மில்பொருள்களா
கவு மலைந்து கூறுந் தன்மையா லிருவரும் நாத்திகராவதி லென்னதடை
யுளது? தேகான்மவாதியாகிய உலகாயதனைமாத்திரம் நாத்திகனெ
ன்று கூறி யேகான்மவாதியாகிய மாயாவாதியை யங்ஙனங்கூறு தொழி
வது விவேகத்தாழ்ச்சியாம். இப்படியே பௌத்தாதி மதங்களிடத்தும்
கண்டுகொள்க. இவ்வுண்மையைச் (சமரஸஞானதீபம்) என்னு நூலில் யாம்
செவ்விதின் விளக்கியிருக்கின்றோ மாண்டுங் கண்டடங்குக. இவ்விரண்
டுசமயங்களுந் துல்யமாவது கண்டேயன்றோ விரண்டையு மொருசேர
க்கூறி ஸ்ரீமத், ஆசாரியஸ்வாமிகளும் பழித்தனர்? ஏனையபுறச்சமயங்
களைநோக்க வினைவதாமே யுயிர்களைமருட்டி வஞ்சிப்பனவாகலினி
வற்றுட் பின்னையதாகிய வுலகாயதத்தையே முன்னர்க்கூறிக் கடிந்தொ

ஸித்திரோபாஸனையா லேவி யிக்கே முன்னொருக்கிய மாயாவாத சொருபமின்னதென்பதையுங் காட்டிப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்வாம்.

இம்மாயாவாதம் அஸத்கியவாதமென்னும் பொருளைத்தருவதொன்றாகலின் மித்யாவாதமெனவுஞ் சொல்லப்படும். இதனுண்மையை (உத்தமவாத காலவாதலம்) என்னுநூலின்வழி விரிவாயெடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கின்றோமாயினு மின்னுங்கொஞ்ச மீண்டு விரிவுகளிப்பாம்.

நாஸ்திகவாதம், மித்யாவாதம், அஸத்யவாதம், பிரச்சன்னபௌத்தவாதம் என்னும் பரியாய நாமங்களையுடைய மாயாவாதந்தானே பிரகிருதியில் (வேதாந்தவாதம்) என்றுலகில் மூடஜனங்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அத்வைதவாதமெனவுங் கூறுகின்றனர். வேதாந்தமாவதும், அத்வைதமாவதுஞ் ஸித்தாந்தமென்னுஞ் சைவத்துக்கேயுரிய பரியாயநாமங்களாதல் சிவஞானபோதமுதலிய வுண்மை நூல்களின்வழி விளங்கும். இவ்வுண்மையறியாதார் ஏகான்மவாதம், அகம்பிரமவாதம், அத்யாஸவாதம், ஆரோபவாதம், பிராந்திஜந்யவாதமென்றிப்படிக்கத்துப் பலபெயர்களையுடைய வச்சூனியவாதத்துக்கே மெய்ப்பொருள்வேதாந்தமுதலிய பெயர்களை யிட்டு அபார்த்தங் கூறிப் புலம்புகின்றனர். அம்மதத்திநுபாசம் வருமாறு. பிரமமொன்றேயுள்ளது என்பதைச் சாதிப்பான்றொடங்கி வேதத்தைச்சான்று கூறுவர். வேதமோவெனின், ஜீவபரங்களையும், அவற்றின் ஸம்பந்தங்களையுங் கூறுவதால் ஏகவாதத்தின்றலையிலிடிவிழுந்தழியும். ஒன்றெனச் சாதித்தல் பரமார்த்தமும், இரண்டெனச் சாதித்தல் விவகாரமுமெனப் பின்னுங் கூறுவர். அவ்விவகாரபரமார்த்தங்களே யவர் மதத்திற் போந்திடும் பெத்தமுத்திகளாகும். பெத்தமுத்திகளிரண்டு மோர்பொருளுக்கே காலவேறுபாட்டாலுண்டாமென்பது நியாயமுகத்தாற் போதரலால் அவர் கூறும்பிரமமாகிய வொன்றற்கேயன்றோ வவையுரியவெனச் சாதிக்கப்படும்? பெத்தமுத்திகளும், அவற்றைக் கொண்டதொரு பொருளும், அங்ஙனம் வேறுபடுத்தியகாலமுமென்பனவாதி விவகாரங்கள் பெறப்படு முண்மைக்குமுன்னர் அவர் கூறுமேகமெங்கே போகுமோ வறிந்திலம். பிரமம் பிரமேயமும், வேதம் பிரமாணமும், பிரமமொன்றேயெனவறிந்துரைத்த பொருள் பிரமாதாவும், அறிந்தவறிவு பிரமிதியுமெனவெளிப்பட்ட நியாயமுகத்தால் ஏகவாதஞ்சிதைக்கவிடம் பெற்றதெங்ஙனே? ஏகமாகியதன்னையன்றி யெல்லாம் மித்தையெனக்கண்டத

னால் வேதமுமிச்சையாகி அதனாற்சாதிக்கப்போந்தவறிவாகிய தானும் மிச்சையாதலிலிழுக்கென்னே? இவ்விபரீத ஞானம் யாண்டும் பயன் செய்யாதென்க. மேற்கூறிய விவகாரபரமார்த்தங்களிரண்டு நித்தமாய் விளங்கலினவ்விருதன்மையும் பிரம சுபாவமென நாட்டப்படும். பிரமந்தானே விவகாரத்தையும், பரமார்த்தத்தையும் பெற்று விவகாரமிருந்தபோது பரமார்த்தமும், பரமார்த்த மிருந்தபோது விவகாரமுமொழிந்து நிஜாநுபூதியினிலவுந்தன்மை அன்னோர்பிரஸங்கமாதலால் விவகாரப்பிரமம், பரமார்த்தப்பிரமமென்னும் பகுதியால் எமதுபரியாஸத்துக்குள்ளாகி யலக்கணுற்றழியுமதிசயமுரைப்பரிது! உரைப்பரிது !! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய கார்ய காரணங்களாகிய பஞ்சகிருத்யம் நித்தமெனக்கோடலும், அவற்றை விவகாரமெனக்கூறலும் அவர் மதமானபோது எங்ஙனே பஞ்சகிருத்யங்கட்கு முடிவுண்டாகி விவகாரபிரமமொழிந்து, பரமார்த்தபிரமந்தானே நிலைக்கும்? விவகாரமொழிந்திடுகையாற் பரமார்த்தமென்பதுமற்றுத் தனது ஸ்வபரப்பிரகாச நிலையிலவ்வேகமாகிய பிரமம் அமைதலுமென்றேகூடும்? இனிப்பரமார்த்தமென்பதுதானென்னை? கண்டவர்யாவர்? தன்னையன்றிப்பரமார்த்தத்தில் வேறுகாணாதவொருவன் பரமார்த்த ஞானம் பகர்வதெங்ஙன்? பகர்ச்சிவிவகாரமாயிற்றே! தன்னில் வேறானார்க்கன்றே பகர்தல் கூடும்? பரமார்த்தங்கழன்று விவகாரத்தில்வந்தபோது முன்பரமார்த்தத்தை விவகரித்ததென்னின், விவகாரத்திற் பரமார்த்தமின்றாகையால் பரமார்த்தஸ்வருபம்பாழ்பட்டழியும். சுழுத்தியநுபவத்தைச் சாக்கிரத்தில் விவகரிப்பதுபோலா மெனின், கேவலசகலத்தாக்காலவைநிகழ்தலால் விவகரித்த பொருளுக்கு வேறான சகல கேவலங்கள் சித்தித்தவாறு பரமார்த்தத்தை விவகாரத்திற் பிரதிபாதிக்கும் பொருளுக்குவேறான பொருள்களன்றோ சித்திக்கவரும்? சுழுத்தி ஜாக்கிரங்கள் அநுபவமும், ஆணவமாயாதுவந்தங்க ளவ்வநுபவத்தையூட்டுவனவும், அவற்றையுடையதொரு பொருள் முறையேயுண்டுழல்வதுமானபடியே யன்றோ விவகாரபரமார்த்தங்களிலுங்கொள்ளவரும்? பாசத்தோடு விரவியுண்டாகு மநுபவத்தால் விவகாரமும், பதியோடு விரவியுண்டாகுமநுபவத்தால் பரமார்த்தமும் பசுவாகிய சிற்றறிவுக்கு நிகழுந்தன்மையால் மூன்றுபொருள்களுந் தத்தங்கதிமாறாது விவகாரபரமார்த்தங்களிலும் நிலைக்கும்! நிலைக்கும் !! இப்படிக்கன்றிப் பரமார்த்தத்திற்றன்னையேதான்கண்டுசுகிப்பதென்றும் அவலஞானம் நிலையாது! நிலையாது!! தன்னைத்தான்கண்

டநுபவித்தலுக் கோருபமானங்காட்டல் வேண்டும். கண்ணானது தன்னைக்கண்டு களிக்கின்றதோ? அறிவானது தன்னையறிந்து சுகிக்கும்? கண்ணாடியின் முன்னன்றிக் கண்ணானது தனதிலக்கணத்தைக் காணுமாறு போல் அறிவானது திருவருளின் முன்னன்றித் தனதுண்மையிலக்கணத்தை யறிந்திடுவது கூடாது! கூடாது!! இவ்வுண்மைகளால் தன்னிற் றன்னைத் தானேகண்டநுபவித்தலென்னும்பரமார்த்தம் தலைமயக்கெய்தியதுகாண்க.

பதியைவிட்டுத் தானே பொருதனிமுதலுண்டென்று சாதிக்கப் புகும் அம்மதத்தினர்கூறு நியாயங்களை யினிது பரியாலோசிப்பாம். காணப்படுவனவற்றைக் காண்பதும், கேட்கப்படுவனவற்றைக் கேட்பதும் எந்தவழியோ, அந்தவழியே தானென்றறியத்தக்க தென்பர். பார்க்கப்படுகிற வனைத்தும் பொய், அல்லது மிச்சையென்று வாதித்துத் தலையுடைத்துக்கொள்வது அவர் மதமாயின், அவர் பார்த்தது பொய்யான தொன்றையே யல்லவா? இல்லாத பொருளைப் பார்த்தாரென்கையால், அவர் பார்த்ததே யில்லையெனவன்றோ முடியும்? அதனால், பார்த்த பொருளு மில்லாததாகவே யன்றோ முடியும்? அதுபோல், கேட்ட பொருள் பொய்யாகும்போது கேட்டதும் பொய்யாகுமல்லவா? அப்படியே கேட்டதொரு பொருளிருந்தும் பொய்யாகுமல்லவா? இவ்வுபமானவாயிலாக வுபமேயமாகிய தானாகிய வறிவுண்டென்று சாதிக்கப்படாமையின் முழுநாத்திகப்பெற்று அவர் புன்மதம் அழியும்! அழியும்!! பின்னு மப்பேய்மதத்தினர் கூசாது பேசும் பிழைகளையும் பெயர்த்தெறிவாம். ஏகமாகிய பிரமம் தேகாதி பிரபஞ்சமாக விரிந்ததன்மை பொன்னானது பலபலணியாயிருந்த தன்மைபோலு மென்பார். "செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்" என்றபடி ஒருவன் செய்யப் பொன்னானது பலபலணியாகுமன்றித் தானே யாவதெப்படி? இதனால், பிரமம் பிரபஞ்சமாகக் காரியப்பட்டது மொருவனாலாயிருத்தல்வேண்டும். செய்பொருளும், செயப்படுபொருளுமாகப் பிரமத்தையும் பிரபஞ்சத்தையுங் கொள்ளவருங்கால் செய்பொருளாகிய குலாலனிலுண்டாகாது செயப்படுபொருளாகிய பாண்டங்கள் மண்ணிலுண்டானவாறுபோல் பிரமத்தினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாகாது பிரமத்தில் வேறான மாயையிற் பிரபஞ்சமுண்டாகுந் தன்மை சாதிக்கப்படும். சிலம்பியிடத்துண்டாகு நூலுபமானத்தால் செய்பொருளாகிய சிலம்பியினிடத்துச் செயப்படுபொருளாகிய நூல்வரக்கண்டாமெனின், நூல்வந்தது சிலம்ப்

யினாது தேகத்தன்றித் தேபியாகிய வான்மவித்தி னிடத்தன்றென்பதை யுடிக்கின் மேலாட்சேபம் நசிக்கும்! நசிக்கும்!! சிலம்பி திட்டாந்தத்தா லதனிடத்துண்டான நூலை அத்யாஸமெனலடாதபடிப் பிரமத்தினி டத்துண்டாகும் பிரபஞ்சத்தையு மத்யாஸமெனல் கூடாமையறிக. அ த்யாஸமென்றும், மிச்சையென்றும், கற்பிதமென்றும் பலவாறு புலம் பிப் பிராந்தி ஞானம் பேசித்திரிவார் உடனே மறந்து காரணகாரிய வா தத்தை யபேட்சித்தல் கேவலம் மூடத்தன்மை யென்க:

மேலே விசாரித்துக் கழித்த பரமார்த்த விவகாரங்களை யின்னுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். பரமார்த்தமென்பது உலகந்தோன்றாது நான் பிரமமென்றறிந்திருப்பது. விவகாரமென்பது நான் பிரமமென் றறிவிழந்து உலகந்தோன்றிக்கொண்டிருப்பது. பரமார்த்தத்திலே நின்றும் விவகாரத்துக்கு வருதலும், விவகாரத்திலே நின்றும் பரமார் த்தத்துக்குப் போதலுமாகிய விரண்டநுபவங்க ளொருவனிடத்துக் கா ண்கையா லவ்விரண்டி லொன்று மெய்யும், மற்றொன்று பொய்யுமாதல் கூடாது. பரமார்த்தத்தி லிருந்து தானேவிவகாரத்துக்குவருத லேற் றமையாலும், பிரமத்திலிருந்துதானே யுலகம் காரியப்பட்டதென்று கூறுகையாலும் பரமார்த்தமாகிய பிரமம் சத்தியமானபடி விவகாரமா கிய வுலகமுஞ் சத்தியமாதல் சாதிக்கப்படும். விவகாரமாகிய வுலகம் வெறும் பொய்யாய்த்தோன்றுகையால் பரமார்த்தமதற்குற்பத்தி கார ணமாகாதெனின், சிலம்பி திட்டாந்தத்தாற்பிரம முலகுக்குபாதனமா மென்றறிழுக்காம். பரமார்த்த விவகாரங்களை விசாரிக்கப் புகுந்து உல குக்குபாதானம் பிரமமென்ற தொடிந்தமையா லவ்வுபாதானம் வேறி யாதென்னு மாசங்கைநிகழும். மேல், ஸித்தாந்த முறைமைப்படிப் பிர மத்திற்கு வேறான மாயையேயன்றோ வவ்வுபாதானமென்றல் நிலையுதல் பெறும்? அன்றியும், விவகாரமென்னுமிடத்தி லறியாமை துக்கவசத்த னாகுஞ் சீவன்றானே பரமார்த்தத்திற் போந்த சுத்தவறிவாகிய பிரமமெ ன்றல் நிலையாது. சுத்தவறிவாகிய பிரமமொருமுதலும், மலினவறிவா கிய சீவனொருமுதலும், அம்மலினமாகிய பாசமொருமுதலு மென்ப தே துணிபு.

இங்ஙனநிற்க, சித்தாகிய பிரமத்தி லசித்தாகிய பிரபஞ்சந்தோன் றுதற்குக் காரணம் பகருமிடத்து அங்ஙனந்தோன்றுத 'லியல்பென்று கூறுவர்; வன்னிக்குஷ்ணமியல்பாதனேக்கு நியாயத்தாற் பிரமத்தியல் பெனப்படும் பிரபஞ்சம் பிரமத்தைப்போலவே சத்தாதல் பெறும்.

அஸித்தத்தென்பவர்க்கு மொப்பாகையா லதனைப் பிரமத்தியல்பென்று பேசியது பேதிக்கப்பட்டது. ஒளியினிடத்தியல்பாக வுண்டாயிருக்குங் கருமைபோலவன்றோ யாம் கூறுவதெனின், ஒளியினிடத்துக் கருமையியல்பன்று. (அவ்வொளிதானுமொன்றை யணைந்தலின் றிகழ்ந்திடும், பவ்வொளியுயிர்தானுமிப்படிபற்றியல்லதின்றிடாது.) என்றபடி யொளியானது தனித்து நிற்றலின்றிக் காட்ட முதலிய வொன்றைப் பற்றி நிகழுந்தன்மைத்து. பற்றி யொளியை வர்த்திப்பித்த காட்டமாதிகளிலுண்டாங் காரியமாக வன்றோ கருமையினுண்மையை மேலோர் கழறுகிற்பர்? ஒளியின்கண்ணியல்பாக வுண்டாமென்றகருமை மீண்டு மவ்வொளியிலேதானே பொருந்துவ தின்மையால், பிரமத்திலே பொருக்கக் கூறப்படும் பிரபஞ்சத்துண்மைக் குபமான நிதரிசனமாதல் சாலாது. இன்னும், சுத்தமாயுள்ள பிரமம் அசுத்தத்தைப் பொருந்தின காரணத்தை வினவுங்கால் ஆகாயத்தை மேகம்வந்து கூடிய சம்பந்தத்தைச் சான்றுரைப்பர். அங்ஙனமேல், முத்தியடைந்தோர் மீண்டு மசுத்தமெய்துவரென்பது விலக்கும். இது காறுங் கடிந்துரையாடிய நியாயங்களால் பக்ஷத்தைப் பிராந்தியென்றும், காரியமென்றும், இயல்பென்றும் பலவாறு வெளிகொண்டு பிதற்றியதை மறுத்தோமாகையால், மீண்டுமவர் பிரமம் விளையாட்டாக வுலகமாயிற்றென்னும் அவிவேகத்தையும் வெளியாக்கித் திருத்துவாம். விளையாடலென்பது விழைவை யபேட்சித்த தொன்றாகையால் (வேண்டுதல்வேண்டாமையிலான்) என்ற திருவாக்கை விரோதித்தழியும். ஸ்ருஷ்டியை யபேட்சித்த விளையாடலென்னுமப்பானது விழைவு அந்தஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வமுண்டாகாமையால் வெறுப்பேயன்றோ நைஜமெனக் கூறலமையும்? இதனால், விழைவு வெறுப்புகளை யுடைய சுகதுக்க வடிவமானவினை யிருளையிற்பட்டதொரு பொருளெனவே யன்றோ அப்பிரமம் பிழையுற்றழியும்? விளையாட்டென்பது துக்கரகிதமாயிருப்பதொன்றாக, பிரமந்தேகமாதி விலங்கிற்பட்டுச் சிவனும் இருவினைப்பாசத்தால் மொத்துண்டு வருந்துமேல் அந்தோ வெப்படியோ வதனை விளையாட்டென்று கோடலமையும்? லீலையென்று கூறிப் பின்னே காலிவாங்கிக்கொள்ளுமன்னோருபாதிபெனவு மதனைப் பிரமத்துக்கேற்றி யுபாதியுற்றழிவர்.

இம்மட்டேயன்றிப் பலநிறமணிகளூடு சரடொன்று நுழையுமாபோல் யோனிபேதங்களாகிய வுடல்கடோறு மப்பிரமம் நுழைந்திருக்குமென்று மவர்கூறி மகிழ்வர். நூலும், மணிகளும் விஜாதிகளாம்.

மலாிகளுடு சரடு தானேயேறுது. இப்படியே பிரமமும் தேகாதிகளும் விஜாதிப் பொருள்களாம். தேகாதிகளிற் பிரமந் தானே புகமாட்டாது. பிரமஞ் சித்தாதலாற் புகுமெனின், அது பந்தமாய் முடிதலிற்புகுந் தபொருள் பிரமமாகமாட்டாது. புகுந்தது தானியாதெனின், சுத்த வறிவாகிய பிரமமென்னுது மலினவறிவாகிய வான்மாவென்பதே மே லோர்துணிவு.—மற்றொருபமானத்தை யோசிப்பாம். கண்ணாடியில் நிழல் தோய்வுறநின்றாற்போலச் சரீரத்திற் பிரமந்தோய்வுற நிற்கு மென்பதொன்று. கண்ணாடியிற் போந்த பிரதிபிம்பங்காரணமாகவந்தக் கண்ணாடி சலித்திடினன்றோ பிரமத்தின் பிரதிபிம்பங் காரணமாக வதற்கிடமாகிய விந்தவுடல் சலித்தல் கூடும்? உடலுக்குப் போக்கு வரவுகளுண்டாகையா லந்நிகழ்ச்சி பிரதிபலன சையோகத்தாலுண் டாமென்பது ஸர்வாபந்தமாம். அன்றியும், கண்ணாடி - பிம்பம் - பிர திபிம்பம் என்பவற்றின் விசாரமு மேகவாதத்தை யிடிக்கும். மேல், காந்தமசைவற நிற்க வதன்சந்நிதியி லிரும்பு சலித்த தன்மைபோலப் பிரமம் விகாரமற்று நிற்க வதன்சந்நிதியி லுடல்போக்குவரத்தைச் செ ய்யாநிற்கு மென்பர். பிரம்ம அகண்டிதமாகையால் அதனுடைய சந்நி தியல்லாதவிட மோரிடமு மில்லையாகையால் கடபடாதியாயுள்ளவை யெல்லாம் போக்குவரத்தைச் செய்யவேண்டும். அங்ஙனமின்றி யுடன் மாத்திரமே சேட்டித்தலால் பிரமசந்நிதியி லெல்லாஞ்சேட்டிக்கு மெ ன்றதிழுக்காய் முடியும். சேட்டிப்பிக்கும் பிரமத்தையன்றி வேறுபொ ருளைக்கொண்டால் அத்வைதஹானியுண்டாகிறதென்று துக்கங்கொண் டாடுமன்னோர் சேட்டிக்கும்பொருளை யதற்குவிஜாதியாகக் கண்டுபிடி த்தவருமையே! அருமை!! சேட்டித்தபொருளும், சேட்டிப்பித்தபொரு ளுமொன்றே யெனின், தன்மைவேறுபட்டுயர்வுதாழ்வுகளுண்டாயின மைக்குக் காரணம் பகர்தல்வேண்டும். அன்றியும், காந்தமிரும்பை யீர்ப்ப தொன்றொழிய விடுவதன்று. அப்படியே பிரம சந்நிதியி லுடலுக்கு வரத்துமாத்திரமே யன்றிப் போக்குறாயாடல் பொருந்தா து. காந்தமுமிரும்புமென்னுந் துவிதமுண்டாதலாலு மேகவாத மெடு பட்டுப்போம்.

இதுநிற்க, சொப்பனத்திற் பயகம்பனாதிகளை யடைந்தவன் விழி த்தவிடத்துப் பொய்யாகத் தெளியுமாபோல் சுகதுக்காநுபவங்கள் பிர மத்துக்குண்டாகாதென்று பேசிமகிழ்வர். மூன்றவத்தைகளி லிரண்டு மெய்யாகுகையில் ஒன்று பொய்யாமென்பதெங்கன்? அநுபவத்துக்கு

வாராமையாலெனின், சொப்பனஞ்சாக்கிரத்திலநுபவமாகாததுபோலவ் வந்தச்சாக்கிரஞ் சுழுத்தியிலநுபவமாகாமையால் அதுவும்பொய்யாகவரும். அதனுல் சொப்பனமொன்றுதானே பொய்யென்பது பொருந்தாது. அந்தச்சுழுத்திக்கனவுநனவுகளிற் காணப்படாமையா லதுவும் பொய்யாம். இப்படி யெல்லாம் பொய்யாய்விடுகையால் அவத்தாத்திரயம் என்பது வெறுஞ்சொல்லாய்முடியும். இன்னுந் தன்னையீன்றெடுத்த மாதாபிதாக்களிறந்தகாலையில் மீண்டுமவர்களைக்கண்டநுபவிப்பது கூடாமையால் அன்னோர் தன்னைப்பெற்றதும், வளர்த்ததும், அவரிருந்தாரென்பதும் பொய்யாகவேயன்றோ கொள்ளவரும்? காலவேறுபாட்டாலுண்டாகுந்திரிவுகளைக்கண்டு உள்பொருளுக்கபாவஞ் சொல்லுதல் கூடாது. (புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகி) எனவும், (ஆனையாய்க்கீடமாய்) எனவும் ஸ்ரீவாசகங்களாற் போந்த பல்பிறவிக ளிப்பொதொருவனுக்கு அநுபவத்துக்கு வாராமையாலவற்றைப் பொய்யென்று கூறுதல் எங்ஙனங்கூடும்? கேறுமுண்டுகளித்த தொருபொருளை யின்று மறந்து ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவாராமையா லவனுண்டுமகிழ்ந்தது பொய்யாமாறு எங்ஙன்? காசியிலிருந்து மதுரைக்குவந்தவொருவனுக்கு அந்தக்காசியானது தோற்றல் மாத்திரமேயன்றி யனுபவத்துக்கு வாராமையால் அந்தப்பதிக்கபாவமும், அந்தப்பதியிலவனிருந்து அநுபவித்த விஷயங்களுக்கபாவமுங் கூறுதல் யாண்டிசையும்? இப்படிப்பட்ட நியாயங்களால் கனவைப் பொய்யென்று கூறுதல் கூடாது. (கனவின் பயறு நனவின்பயனும், வினையின்பயனவை பொய்யெனவேண்டா) என்னுந் திருவாக்கின்படி அவத்தைகளின் போக்குவரவுகள் வினையின்போகமாகவேமுடிதலா லவற்றாலுண்டாகிய சுகதுக்கங்களியாவு முண்மையென்றேநாட்டப்பட்டன. கனவின்கண்ணுண்டாமநுபவம் பூதம்-பூதவாமென்னுந்தேகங்களைத்தாங்கி ஆன்மா நரகசொர்க்கங்களை யநுபவிக்குமாபோலுண்டா மோர்தன்மைத்தென்று எல்லா வைதிகநூல்களுஞ்சொல்லும். சொப்பனமாகிய யாதனாசரீரத்திலுண்டாகு மநுபவத்தைப் பொய்யாக்குகையில், அப்படியேயன்றோ நரகசொர்க்காநுபவங்களும் வெறும்பொய்யென்று நாட்டவேண்டிவரும்? தூலசூக்குமமென்று மிரண்டுதேகங்களையிடமாகக்கொண்டு ஆன்மா பிராரப்தாநுபவம் பண்ணுவதுண்மை யென்றறியாத மதிக்குறைவேயன்றோ தலைமயக்கேறிப் பிதற்றுவிப்பது? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இம்மட்டோ, பந்தியிடத்தே கயிறுகிடக்கக்கண்டு இரவில் பாம்பென்றயர்ந்து விடிந்தபோது பாம்பு பொய் யென்று கண்டதுபோல்

சுகதுக்கங்களாலுண்டாகிய வநுபவம் அந்தப்பிரமத்துக்குண்டாகமாட்டாதென்று நியாயமலைம்வீசப்பேசுவர். புற்று, கயிறு, பாம்பு, பிரமை, பிரமையின்மை, இரவு, பகல் இத்யாதிகளைக்கண்ட பின்னர் இவ்வுபமானநிஷ்டமாகிய பிரமசுபாவத்தையேகமென்று கூறுதல்யாண்டிசையும்? பிரமித்துந்தெளிந்து மியங்கும்றதன்மை பிரமசுபாவமாதலெங்ஙன்? புற்று, கயிறு, இவ்விரண்டுஞ்சடம். பிரமையாருக்கு? தேகத்துக்கெனின், அதுவுஞ் சடமாகும்? அறிவுக்கெனின், அறியாமையாய்ப்பிரமித்தது அறிவாவதெப்படி? சிவனும்அறிவு, சிவமும் அறிவென்பதாலிண்டுப் பிரமித்தவறிவுசிவனேயெனின், அப்போதுசிவனுக்குப்பிரமிக்குந்தன்மையும், சிவத்துக்கு அஃறியாண்டு மிசையாமையும் பொருந்தும். இதனால், சிவனுக்குப்பிரமையினின்றுந் தெளிவுண்டாதல் தானேயவமையாமையும், சிவம் தெளிவித்தபின்னரோ தெளியுந்தன்மையுங்கூறவரும். இன்னுமிரண்டும் வேறுவேறு முதல்களென்பதும் போதரும். சிவனைத்தெளிவிக்கும் பிரமம் பிரமித்தல் பொருந்தாமையின், கயிற்றரவுநிட்டாந்தங் கட்டுரைக்க வந்தது காலைவாரிக்கொண்டது. இனிச் சாக்கிராதியவத்தைகளுண்டாமுண்மையைக் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். அவர்கூறும்பிரமம் அகண்டிதமாகையால் நனவு, கனவு, சுழுத்திகளிலடங்குவதெப்படி? அசித்தாயுள்ளவுடலுக்கென்றவரும் கூறமாட்டார். அறிவும், உடலுமொழிந்தபோது அவத்தையாருக்கு? கருவிகரணங்களதிகமா யியங்குதலாலுங் குறையந் தியங்குதலாலுமேயவத்தைகளின் போக்குவரவுண்டாமெனின், கருவிகரணங்கள் தேகத்தைப்போற்சடமாகையாலவைதாமே யியங்கா. தநு, கரணம், புவனம், போகம் இத்யாதிகளை வினைக்கீடாக வுயிர்களுக்குச் சிவங்கூட்டுமென்பது உண்மைநூற்றுணிவாகையால், கரணசையோகத்தாற் கட்டுண்டுமெயிந்து அவத்தைக்குள்ளாவது பிரமமாகாது. தேகத்தைப் போலவே பெருமானுற் கூட்டப்பட்டதாகிய கரணத்தையொருமுதலாகக்கருதிக்கொண்டு காரணம்பேசவந்தது பூரணம்பெறுதொழிந்தது. இன்னவவத்தைகளான்மொத்துண்டுவருந்துவது அறிவாகியபிரமமன்றெனவும், தேகந்தானே சுகதுக்க வேறுபாடுகளைக்கொண்டுழலாநிற்பதெனவும், அவையென்போலவெனின், கண்ணாடியிற்றோன்றிய நிழலினது கண்ணிலே யொருவன் கூர்ச்சிகொண்டு கடாவின விடத்துக் கண்ணாடியுடைவதொழிந்து கண்ணுக்குலயம்வராத தன்மைபோலெனவுஞ் சமாதானங்கூறி மீண்டுந்தம்மறியாமையை வெளியாக்காநிற்பர். கண்ணாடியிற் கண்டநிழல் தோற்றன்மாத்திரமேயன்றி வேறில்லை. அ

தக் கண்ணாடியிற் காணப்பட்டகண்ணினது நிழல்யாது? கண்ணாடிக்கு முன்னிற்பவனதேயன்றோ? கண்ணாடிக்குள் காணப்படுங் கண்ணினது நிழல் தோற்றமாத்திர மென்றறிந்தபின்னர் அந்தநிழலாகிய கண்ணை யுருப்படுத்த முயல்வது எற்றுக்கு? கண்ணாடியோஜடம். அதற்கறிவில்லாமையால் சுகதுக்கங்கூறுவது கூடாது. உள்ளேகாணப்படுங்கண்ணினது நிழலோ முதலேயில்லாதது. அதனிடத்துச் சுகதுக்கவிசாரஞ்செய்வதும் சர்வாஸங்கதம். கண்ணாடியைக் கூர்ச்சிகொண்டு கடாவுதலொழிந்து கையாற்குத்துவாறையிற் கண்ணாடியுடைந்த நஷ்டமும், கையிற்குத்தி யிரத்தங்கண்டதுன்பமுமலனேயெய்தாதொழிவன்? சிங்கமொன்று ஓர் கிணற்றருகிற்சென்று தன்னிழலதனுட்டோன்றக்கண்டு அந்நிழன்மீது பாயுமெனினச்சிங்கமேன் பல்லையிளித்துக்கொள்ளமாட்டாது? இவ்வகாரியம் அறியாமையுடைய வோர்சிலவனிடத்தேயன்றோ நிகழும்? அறிவுடையார்செய்கை யிதாகாமையி னிவ்வுபமானத்தாலுபமேயத்தைச்சற்றே பரியாலோசிப்பாம். பிரமம்தேகத்திற் பிரதிபலனமுறலாற் கண்ணாடியேதேகமும், அதற்கண்டோன்று நிழலேசீவனும், பிரதிபிம்பத்துக்கேதுவாகியபிம்பமே பிரமமும் என்றுகொள்ளவரும். கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைக்கண்டபிரமம் அதையுண்மையென்று பிரமித்து அந்தப் பிரதிபிம்பத்தை யெதிர்த்ததாகவு முடியும். கண்ணாடிக்கும், நிழலுக்குஞ்சேதமின்றி யெதிர்த்தபொருளுக்கே சேதமுண்டாவதுபோல் எதிரிட்டபிம்பமாகிய பிரமத்துக்கே கேடுஸம்பவித்ததாகவுங் கொள்ளவரும். கண்ணாடியும், பிம்பப்பொருளும் விஜாதிகளாதல்போல் தேகமும், பிரமமும் விஜாதிகளாக வேண்டும். உருவமுடைய தொருபொருளே பிரதிபிம்பத்தையடையுமாபோல் பிரமமு முருவத்தை யுடையதாயிருந்தே பிரதிபிம்பித்ததாகவேண்டும். கண்ணாடி பிரதிபிம்பங்களுக்குப் பிம்பம்வேறாயிருந்தாற்போலப் பிரமமுடலுயிர்களுக்கு வேறான கண்டப்பொருளாதல்வேண்டும். கடாகாசமகாகாசங்களைப்போல வுடலுக்குள்ளும்வெளியு மப்பிரமந் தோய்வுமற்றிருக்குமெனின், ஒருபடித்தாதலன்றித் தன்மைகுன்றுவது கூடாது. அவ்வாகாயமிரண்டும் பேதியாமையால். ஆகாயத்தைக்கடமொன்றும் கண்டிதமாக்கியவாறு பிரமத்தைத் தேகோபாதியாற் கண்டித்தலமையும்! அமையும்!! அங்ஙனங்கண்டித்தபொருளும் பிரமத்துக்கு வேறாவதொன்றென காட்டவரும். கடாகாசமகாகாச வுபமானத்தாற்பிரமத்தினதேகாமிசம் பருவரலெய்தாமையும், அப்பாமிசம் பருவரலெய்தினமையுங்கூறவரும். ஆகாயத்துக்கின்பதுன்பங்க ளெய்தாவாறுபி

ரமத்துக்குமாகுமெனின், மகாகாசத்துக்கே யன்றிக் கடாகாசத்துக்கு
மஃதில்லைமையின், பிரமத்துக்கேயன்றிச் சிவனுக்குஞ்சுகதுக்கங்களில்
லாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல், (புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகி)
என்றபிரமாணப்படி யிருவினையிற்பட்டுவருந்து நம்மனோர்கதியையெ
வ்வென்று கூறுவது? ஒருவனுக்குக் காலிற்றளைபூட்டி வருத்துகையி
ல் அதிகபாகத்தாற் பிணிக்கப்படாமையும், அற்பபாகத்தாற்பிணிக்கப்
பட்டமையுங்கண்டு எந்தவளவிற் சுத்தங்கூறலாம்? ஓர்துளிப்பிலையாற்
றேயாநிற்கும் பெரிய பாற்குடமொன்றைப் பரிசோதித்தாலெம்மட்
டிற் பாலைச்சுத்தமாகக்கொள்ளலாம்? இவ்வாறான பலவுபமானங்களா
ல் மாயாவித்யோபாதிகளால் அசுத்தமெய்தியபிரமம் தனது அகண்டத்
தால் நிருபாதிகமாயிருக்குமென்னும் அவலசித்தாந்த மடியோடே சாய்
ந்தது. இங்ஙனநிற்க, ஆகாயத்தை மறைத்த மேகத்தை யவ்வாகாயத்
தினின்றுந்தோன்றும் வாயுவகற்றுமாபோல் பிரமத்தை யாவரித்தமா
யோபாதியை யப்பிரமத்தினின்றுந்தோன்றும் விவேகஞான மகற்று
நிற்குமென்றுகூறுவர். ஆகாயம் - மேகம் - காற்று என்பவற்றி னிலக்
கணங்களையும், பாகுபாடுகளையும் விசாரித்துழி யேகமாயுள்ள பிரமத்
தின்கதி பெடுபட்டுப்போவதன்றியும், அது மலவிஸர்ஜனத்தைப் பெ
றுதென்பதும் ஸித்திக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், அந்தவிவேகஞான
ம் பிரமத்துக்குமுன்னுள்ளதாயின், அது மயக்கவிடமில்லை. இடையி
லுண்டானதெனின், முன்னில்லது பின்னுள்ளதாகாது. ஆகாயமுள்ள
போதே காற்றுமதனிலடங்கி நிற்பதுபோலாமெனின், காற்று ஆகாய
த்தில் வியாப்பியப்பொருளன்றிக் குணப்பொருளன்று. சூரியனுக்கு
ஒளி குணப்பொருளாவதுபோற் பிரமத்துக்கு ஞானங் குணமாகும்.
சூரியன் ஒளியால் இருளையகற்றுமாபோல் பிரமம்விவேகஞானத்தால
ஞ்ஞானவிருளைத் துரத்தும். சூரியனிருளைத் துரத்துவது மவ்விரு
ள் தன்னையாவரித்தன்று. அப்படியே பிரமம் அஞ்ஞானவிருளைத் துர
த்துமென்பது மவவிருள் தன்னைமூடியன்று. இந்தநியாயங்களால் மா
யோபாதியைப் பிரமத்துக்கேற்றியது மாட்சிபெற்றிலது. குணிகுண
ங்களையத்துவிதமெனக் கொள்ளுஞ் சைவர்போலாது ஏகமெனக்கொ
ள்ளு`மம்மாயாவாதிகள் ஆகாயம், காற்று என்பவற்றை யுபமானங்
கோடலுமஸங்கதமாயிற்று. ஆகாயம், காற்று என்பவைகளைக் காரண
காரியமாகக்கூறுமன்னோ ரங்ஙனமாகாத பிரமத்தையும், விவேகஞான
த்தையு நிதரிசனமாகக்கொண்டது பெரும்பேதமையே! ஆகாயமுங்கா
லுங் காரண காரியங்களன்று. நெல்கமுகாய் நீளாதென்றுந் தருக்கத்

தால் ஆகாயம்வாயுவாகவும், வாயுவன்னியாகவும், வன்னியப்புவாகவு
ம், அப்புமண்ணாகவுந் திரியமாட்டா. பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சதன்
மாத்திரைகளினின்றுந்தோன்றினவாகச் சிவாகமங்கள் வேதத்தின் பொ
ருளைவிரித்தலா லவைவெவ்வேறென்று வியாபகவியாப்பிய ஸம்பந்தம்
பெற்றுவிளங்கிநிற்கும். இதனால், அவரெடுத்துக்கொண்ட ஆகாயங் கா
ற்றென்பனவைகளி னுபமானத்தைப்பரியாலோசித்து உபமேயங்களாகி
யபிரமம், விம்லக்ஞானங்களென்பவற்றை வியாபகவியாப்பியங்களாகிய
விரண்டு வேறுபட்ட பொருள்களென்று நாட்டுதலமையும். இப்படி
யும் ஏகாத்மவாதம் சிரிப்புக்கு போருமா ? ஐயோபாவம் !

இனியொரு ஜாலவித்தைபகரநிற்பர். அதனையுங் கொஞ்ச
ம்பேசி யொழிப்பாம். ஒருகம்பள மெதிரிலிருப்பதைக் காட்டுவார்.
அதிலோவ்வொரு மயிராகப்பிடுங்குவார். இஃதென்னென்றுகேட்பார்.
மயிரென்று விடைபகர்வானைநோக்கி யெல்லாமயிரையும் பிடுங்கிவிட்
டாற் கம்பளமெங்கேயென்பார். இப்படியே தேகாதி பிரபஞ்சங்களை
யுமோவ்வொன்றாகப்பிரித்து விசாரித்தழி முதலற்றுப் போகையால்
எல்லாவுபாதிகளையு மிதுநாமல்ல விதுநாமல்லவென்று நியதிகளையுமி
டத்துச்சேடித்தது பிரமந்தானென்றுகாட்டி, அதையேநானென்றநு
ஸந்தானஞ் செய்யவேண்டியதென்று நாட்டி, மயிர்ஞானத்தையே நீள
வோட்டிமகிழ்வர். கம்பளங்காரியம். மயிரோகாரணம். காரியம் பி
ரிந்ததன்றிக் காரணங்கெட்டதில்லை. மீண்டுமந்த மயிரையெல்லாஞ்
சேர்த்துக் கம்பளமாக்குதல்கூடும். காரணங்கிடக்கையாற் காரியமு
ண்டாகிவரும். வீட்டைப்பிரித்தவொருவன் அதிலுள்ள சாமான்களை
யெல்லாந்தனித்தனி வைத்திருந்து மீண்டுமந்தச்சாமான்களைக்கொண்
டு பழையபடியே வீடு புதுக்குவானெனி னெங்ஙனே மயிர்ஞானந்
தலைகாட்டுவது? யாதாயினுமோர் யந்திரத்தைப்பிரித்து வேறுவேறா
கச்சாமான்களைக் கழற்றிவைத்தவன் மீண்டும்பூட்டிப் பழையபடிச்செ
ய்கையா லெங்கேகாரணங்கெட்டது ? பொன்னாற்செய்யப்பட்ட வளை
யமொன்றை யழித்தகாலயி லதையேமீண்டும் வளையமாக்குகையாலு
ம், முன்வளையமாயிருந்த பொன்னவிலேதானே பல்வேறு வகைப்ப
ட்ட சிலபூஷணங்கள் காரியப்படுமோகையாலுங் காரணத்துக் கபாவஞ்
சொல்வதுகூடாது. அந்தப் பிரதமகாரணந்தானே யாங்கூறும் பிரம
மெனின், பிரமம்சித்தும், உலகம் அசித்துமாகையால் விரோதம்பெ
றும். ஸர்வவிகாரங்களும் அசித்தாயுள்ளமாயையாகிய பரமகாரணத்

நிற்றேன்றனவெனவும், அநாதித்தமெனவும், அந்தமாயை பரிக்கிரக மாத்திரத்தது பரனுக்கெனவும் அறிவதேவிவேகிகள் மரபாம். அன்றியும், சித்தாகியபிரமம்அறிவும், அசித்தாகிய மாயை அறியாமையுமாகக்காண்டலா லறிவறியாமைகளொன்று கூடுவது கூடாது. ஒளியு மிருளுமொன்று கூடாதவாறு. இருளல்லாத சுத்த வொளிக்கும், ஒளியல்லாத சுத்தவிருளுக்கு மொருபயனும் வேண்டற்பாலதன்று. இருளோடுகூடி யிருளையனுபவித்தும், ஒளியோடுகூடி யொளியையனுபவித்து மவையிரண்டுமுதலு மாகாமற்றனியே யொருமுதலாய் நின்றகன்னிலது தன்மையே அவர்கூறும் பிரமத்துக் கேற்றப்படுகையால், அதனைப் பிரமமென்பதொழிந்து அறிவாயுள்ள பதியோடுகூடியிதுபதியென்றறிந்தும், அறியாமையாயுள்ள பாசத்தோடுகூடி யிதுபாசமென்றறிந்து மிரண்டுமுதலுமல்லாமற் றனியே யொருமுதலாய் நிற்கும்பசுவென்று கூறுவதேயுண்மைநூற்றுணிவு.

இருநிற்க, ஸர்வவுபாதிகளுங் கழன்றவிடத்து அந்தப் பிரமத்துக்குண்டாகும் பிரயோசனம் யாதெனின், தன்னிலே தன்னைத்தானே கண்டுகொண்டு சுகித்திருப்பதாமென்று கூறுவர். உபாதிகள் ஜடமாகையால் தாமேகழலா. உபாதியிற்கிடப்பவன் தானேகழற்றிக்கொள்ளான். யூபத்திற்கட்டப்பட்டிருக்கும் பசுவானது தானே கட்டையவிழ்த்துக் கொள்ளமாட்டாதாற்போல. கட்டுண்ணுதவொருவனே யக்கட்டை யவிழ்த்துவிடுமாபோல் மாயோபாதிகளை யஃதில்லாத வொருவனேயுடையவனுக்குக் கழற்றவேண்டும்? அன்றியும், தனக்குவேறுனதொருபொருளைக் கண்ணனதுகண் டறுபவித்தலாமன்றித் தன்னைத்தானேகாணுதல் கூடாமைபோல் ஆன்மாவானதுதனக்கு வேறுயுள்ளதொருபொருளைக் கண்டநுபவித்தலன்றித் தன்னைத்தானே கண்டநுபவியாது. கணகண்ணைக்காணுமேல், தான்தன்னைக் காணுதல்கூடும். தன்னைத்தரிசித்தலும், தலைவனைத் தரிசித்தலுமாயுள்ள நிலைகளைக்கூறுஞ் சைவத்தின்கண்ணித்தோடமமையாதோவெனின், தலைவன் றரிசிப்பித்தாலன்றித் தன்னையுந் தலைவனையுங்காணுதல் கூடாதென்று சைவநூல்கள் கூறுகையாலத்தோடமேறுதென்க. (காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே) என்னுந் திருத்தாண்டகத்தாற் கண்டுகொள்க. இன்னுந்தன்னைத்தானே யநுபவித்தலென்பது நாயகியொருத்தி நாயகனைக்கூடியனுபவியாமல் தன்னைத்தானே யனுபவித்தின்பநுகர்ந்திடல் போலுமாம். (பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தியுட-னேரின்பத்துள்ளானை யுள்

ளபடி - பேரின்பங் - கண்டவரேகண்டார் கடவுயிர்த்தவின்னமுத - முண்டவ ரேயுண்டார் சுவை.) என்னுந் திருவாக்கானே யவ்வுண்மைபோதரும். இவ்வுண்மை நியாயங்களால் ஜகஜீவபரங்களை மிச்சையெனக்கொண்டு தத்துவமசியாதி மகாவாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தங்கூறித் திரியுமா யாசகாது நிலைமைவெளிப்பட்டமையா லன்னோர்தூற்றுஞ் சைவ தூஷணத்தையு மொருவாறு பரிகரித்து உபரதியடைவாம்.

அத்தப்பாழ்ந் சமபப்படுகுழியில்வீழ்ந்து மேலேறிவரமாட்டா மற் றியங்குமன்னோர் சாதுக்களாவக்கண்ணேனிடுங் கண்டனங்களை யினிதுபரியாலோசித்து வாய்மைகண்டுய்யுமாறு புண்ணியங் கைகூடாமையாற் பாலன்னத்தை யூட்டவருமொருவனை நாயானது கண்டு உறுமுவதைப்போல், அப்பெரியோரது போதங்களில் விபரீத புத்தி பண்ணி நிந்தித்துழன்று எரிவாய் நிரயத்துக்காளாகின்றனர். எவ்வமெனில், (குதர்க்கவாதவிபஞ்சனி) என்னுஞ் சைவப்பிரபந்த மொன் றில் விளக்கியிருக்கு நியாயங்களையறியும் விவேகமின்றி மண்டையிள க்கக்கற்றி மாளாழிந்து நாணிழந்து நலங்கெட்டோர்தன்மையை யீண்டு விளக்கிக்காட்டுதும்.

சைவர்——பதி - சத்து. இஃது ஏகமாகியும், சதசத்தாகாமலும், அசத் தாகாமலும் என்றுமொருபடித்தாகவேயிருக்குந்தன்மைத்து.

மாயாவாதி. சத்து - காலத்திரயத்தும் அழிவின்றியிருப்பது.

என்றுமிரண்டுசித்தாந்தங்களு மிருதிறத்தவரால் தனித்த னிக்கூறப்பட்டன. இவற்றுண்முன்னையதாகியசைவர்கூற்றிற் பின்னையதாகிய மாயாவாதக்கூற்று விரோதித்திலது என் றும், இப்படியே சைவர்கூறுமேனையமுடிவுகளும், மாயாவா தமேயாகுமெனவும் புலம்பவந்த வம்மாயாவாதியை மதமட க்கும்பொருட்டு மாட்டி யெமதுசொரூபத்தைக் கொஞ்சங் காட்டி அப்பேயரது அஞ்ஞானவிருளையோட்டிக் காதைப் பிடித்தாட்டி மேலுண்மை நிலை யீதெனநாட்டி யுபகரிப்பாம்.

மேல், சைவர்கூறிய சித்தாந்தத்தால் சத்தாகிய சிவத்துக்கு விஜாதிகளாக வசத்துச்சதசத்துக்க ளச்சத்தைப்போலவே அநாதிநித்தியங்களாயுள்ளனவென் றேற்படுகின்றது. சத் தாயுள்ள சிவம் நின்மலமாகையா லஃதொரு பயனும்வேண் டாது. அசத்தாயுள்ளபாசம் ஜடமாகையாலதுவும் ஒருபய

லைவேண்டாது. சதசத்தாகியபசுவுக்கே பாசம்விலகவேண்டியபடியா லிந்தவிசாரம் அவசியமாதல்பெறும். தன்னிலக்கணமும், தலைவனிலக்கணமும், தனக்குந் தலைவனுக்கு மிடையாகநின்ற பாசவிலக்கணமும் அறிந்து மலத்தினின்றுங்கழன்று சிவனையணைந்து இன்பநுகரவேண்டிய சிர்ப்பாடு பசுவுக்குண்டாவதாகச் சைவநூல்கள் கூறுவதமையும். ஏகமாகிய பிரமம் தன்னையேகமென்று விசாரிப்பதெற்றுக்கு? பிரமத்துக்கு வேறுபொருளிருந்தாலன்றோ விரண்டென்று மெண்ணுக்கேனு மிடமுண்டாகும்? இரண்டாவது பொருளே யில்லாதபோது ஏகமென்னுஞ்சொல்லெங்கிருந்து பிறந்தது? ஏகமென்னுஞ் சொல்லொன்று பிரமத்துக்கிரண்டாவதாக முளைத்ததே புதுமையாம். இப்படியே பிரம்ம-சத்து என்பனவாதி பேர்களமைந்தமையும் புதுமையே! இவை விவகாரத்தால் வந்தபேரென்பார்கள். விவகாரத்துக்கு மதுவே நியாயமாகி யலக்கணுண்டாயழியும். அன்றியும், காலத்திரயத்து முள்ளது சத்தென்பது கேவலம் ஆபாசமாம். சத்தேயன்றோ வுள்ளது? அதனோடு காலத்திரயமுளதாகப் பெற்றதென்னை? சத்தொருமுதலும், காலமொரு முதலுமாகின்றமையால் ஏகமெடுபட்டுப் போம். என்றுஞ் சத்தாகியசிவமொருபடித்தாயிருக்குந் தன்மைத்தென்னுஞ் சைவமுடிபோவெனிற் காலம் பாசத்தில்வேறானதன்றென்னுந்துணிவா யிழுக்கடையாது. இன்னமுரண்கொண் டிழிவுற்ற மாயாவாதம் சைவசித்தாந்தத்தி லொப்பமுடிந்த சமசரமாதல்சாலாது. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—பசு - சதசத்து. இஃது ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துந் தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—சதசத்து-ஒரோவொருகாலத்துளதும், ஒரோவொருகாலத்திலதுமாவது.

இவ்விருகூற்று மொன்றெனச் சாதிக்கவேண்டி ஆன்மா ஜநநப்பட்டபோது தோற்றமா யுளதாகலின் ஒரோவொருகாலத்துளதுஎனவும், அது மரணப்பட்டபோது தோற்றமா யிலதாகலின் ஒரோவொருகாலத்திலது எனவும் அறிவுகெட்டுரைக்கு மாயாவாதியை மதமடங்கச் செய்வாம்.

சைவநூல்கள் ஆன்மா ஜநநப்பட்டதை யோர்தேகத்தையெடுத்ததெனவும், மாணப்பட்டதை யோர்தேகத்தை விடுத்ததெனவுங் கூறும். எடுக்கப்பட்டதும், விடப்பட்டதுமாகிய தேகத்துக்கு வேறாக வதையெடுத்ததும், விடுத்ததுமாகிய வான்மா ஸதோதயமாயுளதென்பது நிர்மானமாகையால், ஒரோவொருகாலத்துளதும், ஒரோவொருகாலத்திலதுமாவது என்று ஆன்மவிலக்கணங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனஞ்சைவம் ஸமானம்பெறும்? உள்ளது இல்லதாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுங் கூடாமையாலுள்பொரு ளெக்காலத்து முள்ளதும், இல்பொருளெக்காலத்துமில்லதுமாகவேமுடியும். ஜநநப்பட்டபோது தேகத்திற் கூடியுள்ளதும், மாணப்பட்டபோது தேகத்தை நீங்கியுள்ளதுமாகிய விருப்பு மாறாமையா லுள்பொருளாகிய வான்மாவெப்போது முள்ளதென்பதே நிர்மானம். ஒருதேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தவான்மா வேறுதேகத்தை யுடனே வினைக்கீடாக வெடுத்துக்கொள்வ துண்டாகையாலும், எடுத்தெடுத்தும், விட்டுவிட்டு முழன்று திருவருளான் மலங்கழன்றபோது சிவனோடு வேறறக்கலந்து சிவாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு நித்தியமாக நிற்பதொன்றாகையாலும் ஆன்மாவென்று முள்ளதென்பது சாதிக்கப்பட்டது. பரமார்த்தத்தி லில்லதும், விவகாரத்திலுள்ளது மென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்கு மாயாவாதமும், சத்தோடு சேர்ந்து சத்தாயும், அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயுஞ் சத்துமசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளதென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தமு மொன்றுவது எங்ஙனங் கூடும்? அசத்தோ டொருகாலத்துஞ் சத்தோடொருகாலத்துஞ் சேர்ந்திடு முண்மையா லிரண்டுகாலத்து மான்மா நித்தியமென்பது பெறப்படுதலால் ஒரோவொருகாலத் துள்ளது மில்லது மென்று பிதற்று மஸப்யத்தோ டொன்றாது! ஒன்றாது!! அசத்தோடு சேர்ந்தது பெத்தமும், சத்தோடு சேர்ந்தது முத்தியுமாகையால் இவ்விரண்டையு முடைய தொருபொருளை யோர்காலத்துள்ளது, ஓர்காலத்தில்லது என்றுகூறுவது சர்வாஸங்கதம். ஜீவனது மலத்தையே விவகாரமெனவும், மலநிவிர்த்தியையே பரமார்த்தமெனவுங்கொண்டு புலம்புமம்மதத்தைப் பசுமார்க்கமென்று மேலோர்நிச்சயித்தலால், அநாதிமுத்தசித்துருவாகிய பதிஞானங் கைகூடப்பெறுத பதிமார்க்கமென்பதே நிர்மானம்.

சைவர்,—பாசம்-அசத்து. இஃது பொய்யாயித் தோன்றி நின்ற ழியுந் தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—அசத்து, சொன்மாத்திரையாயுந் தோற்றன் மாத்திரையாயுந் தனக்கெனப் பொருளொன்றின்றித் தோற்றுவது.

இவ்விருகொள்கையுமொன்றேயெனச்சாதிக்கவெழுவர். அதுகூடாது. பொய்யாயியென்றது உருத்திரியுங் காரியப்பாட்டை யென்றறிக. கடகமாயிருந்த பொன் சரப்பளியாகுங்கால் முன்னிருந்த தோற்றம் மறைந்தாலும், மீண்டுமதுகடகமாகுங்காற் சரப்பளித்தோற்ற மறைந்ததாலுங் காரியத்திரிவையே பொய்யென்றல் சாலும். அதுபோலுவமித்தறிக. அன்றியும், ஒளிக்கு முன்னிருண்முனைத்துத் தோன்றுதவாறுபோற் சத்தாகிய சிவத்துக்கு முன்னர் அசத்தாகிய பாசமுனைத்துத் தோன்றுமையாலு மதனைப் பொய்யென்றல் பொருந்தும். கதிரொளியினது சத்திக்குமுன்ன ரிருட்சத்தி யடங்கிக் கிடந்ததன்றி யவ்விருளாகியமுதல் அறவே நசித்ததின்றெனவறிக. இப்படியேயன்றோ விருட்சத்திக்கு முன்னர் நேத்திரப்பிரகாசசத்தி யடங்கிக் கிடக்கும்? நேத்திரப்பிரகாச சத்தி யிருட்சத்திக்கு முன்னர் தலையெடுக்காததுகொண்டு அதற்கபாவஞ் சொல்ல முடியாதாற்போலவே யன்றோ சத்தின்பிரகாசத்துக்கு முன்ன ரப்பிரகாசத்தை யடைந்திருப்பதுகொண்டு அசத்தென்று மோர் முதலிடையாதென்று சொல்லப் பண்டிதராயுள்ளபேர்க்கு நாவெழமாட்டாது? சத்துக்கு முன்னரசத்தும், அசத்துக்கு முன்னர் சதசத்துந் தலையெடுக்காமையா லவற்றை யில்பொருளென்றல் கூடாது! கூடாது!! அவ்வவற்றின் சத்திகளேயன்றி முதல்கெடாதிருக்கு முண்மையால். காரணத்தா லுண்மையுங் காரியத்தா லின்மையுமாகு மிலக்கணங் கண்டபின்ன ரவ்வசத்துக் கபாவஞ்சொல்லுதல் யாண்டு மிசையாதெனவறிக.மேலிடத்திற் கம்பளம்-மயிர் முதலிய வுபமானங்

களைக் காரியகாரணங்களாக விளக்கி யுண்மையை நிறுத்தியபடி யாறு நின்றனர்க்குப் புகுந்த அசத்தினது தன்மை வெளிப்படும். இந்தவிசாரத்தாற் பொய்யாகியென்று அசத்தைப் பிரஸ்தாபித்த வுண்மை வெளிப்படலா விளித்தோன்றி நின்றழியுந் தன்மைத்து என்பதையு முறையே விளங்க வுரைப்பாம்.

அசத்தென்னும்பாசம் உபாதானமாயிருந்து அதினின்றும் பிரபஞ்சகாரியமுண்டாவதனையே தோற்றமெனவும், அந்தக்காரியம் தனது வியாபகத்திலியங்க விடங்கொடுத்திருப்பதனையே திதியெனவும், அது தன்னி லொன்றுபட்டொடுங்கி மறைவதனையே லயமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், அழிதல் என்று முத்திறப்பாகு பாடுகளு மினைத்தென வெளிப்பட்டன. காரியமுண்டானபோதும், காரியம் நிலைநிரிந்த போதும், காரியம் அழிந்தபோதும் உபாதானமாகிய காரணமழிந்தின்றாகலின், அவ்வுபாதானமாகிய அசத்தை யபாவப்பொருளென்றல் சாலாது. அஃதபாவப்பொருளாகுமேற் புனருற்பவமொடுங்கினவிடத்தினின்று மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கமழியாநிற்கும். காரியமுங் காரணமு மழிந்து அபாவமாகுகையில், எண்ணிறந்த கற்பங்களாயிசைக்கும் வேதாகமங்களுக்குஅப்பிராமாணியத்வமுண்டாம். பிரமம் நித்தமாகையா லதனிடத்திலத்யாஸமாகத்தோன்றிநின்று மறைந்துவரு முலகத்தையே கற்பபேதங்களால் வேதாந்திகள் கழறுவதெனின், மேலிடத்தி லத்யாஸவாதத்தையும், காரணகாரியவாதத்தையு மினிது விளக்கிச் சகசிவ பரங்களினது விரோதித்தன்மையை விரித்துள்ளோ மாகையால் அது கூடாது. பிரமத்தையே யுலகஸ்ருஷ்டிக்குப் பரமகாரணமாக வேதாந்திகள் கூறுவதின்றேவெனின், அதனுண்மையை விரிப்பாம். நிலங்குளிர்ந்தவழி யதனிடத்திட்ட வித்தினிடத்திருந்து அங்குரமுண்டாயினமையால் பிரமமே ஜகத்காரணமென்றலமையும். நிலம், வித்து, அங்குரம் என்னும் பாகுபாடுகளை விசாரிக்குங்கால், நிலத்திலிருந்துவித்தில்வழி அங்குரந்தோன்றுமாறெங்ஙனம்.? நிலமில்வழியும் வித்தினின்று மங்குரந்தோன்றுமாறெங்ஙனம்? அங்குரமாகியகாரியம் வித்திலுண்டானதா? அல்லது நிலத்திலுண்டானதாவென்று யோசிக்கையில் வித்தினிடத்ததேயாகி யெப்படி நிலத்திலுண்டானதென்றுகூற லமையாதோ, வப்படியேயன்றோ வுலகமாகியகாரி

யம் மாயையிலுண்டானதேயாகிப் பிரமத்திலிடத்ததென்று கூறு தல்பேறிக்கப்பட்டழியும்? பிரமம், மாயை, உலகம் என்னும் பாகு பாடுகளை விசாரித்து உபமேயமாகிய விவர்த்தவுண்மையையே க்காட்டியவுபமானவாயிலாகத்தெளிந்திடுக. அங்குரம் வித்திலுண் டாயிற்றென்றாலும், அல்லது நிலத்தி லுண்டாயிற் றென்றாலும் எப்படிப்பொருந்தி யுண்மைக்குக் கெடுதி நேர்ந்திலதோ, அப்படி யேயன்றோ வுலகம் மாயையி லுண்டாயிற்றென்றாலும், பிரமத்தி லுண்டாயிற்றென்றாலும் பொருந்தி யுண்மைக்கொரு கெடுதியுமு ண்டாகாது நிலையுதல்பெறும்? இப்படி விசாரித்தறிவதொழிந்து சைவாகமத்தோ டொப்புடையதாக வவ்வாபாசகர் கூறுமவல சித் தாந்தத்தை யினிக்கொஞ்சம் விசாரித்து ஒழிப்பாம்.

அசத்து - சொன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பர். இது சொன் மாத்திரையாயுள்ள சசவிஷாணத்தோடன்றோ ஒக்கும்? சசவிஷா ணம் என்பது முயற்கொம்பாகையால், அது தனுகரணபுவனபோ கங்களாய் விரிந்த பிரபஞ்சத்தோடெங்ஙனே வொப்பிட வுரித்தா ம்? அனுபவ வேத்யமாகிய வோர்பொருளைச் சொன்மாத்திரை யாகக்கூறுத லெங்ஙனே பொருந்தும்.? சசவிஷாணம் அநுபவத் துக்கு வராமலும், தனக்கென வோர் முதலில்லாமலு மிருப்பது கொண்டே யன்றோ சொன்மாத்திரையா யுள்ளதென்று யாவரு மங்கீகரிப்பர்? அங்ஙனமல்லாத பிரபஞ்சமாகியவசத்தைச் சொன் மாத்திரத்தது என்று கூறுவது சோம்பேறி வாதமாகவே முடிந் தது. இனித் தோற்றன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பதனையும் விசாரி ப்பாம். இது மருமரீசிகை யென்னுங் கானற்சலத்தோடுவமிக்க ப்படும். கானலிற்சலம் தோற்றன்மாத்திரமாயுள்ளதன்றி அதுவும் அனுபவத்துக்கு வராது. இவ்வுபமானதிருஷ்டமாகிய பிரபஞ்சம் அனுபவவேத்யமாவதொன்றாகையால், விரோதம் பெற்றழியும். இன்னுங் கானலிற் சலமுண்டாவது சூரியனது உஷ்ணசையோக த்தாற் கண்ணினது குற்றமாம். இங்கே போந்த கானற்சலத்தில் கானல் ஒன்று, சலம் ஒன்று, கண்டகண்ணென்று, கண்குற்றமொ ன்று, காரணமாய்நின்ற கதிரொளியொன்று, அதனுஷ்ணமொன் றுஎன்னும் விவிதமுண்டாகையால் அசத்துக்கபாவங்கூறிப் பிரம மொன்றேயெனச்சாதிக்கு முபமேயமெங்ஙனேநிலைக்கும்.? அன்றி யும், ஒருபமேயத்தைச் சாதித்தற்கு ஒன்றிலொன்று முரணிய

விரஸ்திவமானங்களைக் காட்டிய வழியாமையும் வெளிப்பட்டது. முயற்கொம்பு சொன்மாத்திரையாயுள்ளதும், கானற்சலம் தோற்றன்மாத்திரையாயுள்ளது மாகின்றமையால். சொன்மாத்திரையாயுள்ளது தோற்றன்மாத்திரத்ததாவதும், தோற்றன் மாத்திரையாயுள்ளது சொன்மாத்திரத்ததாவதுங் கூடாமையா லிவ்விரண்டுபமானங்களையும் அசத்தாகிய பிரபஞ்ச நிருபணத்தி லெடுத்துக்கொண்டது கேவலம் அஸங்கதமாகவே முடிந்தது. இன்னபேர வதியின் முடிந்த வஸ்து நிருபணம் சைவஸித்தாந்தத்தோடொப்பமுடிந்ததாகக்கூற வெழு மவலஞானமுமடியோடே சாய்ந்ததெனவறிக.

சைவர்,—தோற்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியமும், அநாதிநித்தியமாகிய மாயை காரணமும் ஆம்.

மாயாவாதி,—காரணமெத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்தாகவேயன்றோ காரியமிருக்கவேண்டும்? அநாதி நித்தியமாகிய மாயையில், தோன்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியப்படுமாறெங்ஙனம்? அதாவது=அநாதிநித்தியமல்லாத பிரபஞ்சங் காரியப்படுமாறெங்ஙனம்?

அநாதியி லாதிபிறப்பது கூடாதெனவும், அநாதியிலநாதியே பிறக்கவேண்டு மெனவும் விபரீதமாக வினவு வதன்முன்னர், காரணத்திற் காரியமுண்டாவது கூடாதெனவுங் காரணமே பிறக்கவேண்டுமெனவுமன்றோ அவர் கடாவுதல்வேண்டும்? ஒவ்வொருபொருளுந் தொழிலுங் குணமுங்கொண்டியங்குகையில், தொழிலியக்கத்தாலுண்டாகும் விகாரத்தையேயன்றோ காரியமென்ற லமையும்? அங்ஙன மியங்குகையில் அவ்வவற்றின் குணங்கெடாமலிருப்பதையே யன்றோ வுரியவிலக்கணமென்று கூறுதல் கூடும்? காரணமாகிய மாயை ஜடமாயுள்ளது. அப்படியே யன்றோ வதன் காரியமாகிய பிரபஞ்ச பேதங்களும் ஜடமாயிருக்கின்றன? இரண்டிடங்களிலுந் தன்மை குன்றாமையாற் காரணமெத்தன்மைத்தோ காரியமு மத்தன்மைத்து என்னுஞ் சித்தாந்தியார்கூற்று நிலைபெயர்ந்திலது. அநாதியிலநாதியே பிறக்கவேண்டுமெனின், ஓர்பொருள் தோற்றமின்றி யிருந்த

காலத்தை யநாதியெனவும், அந்தப்பொருள் காரியப்பாட்டை யடைந்த காலத்தை ஆதியெனவுங் கூறுவதால் அநாதியிலாதி பிறந்ததாகக் கொண்டு குளாப்பது மதியீனமாம். இங்கே விசாரிக்கத் தொடங்கியது அநாதி, ஆதியென்னுங்காலங்களி னிகழுமோர்பொருளையே யாகையா லஃதிரண்டிடத்துந் தன்மை குன்றாம லிருக்கக்கண்டு ஏன் அடங்கிலர்? அநாதியென்பதும், ஆதியென்பதும் அஸத்தாகிய பாசத்தி னிலக்கணமன்றென வெளிப்பட்டமையால், அநாதிஆதியாகுமாவென்றுகடாவியமதங்காலைவாரிக்கொண்டது.

இனி நித்தியமாகிய மாயையினின்றும் அநித்திய மாகிய பிரபஞ்சந்தோன்றுமா வென வினவியதையும் விசாரித்தொழிப்பாம். நித்தியாநித்தியங்களி னிலக்கண மினைத்தென விசாரியாமையே யன்றோ விம்மூடவினாவுக் கிடஞ்செய்தது? சொர்ணம் நித்தியம். பூஷணம் அநித்தியம். கடகம், பதக்கம், குண்டலமாதி வேறுபாடுகளாற் சொர்ணமொன்றுதானே பூஷணமென்று பேர் பெற்றமையால் அவ்வேறுபாடுகளுக்கே யன்றி அவற்றைக்கொண்டியங்கிய பொருளாகியசொர்ணத்துக்கு எங்கே முன்னும் பின்னும் அநித்தியஞ் சித்தித்தது? இதனால், நித்தியத்தில் அநித்தியம் பிறந்ததில்லை யென்பது சாதிக்கப்பட்டது. வேறுபாடுகளாகிய விகாரத்துக் கேனும் அநித்தமுண்டே யெனின், அந்தவேறுபாடுகளு மடங்கியிருப்பதன்றி யறவே யொழிந்தனவன்றாம். அறவே நசித்தனவெனின், மீண்டு மந்த ஸொர்ணத்திலிருந்து வரமாட்டா. விகாரித்துவருந் திரிவால் அதை யநித்தமென்றல் சொன்மாத்திரமாம். விகாரித்தபோதும், அதற்கு முன்னுமிருந்த சுபாவ வேறுபாட்டை விளக்கவேண்டியே அநித்தம், நித்தம் என்றும் வழக்குகளுண்டாயினமை யறிக. நித்தப்பொருள்களே யன்றி அநித்தப்பொருள் கிடையவே கிடையாவென்பது சைவநூற்றுணிவாகையால். இந்தவுபமானத்தாலுபமேயம் வெளிப்படலால், அஸத்திலக்கணமறியாது அரற்று மஞ்ஞானிகள் கூற்றழிந்தது! அழிந்தது !!

சைவர்,—கதிர்முன் இருள் முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோலச் சத்தினெதிர் அசத்து விளங்கி நில்லாது.

மாயாவாதி,—அசத்து இருள்போல அபாவபதார்த்தமே யன்றித் திரவியமல்லவென்பது ஸ்வதசித்தம்.

இருளை அபாவமென நாட்டற்கு ‡ அம்மாயாவாதிகளின்னுங் கூறுவான். (யாதொரு வஸ்துவையும் ஒளியைக்கொண்டு பார்த்த பின்னரே கண்டுதெளிகின்றே மாதலானும், அவ்வொளியைக் கொண்டு இருளைக்காண வென்றால், இஃது காணப்படவில்லை யாதலானும் பேரொளியுடைய தேயுப்பொதுமையின் அபாவமே யிருளென்று தெள்ளிதிற்றுணிதற்பாற்று) என்று அவன்பிதற்றும் பேதைமையைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். ஒளியினது சத்தி வியாபகத்தில் வியாப்பியமுற்று இருட்சத்திபடங்கிக் கிடக்கு முறைமையை மேலிடத்தில் யாம்விரித்துள்ளே மாகையால் ஒளியைக்கொண்டு இருளைக் காண்பது கூடாது. சூரியனொளியைக் கொண்டு நட்சத்திர வொளியைக் காணக்கூடாதவாறுபோல. பானுவொளியைக்கொண்டு தாரகையொளியைக் காணக்கூடாமையா லத்தாரகையொளிக்கு அபாவஞ்சொல்வதெப்படி? பானுவொளியினது அபாவமே தாரகையொளியென்றுஞ் சொல்லுமாறெங்ஙனம்? ஒளியைக்கொண்டு பார்க்கத்தக்கவை அந்தத்தேயுப்பொதுமையி னொளிக்குச் சிறிட்ட அப்புப்பிருதிவிகளின் காரியகோடிகளையன்றி அதற்குமேலிட்ட வாயுவாகாயங்களாகா. காற்று, ஆகாயம், திக்கு, மனம், ஆன்மா, சிவம் இத்யாதிபதார்த்தங்கள் ஒளிக்கு விஷயமாகாமையால் அவற்றை யொளியினது அபாவப்பொருள்களென்றல் யாண்டமையும்? இவ்வுண்மைகண்டபின்னர் ஒளியினது அபாவமே யிருளென்று கூறுதலெங்கே நிலைக்கும்? தேயுப்பொதுமையி னொளிக்கு இருள் அபாவப்பொருளென்றபடியேயைய நான்குபூதங்களி னபாவப்பொருள்க ளவையாக வவர் கூறுவாரோ தெரியவில்லை. பெயரும், உருவும், நிறமுங் கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாகு மோர்பொருளையில் பொருளாகச் சாதிக்க வவர்மனம் நாணிலேபோலும். அன்றியும், தாமெடுத்துக்கொண்ட வுபமானவாயிலாக வுபமேயத்தை யெப்படிச் சாதிப்பா ரென்பதுந் தெரியவில்லை. தேயுப்பொதுமையினொளி கண்டப்பொருளாகையால் அதனபாவப்பொருளிருளென்று அவர்கோடல் ஒருவாறிசையும். அகண்டமாகிய சத்தொளியினிடத்துப் பாசமாகிய விருளுண்டாமாறு எங்ஙனம்? ஒளியானது ஓரிடத்துள்ளதும், ஓரிடத்தில்லதுமாயினன்றி இருள் சிவிக்க விடமின்றாகையால், அங்ஙனமேயன்றோ சத்தசத்துக்களிட

த்துங் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது? அசத்தாகிய வபாவப்பொருளுண்டாதற்குச் சத்தாகிய வதிட்டானப்பொருள் கண்டிதமாகுங்கால் அது சச்சிதாநந்தாதி நிரதிசய லட்சணமுடைய பரதத்வப்பொருளாதல் கூடாது! கூடாது!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—சத்து, அசத்து, சதசத்து என்பவற்றுள் சதசத்தாற் சத்தானது அநந்யமா யறியத்தக்கதும், அசத்தானது சுட்டியறியத்தக்கதுமாம்.

மாயாவாதி,—அறிபவனாகிய சதசத்து சத்தை அநந்யமாகக்கண்ட போது, அறிவானும் அறியப்படுபொருளும் வேறல்லவாம்.

மேலிடத்தில் அசத்து ஜடமாகையா லஃதொன்றினையுமறியாது. சத்துநின்மலமுடையதாகையா லதுவு மொன்றை யறிவது வேண்டாது. சதசத்து அசத்தை விரவிய குற்றத்தா லவ்வசத்தைச் சுட்டியறிந்தும், அவ்வசத்தின் றொந்தநீக்கத்தின்பொருட்டாகச்சத்தையறிந்தும், அங்ஙன மறிகையில் அச்சத்தநந்யமாயிருந் தறிவிக்கவறிந்து முபகாரத்தைப்பெறுமென்று யாம் கூறியிருக்கின்றோ மாகையால் அநந்யமாயறிவதும், அநந்யமாயிருந்தறிவிப்பதுமாகிய விரண்டுபொருள்களை யொன்றேயெனச்சாதித்தல் கூடாது. இவ்வுண்மைபற்றியன்றோ வேதாதிக ளவ்விரண்டினநந்யத்தை யேகமென்னாது அத்துவிதமெனக் கூறிற்று? அவ்வநந்யத்தை (ஒன்றாகாம லிரண்டாகாம - லொன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்) என்று இலக்கணங்கண்டு பெரியோர் கூறிய வகையானுங்காண்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் விரவியறிவித்தும், அறிந்தும்வருகையால் அவை யேகமாகாது அத்துவிதமாகிய வநந்ய விலக்கணத்தைப் பெற்றிருக்குமுண்மையே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமேயத்தைச் சாதிக்கு முபமானமாக முடியும். இவ்வுண்மை ஒற்றொலி யுயிரொலிகளின் வியாப்பிய வியாபக தருமங்களாலும் விஸ்தரிக்கப்படும். இப்படியறிவதொழிந்து அறிபொரு

ளே யறியப்படுபொருளுமாகுமென்று பிதற்றியது பேதமையாய் முடிந்தது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சைவர்,—உலகம் பிரளயகாலத்திற் றனக்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கி நின்று மீண்டுஞ் சிருட்டிகாலத்திற்றோன்றும்.

மாயாவாதி,—மாயைதூலமா? சூக்குமமா? சூக்குமமாயின், அதிற் சூக்குமமே யன்றித் தூலமெங்ஙனந் தோன்றும்? செல்கமுகாய் நிருமாறெங்ஙன்? அல்லது அதுதூலமாயின், அது இருத்தற்கு இடமெங்கே? மாயை அநாதியானபடி அதற்கிடமாகக்கேட்கப்படுவதொன்றும் அநாதியாகுமன்றோ? காலமும், இடமும் அநாதியாகவே, அதிற்சலிக்கும் வாயுவும், ஏனையபூதங்களும் அநாதிநித்தியமாகுமன்றோ? அப்போது திரிபதார்த்தங்களே அநாதிநித்தியமென்ற லெங்ஙனங்கூடும்?

மாயாவாத மதங்கொண்டாற்று மம்மதிகேடர்கூற்றை யினிமாற்றுவாம். மாயையைத்தூலம், அல்லது சூக்குமம் என வொருவிதமாகவே யாவர் சொன்னாலுஞ் சொல்வரன்றி யிரண்டு விதமாகவுஞ் சொல்லாரன்றோ? அங்ஙனமாகுகையில் இருதிறக்கொள்கையையும் வருவித்துச் சைவரைமுன்னிலையாக்கி மறுத்து விவகரித்த தென்னை? இதனால் சைவர்கொள்கை இன்னதென்றுதெரியாமல் விவகரித்ததாகவேயன்றோமுடியும்? மாயையைச் சூக்குமமெனவாவது,தூலமெனவாவது சைவர்கூறார்! கூறார்!! அது வியாபகப்பொருளாகையால். மாயையையுபாதானமாகக்கொண்டு பிரபஞ்சகாரியத்தைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தப்படியேபிரமத்தையுபாதானமாகக்கொண்டு மாயாவாத சித்தாந்தமும் பிரபஞ்ச காரியத்தைக் கூறுகையால் அம்மாயாவாதி கேட்ட கேள்விகள் அவர் தலையிலேதானே விழுந்தனவென்றறிக. பிரமம் சூக்குமமா? தூலமா? சூக்குமமெனி லதிற் றூலப் பிரபஞ்சந் தோன்றுமாறெங்ஙனம்? தூலமெனி லதற்கிடமெங்கே? அப்பிரமமுள்ளவன்றே அது தங்குமிடமு முண்டாகு

கையால் பலமுதல்களுக் கிடஞ்செய்யுமோர் மதமாகி யேகவாதஞ்
சாதித்த லெடுபட்டுப்போமன்றோ? மாயைஜடம். அதிற்காரியப்
பட்டு மீண்டு மதிலடங்கும் பிரபஞ்சமுஞ்சடம். சடத்திற்சட
முண்டாவதைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தம்போலாது சித்தாகிய பிர
மத்தில் அசித்தாகிய பிரபஞ்சத்தோற்றங்கூறு மாயாவாதமேயன்
றோ வலக்கணுற்றழியும்? நூலருக்குமங்கள் மாயை, பிரமமென்ப
வைகட் கிலக்கணமன்றாகையா லவற்றை வீணேவருவித்துக் கட்டா
வுவது கூடாது! கூடாது!!

சைவர்,—ஆன்மாவினது அறிவு மலத்தான் மறைப்புண்டு மயங்கா
நிற்கும்.

மாயாவாதி,—பாசம் ஜடம். அதன் ஸம்பந்தமாகிய மலமுஞ்சட
ம். ஜடமாகிய பாசம் அறிவை யெங்ஙனம் மறைத்தல்
கூடும்? அநாதியே அறிவைமறைத்த பாசமு மநாதியா
குங்கா லந்தப்பாசம் அந்தத்தைப் பெறுமாறெங்ஙனம்?
அந்தத்தைப்பெறின்,அது ஆதியாவதன்றி அநாதியாமா
றெங்ஙனம்?

பாசம் ஜடம் என்பது திண்ணமே! அதனால் அது
அறிவை மறைக்காதென்பதுகூடாது. ஜடம் என்பதற்
கிலக்கணந்தா னென்னை? அறிவில்லாமையே யன்றோ?
பாசத்துக்கு அறிவில்லாமையேயன்றி அசைவில்லாமை
யிலக்கணமன்றாகையால், அவ்வசைவாகிய கிரியையோ
டு கூடிய தென்பது தீர்மானம். ஜடமாகிய பாசம் கிரி
யையோடு கூடியதும், சித்தாகிய ஆன்மா கிரியையுடன்
ஞானத்தோடு கூடியதுமாகையால் ஜடத்தன்மையால்
பாசமியங்காதென்று பிதற்றியது நிரஸ்தம். விஷமென்
பது ஜடம். அது சித்தாகிய வுயிரைச் சம்பந்தித்து வெ
துப்புந் தன்மையேயன்றோ பாசபக்க ளிடத்திலுங்
கொள்ளத்தக்கது? இனிப் பாசநிவிர்த்தியைக் கொஞ்சம்
விசாரிப்பாம். பாசம் சிவசீவர்களைப்போலவே அநா
திநித்தியமென்பது சித்தம். அந்தப்பாசம் யாண்டும்
அந்தத்தைப் பெறாது. (முத்தியினுமூன்று முதலுமொழியக
கேள்) எனவும், (பாசங்கெடாமல்) எனவுங் கூறிய பெரி

யோர் திருவாக்குகளுஞ்சான்றும். ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருமிடத்திலடங்கிய விஷமானது முதல்கெடாமலும், சத்தியடங்கிய மிருக்குந் தன்மையேயன்றோ பாசவிச்சேதமாகிய முத்திக்கெடுத்துக்கொண்ட நிதரிசனமாம்? இன்னுங் கதிரொளிக்குமுன்னர் முனைத்துத்தோன்று அடங்கிக்கிடக்கு மிருளுமன்றோ மோட்ச நலமாகிய பாசவொழிவை யினிதுவிளக்கும்? இவ்வுண்மைநோராது விபரீதம் பேசியது வீண்பிரஸங்கமாய் முடிந்தது. சைவ நூல்களின் முடிபுணராது சழக்குரைபேசுஞ் சண்டிகளோடு விவகரிப்பது கஷ்டம்! கஷ்டம்!!

சைவர்,—இல்லாத ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவா றென்னை? அங்ஙனங் கற்பிக்கப்பட்டவை மீண்டுங் கழலுமென்பதென்னை? பின்னர் கழலத்தக்கவை முன்னர் கற்பனையானவா றென்னை?

மாயாவாதி,—நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும்? அங்ஙனமிராதவனுக்கு அதனது அருமை புலப்படுமோ? இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் நன்குபுலப்படுமோ? விவகாரத்திலேனுஞ் சகஜீவர்கள் கற்பிக்கப்படாவிட்டால் அவற்றின் பிரதியோகியாகிய பிரமலட்சியம் அறிவிலோர்க்கு நன்குபுலப்படுமோ? இங்ஙனம் பிரமலட்சியம் வரைப்படுத்துணர்த்துவான் கற்பிக்கப்பட்ட அபாவமாகிய ஜகஜீவர்கள் பின் விசாரணைசெய்தவழி நிலைநிற்குமோ?

பிரமம் ஒன்றேயுள்ளதும், அதற்கிரண்டாவது கிடையாதென்பதும் மாயாவாதிகள் துணிபன்றோ? ஜகஜீவபரங்கள் மூன்றும் ஏகமாகிய பிரமமாகாவன்றோ? இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கே யிடங்கொடாத பிரமத்துக்கு முன்னர் ஜகம், ஜீவன், பரம் என்னும் விவிதங்கள் முளைத்தவாறென்னை? என்று பல வினாக்களை யெம்மனோர் வினாவியது யுக்தமே! இங்ஙனமாக, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் எனவும், இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் புலப்படுமா எனவும் பிரஸ்தாபித்துச் சமாதானங் கூறி

க்கொண்ட அவர் குடிப்புத்திக்கு நாமென்ன செய்யலாம்? அவர் கூற்றின்படியே வெய்யலினது அபாவம் நிழலும், ஒளியினது அபாவம் இருளுமாகின்றனவன்றோ? இவ்விரண்டுங் கண்டப்பொருள்களாகையால் அதுபொருந்தும். பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதனபாவமே ஜகஜீவபரங்களென்றல் இழுக்காம். வெய்யல், நிழல் என்கையில் அந்த நிழல் ஓர்மரம் - அல்லது வேறுபொருளை யாச்சிரயித்துண்டாவதன்றித் தானே யுண்டாகாது. வெய்யல்-மரம் – இடம் – நிழல் இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள வொருவனே ஆரோக்யத்தை யனுபவிக்கவுரியவன். இவ்வுபமான த்ருஷ்டமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் அவ்வாபாசகர் கூற்று எங்ஙனேநிலைக்கும்? மரத்தினது நிழல் வெய்யலிருந்தபோது பூமியினிடத்துண்டாகையால் பிரமத்தினது நிழல் எது இருந்தபோது எதனிடத்திலுண்டாயிற்று? மரத்தினது நிழல் மரமிருந்தபடியே தழைந்து கிளைமுதலியவற்றோடுண்டாகின்றமையால், அப்படியேயன்றோ பிரமசுபாவத்துக்கு வேறாகாமல் பிரமத்தினிழலுண்டாகவேண்டும்? பிரமத்தினிழலென்று ஈண்டுமாயாவாதி யுரைத்தது ஜகஜீவபரங்களே யாகையால், இந்த நிழல் பிரமசுபாவத்துக்கு வேறானதன்றாகவேண்டும். அன்றியும்,ஜகம் என்பது கேவலஜடப்பொருளும், ஜீவன் என்பது கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதும்,பரம்என்பது ஸர்வஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதுமாகு மிலக்கணங்களை அன்னோர் கூறுவதுண்டாகையால், இம்மூன்றையுமுடைய சுபாவசிலத்ததாகவே அதிஷ்டானமாகிய பிரமமும் நிச்சயிக்கப்படும். ஜகஜீவபரங்கள் மூன்றும் அபாவமாகிய நிழலாகுங்கால் அந்தநிழலினிடத்துண்டாகும் ஆரோக்யத்தை யெந்தப்புருஷனோ அனுபவிக்கத்தக்கவன்? ஏகமாகிய பிரமமொன்றையே சாதிக்கவெழுந்து அதுவிகாரமில்லாதது, உருவமில்லாதது, குணமில்லாதது, மலமில்லாதது என்பனவாதி யிலக்கணங்களைக் கூறிவிட்டுப், பின்னர் ஜகஜீவபரங்களாகிய விகாரங்களையும், நிழலுண்டாதற்கேதுவான வுருவத்தையும்,ஜடத்வம்-கிஞ்சிஜ்ஞத்வம்-சர்வஜ்ஞத்வம்என்னுங் குணங்களையும், உபாதிவசப்பட்டு வருந்துதற்கிடமான மலத்தையும் அவர் கடைப்பிடித் தொழுகுங் கூற்று அந்தோ கொடிது! கொடிது!! இது என்போலுமெனின், பஞ்சபாண்டவரை நான் அறியேனோ கட்டில்கால்போல என்று வாயாற்கூறி, மூன்று விரலை

க்காட்டி, இரண்டுவிரலைக் கீழே தாழ்த்தி, ஒருவிரலாற் பூமியிற் கோடிழுத்த அவிவேகி யொருவன் செய்கைபோல்வதேயாம். இப்படியே அவர் காட்டிய ஒளியிருள்களின் திட்டாந்தமும் விசாரமுகத்து அலைப்பட்டழியும்! அழியும்!!

இது நிற்க, நிழலினது ஆரோக்கியம் வெய்யலி லிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் என்று அவர்கூறிய நியாயம் வாயாற் சிரிக்கத்தக்கதன்றாம். ஒருவன் பூர்வஜன்ம விசேடத்தால் சகல சௌக்யங்களையும் குறைவின்றி யநுபவிக்கத்தக்க பாக்யவானாகுகையில் அவனுக்கு அந்த சௌக்யத்தினருமை புலப்படுமாறு இடையில் தரித்திர முண்டாகவேண்டுமென்று இழவெடுக்கவந்த அம்மாயாவாதியை யென்ன செய்தாற்றீரும்? கன்மங் காரணமாகவே சௌக்யாசௌக்யங்கண் முதலிய போகங்களுண்டாகுமென்று வேதாதிகள் கூறுமுண்மையையறியாத கொடுமையால் அவர்பிதற்றியது பெரும்பேதைமைத்தே! ஒருவன் செல்வவானாகவும், ஒருவன் தரித்திரவானாகவும், ஒருவன் எசமானனாகவும், ஒருவன் அடிமையாளாகவும், ஒருவன் தண்டிகை ஏறுபவனாகவும், ஒருவன் அதைச்சுமப்பவனாகவு முண்டாயிருக்கும் விசித்திரம் யாதென்று எழும் வினாக்களுக்கு இப்படிக் கடவுள் சிருட்டியாவிட்டால் உலகம் நடக்குமா என்று சமாதானங் கூறும் ஊணர் மகமதியர் செய்கையோடொப்ப மாயாவாதி யுரைப்பது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! கன்ம மென்பதொரு பொருளை யங்கீகரியாமையால் ஊணர் முதலினோர் அங்ஙனம் பிதற்றுத லொக்கும். (*கறுத்தா ரிதவென வேண்டா விவினை - பொறுத்தாரே சேர்த்தாரிடை*) என்றும் பிரமாணத்திற் கட்டுண்டு விவகாரத்திலேனும் யாம் வைதிகர் என்று கூறித்திரியும் மாயாவாதிகள் அங்ஙனம் பிதற்றுத லெங்ஙனங் கூடும்? அன்றியும், பிரமலட்சியம் அறிவிலிகட்குப் புலப்படுமா என்று வினவினாராகலின், அவ்வறிவிலிகள் யாவர்? ஜகஜீவபரங்கள் நிழலாய் முடிந்தமையால் அவற்றை யநுபவிக்கும் புருஷர் வேறுவேண்டும். அவர் ஜகஜீவபரங்களிற் சிலரோ வெனின், நிழல் வேறுதேடவேண்டும். ஜகம், பரம் என்பவைகட்குக் கதிதேடவேண்டும். ஒன்றுமில்லாத பிரமத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜகஜீவபரங்களைப் பின்னர் விசாரித்துழியில்லாமற் போய்

விடுமென்றுரையாடிய அவரோதைமதியையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். அவற்றை விசாரிப்பவர் யாவர்? ஜாமா? ஜீவனா? பரமா? அதிட்டானபிரமமா? அனுபவத்திற் கிவர்களே விசாரிக்கையால் ஜீவன் தன்னை விசாரித்துத் தன்னையும், தன்னோடு விசாரிக்கப்படும் பரம் - ஜகம் என்பவைகளையும் அபாவமாக்கிக்கொள்ளும் பெருமை சாலவழகுடைத்தே! அதிட்டானபிரமம் விசாரிக்கின்றதெனின், விகாரியென்பது பெறும். அல்லாமலும் மரமே தன் னிழலை யடைந்தனுபவிக்கும் புருஷர்களை விசாரித்து அபாவமாக்குதல் கூடும். இப்படி விரோதம் பெற்றழியுமுபமானங்களா லவர்காட்டப்போந்த வுபமேயமாகிய பிரமத்தன்மை நிலைக்காமையால், கேவலம் பசுப்பிராயர்களென்றே அவரைத் தீர்மானிக்கவேண்டியது. மரம், மரத்தினிழல், அதையடைந்தனுபவிப்பவர் என்னும் பகுதிகள் விசாரித்தழி நிலைபெறுதல்போலவேயன்றோ பிரமமுதலிய பதார்த்தங்களும் விசாரணையிற் கெடாது நிற்கும்? மரம் அழிந்தபோதன்றி நிழல் அழியாதாகையால், பிரமம் அபாவமான காலத்தன்றி அதனாலுண்டாகும் ஜகஜீவபரங்களும் அபாவமாகாவெனவறிக. வெய்யல் மிகுந்த வோரிடத்தில் நிழலில்லாதபோது அங்கு மரமில்லையென்று தீர்மானிக்கிறபடியேயன்றோ ஜகஜீவபரங்கள் அபாவமாகிற காலத்தி லவற்றினதிட்டானமாகிய பிரமமும் அபாவமாயிற்றென்று தீர்மானிக்கவேண்டியது? ஒன்றுமேயில்லாமற் போய்விடுகிற சூனியவாதமாக முடிந்த அம்மாயாவாதம் எங்ஙனே நிலைக்கும்? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சைவர்,—பால் தயிரானதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்ததுண்டெனின், மீண்டுந் தயிர் பாலாயிடினன்றோ பரிணமித்த பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடும்?

மாயாவாதி,—தயிரைப் பசுவுக்கு ஊட்டினால் மீண்டும் அது பாலாகும்.

தயிர்மாத்திரந்தானோ பசுவுக்கு ஊட்டினால் பாலாகும்? எந்த வசுத்தநீரேனும், பண்டமேனும் பசுவுக்கு ணவாகுங்காலவையும் பாலாகுமாகையால் தயிரைமாத்திர முரைத்தது தவறாகும். பால்மாத்திரமே யன்றி வேறுபொருள்கள் தயிராகாமையால் விருத்தோபமானங்

கொண்டதும் விரோதிக்கது. இன்னும், தயிரைப்பசுவுக்கு ஊட்டி அதை மாத்திரம் பிரித்துப் பாலாகவெடுத்தல் கூடுமோ? ஓரிடையன் தயிருண்டிருந்தபோது அவன் வயிற்றைக்கிழிச் சோதித்த பண்டிதர்கள் எருமைப்பால் இவ்வளவென்றும், பசுவின்பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துரைத்தனரென்று அம்மாயாவாதி யோரிடத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே ஓர் பசுவினிடங் கறக்கும் பாலில் தயிரிலுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும், மற்றையுணவுகளா லுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துக்காட்டுதல் கூடுமோ கூடாதோ தெரியவில்லை. இடையன் வயிற்றில் தயிரைக்கண்டு இன்னின்னபாலின் சம்பந்தமுடையது இத்தயிரெனக் கூறினதொழிந்து அந்தந்தக் கூறுகளைத் தயிரிலிருந்து பாலாக்கிக் காட்டினதுண்டா? இவராவது தயிரைப் பாலாக்குவாரா? வேறு நல்லபால் எளிதிற்கிடைக்கையால் தயிரை மீண்டும் பாலாக்குவதவசிய மன்றெனின், அநுபவத்துக்கு வந்திராத விஷயத்தை யாசரிப்பது கூடாது. இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் பிரமம், பிரபஞ்சம் என்பவற்றை விளக்குவ தொன்றாகையாலின்னுங் கொஞ்சம் அதை விசாரிப்பாம். பிரமம் பிரபஞ்சமாயிற்று. பால் தயிராயிற்று. பாலானது பிரைக்குற்றத்தா லன்றோ தயிராயிற்று? தனக்கிரண்டாவதில்லாத பிரமம் எந்தக்குற்றத்தாற் பிரபஞ்சமாயிற்று? தயிரைப் பசுவுக்கூட்டினா லன்றோ மீண்டும் பாலாகும்? பிரபஞ்சத்தை யெவ்வாறுசெய்தா லதுமீண்டும் பிரமமாகும்? பிரபஞ்சந் தானாகவிசாரித்தாற் பிரமமாகு மென்பார்போலும். பால், தயிர்களுக்கு அவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்பவன் வேறானாற்போலப் பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகளுக்கும் அங்ஙனஞ் செய்பவன் வேறாகவேண்டும். அஃதின்மையின், அவரெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் அவரைத் தெருவில்விட்டது.

சைவர்,—மாயையிலுண்டாகும் பிரபஞ்சம்மாயையிற்றானேயொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்படும்.

மாயாவாதி,—மரத்திலுதிர்ந்த விலைகள் அம்மரத்திற்றானே யொடுங்கி மீண்டும் வருவதுண்டோ? இங்ஙனங்கேட்ட உலகாயதனைநோக்கி அம்மரத்திற்குக் காரணமாகிய பிருதிவியிலொடுங்குமென்று சைவநூல்கள் கூறுவதென்னை?

இந்த வினாவிடைகளால் அம்மாயாவாதிக்கு ஆதாரவுண்டானதாகப் பொங்கி யெழுந்தனர். எங்ஙனமெனின், மரத்திலுதிர்ந்த இலை மரத்திலொடுங்காமல் மண்ணிலொடுங்கலால், அப்படியே மாயையிலுண்டான பிரபஞ்சம் அம்மாயையி லொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமான பிரமத்திலொடுங்குமென்று கூறவிடமுண்டாகையால். இன்னும், பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலே தானே யொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூற விடமுண்டாகையால். மேலுண்மையை விசாரிப்பாம். சிவஞானசித்தியார் - சுபட்சம், முதற்சூத்திரம் (மாயையி லுள்ளவஞ்சம் வருவது போவதாகு - நியதியிங்கில்லையென்னி னிகழ்ந்திடுமுயலிற்கோடு, போயுருமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புக்குப்போதி, ஞாயிடு மதுவுமென்னிற் காரணங்கிடக்கவாமே.) என்னும் வாக்கியமே அவரெடுத்துக்கொண்ட வாதரவாயுள்ளது. இந்தவாக்கியத்தில் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு, நியதிங்கில்லையென்னி னிகழ்ந்திடுமுயலிற்கோடு) என்பது சித்தாந்தியார் கொள்கை. (போயுருமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புக்குப்போதி,ஞாயிடுமதுவும்)என்பது உலகாயதன்கொள்கை. (என்னிற் - காரணங்கிடக்கவாமே.) என்பது சித்தாந்தியார் துணிவு. இவற்றுள், (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திற்குக் காரணமாகிய மண்ணில் அம்மரத்திலிருந் துதிர்ந்த இலைகள் ஒடுங்குமென்று கூறுவதும், அப்படியே மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தில் அம்மாயையிலிருந்துண்டான பிரபஞ்ச மொடுங்குமென்று கூறுவதுஞ் சைவசித்தாந்திகள் கூற்றாக வம்மாயாவாதி கண்டுபிடித்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு (அங்ஙன முதிர்ந்த இலைகள் சத்திருபகாரணமாய் நிலைபேறுடைமையினது மீளத்தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களெல்லா மதனோடொருங்கு கூடிய வழி யவ்வாறே தோன்றும், அல்லுழித்தோன்றாதாகலி னது பற்றிக் கடாவென்னை?) என்று திராவிட பாஷ்யகாரர் தமது பொழிப்புரையிற் கூறியிருக்கு முண்மையை யறிந்தடங்குக. இதனால், பிரபஞ்சம் அதற்குக் காரணமாகிய மாயையிலொடுங்காமல் அம்மாயைக்குக்காரணமாகிய பிரமத்திலொடுங்குமென்று சைவர்கூறுவரெனப் பிரமித்தாடிய சழக்குரை சரிந்துபோயிற்று. இனி (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திலுதிர்ந்த இலை அதற்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குமென்று மாயாவாதி பொருள்கொண்ட வலங்கத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பிரபஞ்சம் அதற்குக்கா

ரணமாகிய மாயையி லொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டு வரும் என்பதைக் காட்டவேயன்றோ (காரணங்கெடக்காமே) என்று ஆசாரியர் கூறினர்? காரணங்கெடக்க வென்கையா லுபதானமும், ஆமே யென்கையா லதிற்காரியந் தோன்றி வருகையும் பெறப்படுதலறியாது காரியங்களொடுங்குதலையே யாண்டுரைத்ததாகப் பிதற்றியது என்னபேதமை? அதவா அவர்கொண்ட பொருளின்படி நோக்கினும், மரம் இலையைத் தந்ததுபோல் மாயை யுலகத்தைத்தரலும், இலை மண்ணிலொடுங்குமாபோல் உலகம் பிரமத்திலொடுங்கலும் பெறப்பட்டு ஒடுங்கினமண்ணிலே நின்று மிலைகள் மீளத்தோன்றுமைபோலவே யன்றோ வொடுங்கின பிரமத்திலே நின்றும் பிரபஞ்சம் மீளத்தோன்றமாட்டாது? இந்த வுபமானத்தாற் பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லடங்குவதொழியத் தோன்றுவதொன்றல்லவென்றேற்படுகையால் உலகம் பிரமத்திலுண்டாகின்றதென்னும் அம்மாயாவாதக்கோள் மாட்சி யிழந்தொழிந்தது. ஒடுங்கினவிடத்தினின்றுமே மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கத்தால் பிரபஞ்சம் மாயையி லொடுங்கியும், மாயை பிரமத்தி லடங்கியும் வருதலா லப்படியே யன்றோ மீண்டும் அடங்கிய மாயையும், ஒடுங்கிய பிரபஞ்சமும் முறையே யவற்றிற்கதிஷ்டானங்களாகிய பிரமம், மாயை யென்பவைக ளிடத்திருந்து வெளிப்பட்டுங் காரியப்பட்டும் வருமென்று சைவசித்தாந்தநூல்கள் கூறும்? இன்னும், மரத்துக்குக் காரணம் மண்ணென்று அவர் கொண்டதுந் தவறுடைத்தே! வித்தில்வழி மண்ணினிடத்து மரந் தோன்றுதாகையால். இந்த வுபமானத்தால் மரங்காரியமும், வித்து காரணமு மாகின்றமையால், வித்தினிடத்தன்றோ மர மொடுங்கவேண்டு மெனின், வித்தினது ஸ்தானத்திலுபமேயமாய் நின்ற மாயை யவ்வித்தைப்போற் சூட்சுமப் பொருளாகாது கடலைப்போல் வியாபகப்பொருளாய் நிற்றலி னஃதொருங்கே முழுதும் வித்தைப்போற் பரிணமித்து விடமாட்டாது. ஒரு வித்தி லோர் மரமே பரிணமிக்கும். ஏகமாகிய மாயையி லெண்ணிறந்த வண்டங்க ளுண்டாவதன்றி மேலுமேலு மளவிறந்த வண்டப்பகுதிக ளுண்டாவதற் கியைந்த காரணத்தன்மையு மெஞ்சிக் கிடத்தலால், அத்தகைய மாயையி லுண்டாகு மண்டங்க ளம்மாயையிலே தானே யொடுங்க விடமுண்டாகும். கடலினிடத்துண்டாகு மளவிறந்த வலைகள் அந்தக்

கடலினிடத்தே தானே யொடுங்குமாபோல். அலைகளாகிய காரி
யங்க டோன்றி யொடுங்கு மிடத்தை நோக்க வெஞ்சி யுள்ள விட
மநேக மடங்கதிகமாக வந்தக்கடலி னிடத்துக் காண்கையா லத்த
கைய கடலினிடத்திற்றோன்றிய வலைக ளதிற்றானே யொடுங்கு
மென்பதற் கிழுக்கென்னோ? இவ்வாறான வரும்பொருள் கிடப்ப
வேயன்றோ காரணங் கிடக்கவாமே யென்று சைவத்தலைவருங்
கூறினர்? காரணமாகிய கடல் கிடக்க, அதிற் காரியமாகிய வலைக
டோன்றி யொடுங்கி மீண்டுங்காரியப்படுதல் ஆம் என்று பொருள்
விரவிக்கிடத்தலு மொன்று. மேலிடத்திற் காட்டிய வித்தியார்
வாக்கியத்தில் மரத்தி லுதிர்ந்த விலையைப்போல் மாயையிற்பிர
பஞ்ச முண்டாமென்றது உலகாயதன் காட்டிய விபரீதவுபமான
மேயன்றிச் சைவசித்தாந்தியார் கொண்டவுபமானமன்று. அவன்
மதத்தை யநுவதித்துச் சமாதானங் கூறிய பகுதியே யதுவாம்.
அதனால், சைவநலம் கெடமாட்டாது. சைவர் கூறு முபமான
நிலைபெறுவிடின்மாத்திரமே யாம் யோசிக்கவேண்டியது. புறச்சம
யிகள் புலம்பலுக் கெல்லாம் யாமேனோ மாரடித்துக்கொள்ள
வேண்டும்? அதுபற்றியே யன்றோ (அல்லுழித்தோனாறாகவி னதுபற்
றிக்கடாவென்னை?) என்று நஞ்சைவ பாஷ்யகாரரும் பிரஸ்தாபித்
தருளினர்? கடலையும், காற்றையும், அலையையும், உவமித்துக் கட
லிற் காற்றா லலையுண்டாகி யொடுங்குவதுபோல் மாயையிற் சிவ
னாலுலகமுண்டாகி யொடுங்குமென்று சைவர் கூறுவதை விரோ
தித்துச் சிலம்பி திட்டாந்தங்கூறி அபின்ன நிமித்தோபாதானங்
கூறும் அம்மாயாவாதிமதத்தை யோசித்த லொன்றே மேலுண்
மையை விளக்கும். உபாதானமும், நிமித்தமுஞ் சிலம்பியே யாகி
நின்று, காரியமாகிய நூலைத்தருதல் அவர் மதமாகலி னது பேறிக்
குமாறு யாம் கடாவுவே மன்றோ? சிலம்பியினது தேகம் ஜடமும்,
அதிற்போந்த தேகி சித்துமாகையால் நூல் காரியப்பட்டது தே
கத்திலா? அல்லது தேகியினிடத்திலா? என்றபோது தேகத்தி
லென்றே வெளிப்பட்டு அவர் சாதிக்கவந்த அபின்ன நிமித்தோபா
தானம் அடியோடே சாய்ந்துவிடுகிறதன்றோ? அதுபோல் சைவர்
கூறு முபமானமு மறுக்கப்பட்டாலன்றோ சைவநலந் தாழ்வு
பெறும்? எதிரியினது மதாநுசாரமான வுபமானங்களை மறுக்க
வேண்டியதே யன்றி வேற்று மதத்தினர் குத்ஸிதம் பேசி விளக்

ரும் அவலதிட்டாந்தங்களை யொருபொருளாக மதித்து எந்த மதவாதியாயினும் பரிதுணைப்பது அவசியமன்று. அங்ஙனம் பரிதுணையாமையால் அவன் மதக் தாழமாட்டாது. பிரமத்தில் மாயைக்கு உற்பத்தி கூறு மாயாவாதியையும் சைவசித்தாந்தியைக் கேட்டபடியே வினவுதல் கூடுமன்றோ? எங்ஙனமெனின், மரத்தி லுதிர்ந்த வித்து மரத்திலொடுங்காது அம்மரத்துக்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குதல்போல் பிரமத்திற் றோன்றிய மாயை பிரமத்தி லொடுங்காமல் அந்தப் பிரமத்துக்குக் காரணமாகிய வேறொன்றி லொடுங்குகின்றது என்றுகடாவுதலேயாம். இப்படி யொருவன் வினவுவது எமக்கபிமதமன்று. மரத்தையும் வித்தையும் அவர் மதத்திலுபமானங்களாகக் கொள்ளாமையால் அவர் சொல்லிருக்குமோ ருபமானத்தையேயன்றோ மறுத்தல்வேண்டும்? அப்படியேயன்றோ சைவரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? தன்மதத்துக்குப் பின் வரப்போகிற கதியை அம்மாயாவாதி நோக்காமல் எதிரி மதத்தை மாத்திர மெடுத்துப் பேசியது என்ன பேதமை? இப்படிப்பட்ட பல நியாயங்களால் மாயையிலேதானே பிரபஞ்சமுண்டாகி யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டுவருமென்னுஞ் சைவமுடிவு சாதிக்கப்பட்டது.

ஆயின், வித்திலொடுங்காது அதிக்கிரமிக்கும் மரத்தையும், அந்த வித்தையும் பிரபஞ்சத்துக்கும், மாயைக்குஞ் சைவநூல்கள் ளுவமை கூறியதென்னையெனின், வித்திலே நின்றுந் தோன்றுமரம் பூமி யாதரவி லன்றித் தானே தோன்றமாட்டாதாற்போல மாயையிலே நின்றுந் தோன்று முலகம் சிவனுதரவி லன்றித் தோன்றமாட்டாதென்பதை விளக்குதற் பொருட்டேயன்றி, எதிலே நின்றுந் தோன்றிற்றோ வதிலேதானே யோர் பொருளொடுங்கு மென்பதை விளக்குதற் பொருட்டன்றாம். இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் வீண் விவாதத்துக் கிட முண்டாகாமையால், அவரது அறியாமையை யின்னுங் கொஞ்சமெடுத் திசைப்பாம். அவர்பாலிலுண்டான தயிர்அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அந்தப் பாலுக்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூறிக்கொண்டனரன்றோ? தயிரைப் பசுவுக் குணவாக வூட்டுவது ஸம்பிரதாயமன்று. கதாசித்தாக வூட்டுவ துண்டாகையால். பசுவுக்கு மாத்திரமே யன்றி அந்தப்பசுவின் றயிரை யெரு

மைக்கும், பன்றி முதலாகிய தாழ்ந்த மிருகங்களுக்கு முணவாக் குங்கா லது மீண்டும் பாலாகுமெனக்கூற வருமன்றோ? எருமைக் கும், பன்றிக்கு முணவான பசுவின்றயிர் எருமைப்பால், பன்றிப் பாலாகவே யன்றோ திரிந்துண்டாகும்? பசுவின்பா லாதலின் முறையால்,பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடுமென்றது பெரும்பேதமையே! அந்தப் பசுவின்றயிர் மானிடர்க்கே யன்றோ முக்கியமாக வுண வாகின்றது? அவரிடத்தி லது எப்படியாகின்றது? இந்தப் பிர ஸங்கத்தால் தயிரானது பசுவினிடத்தொடுங்கி மீண்டும் பாலாகு மென்பதை மறுத்தோ மாகையால், அவர் விபரீதமித்தோடே மாய்ந்தது.

மேல், பால் தயிராகப் பரிணமித்தது பிரமம் பிரபஞ்சமாகிய தென்பதற்கு மாத்திரமே யுபமான மாகுமன்றி அந்தப்பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாயிடு மென்பதற் குபமானமாக மாட்டாதெனின், அதற்குள்ள வுபமானந்தான் யாது? அங்ஙனங் காட்டியவிடத்துப் பூஜ்யமாகவே யாம் கொள்வேம். பிரமம் பிரபஞ்சமாக விரிந்த தென்பதற்குப் பால் தயிர்களைக்கொண்டதே தவறு. பாலுந் தயி ரும் பரிணும ஸம்பந்தம் பெற்றமையால், அப்படியே யுபமேயத் தையுங் கொள்வது அவசியம். அங்ஙனங்கொண்டு மறுத்ததை அவருமொப்புக்கொண்டே ஸமாதானஞ்சொல்லவந்து தடுமாறிப் போயின ராகையால், அது அஸங்கதமுற்றழியு மென்பதேஸித் தம். பொன்னனது பூஷணமாகுங்கால் அந்தப்பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுவதுண்மை யாகையால், அதுவே பிரமத்தின் விகாரமாகிய பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்பதற்கு யாமெடுத்துக்கொண்ட வுபமானமெனின், அதுவுந் தவறுடைத் தாம். பொன்னும், அதன் விகாரமாகிய பூஷணமும் ஒரு தன்மை பெற்று விளங்கலால் அது கூடும். பூஷணத்திரிவில் பொன்னுரு வங் கெடாமை வித்தம். பிரபஞ்சத்திரிவில் பிரமசுபாவங் காணு மையாற் பிரபஞ்சம் பிரமமாகமாட்டாது. பால் தயிரானபோது பாலின்றன்மை தயிரிலில்லாமற் போனதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்ச மானபோது பிரமத்தன்மை பிரபஞ்சத்தி லில்லாமற்போயிற்று. பாலைக்காட்டிலும் தயிர் கௌரவங் குறையப் பெற்றதுபோலவே பிரமத்தை நோக்கப் பிரபஞ்சம் இழிவெய்தாநின்றது. உயர்ந்த பொருளும், இழிந்த பொருளுமாகிய பிரமம், பிரபஞ்சமென்ப

ணைகட்குப் பொன்னையும், பூஷணத்தையு முவமைகொண்டு பூஷணம் மீண்டிற் பொன்னாய் விடுமாபோல் பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்று சாதிக்கத் தலைப்பட்டது அஸாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது. இப்படியே அவர்காட்டு மொவ்வோ ருபமானமும் பெயர்க்கப்பட்டு ஏகவாதத்தின்றலையி லிடிவிழுந்தழியு மாறையா விளியோது மவர் மதமடங்கிக்கிடப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—ஒன்றேயாகிய பிரமம் பலயோனிகளிற்புகுந்து பல பிரமங்களாயுடைந்த தென்னை ? அது நின்மல முடையது என்று நீவிர் கூறுமாற்றம் தான் யோனிவாய்ப்பட்டழிதலால் பொய்ப்பட்டதென்னை ?

மாயாவாதி,—சிவாகமங்கள் பதார்த்தங்கள் மூன்றேயென்றும், அவை பதிபசு பாசங்களே யென்றும் பிரதிபாதித்தற்குப் பொருளென்னை ? பசுக்கள் பலவுளவென நீவிர் கூறுவதென்னை? பசுக்கள் பலவாயின், திரிபதார்த்தங்களென வரையறுத்த லெற்றுக்கு ? பரமார்த்தத்தில் ஒற்றுமை நோக்கி ஒன்றென்றும், விவகாரத்தில் பலவாய் விஜ்ரும்பித்துக் காணப்படுகின்றமையால் பலவென்றுங் கூறியதெனின், இதுவே பிரமவிசாரத்திலுங் கொள்ளாததென்னை? அக்னி ஒன்று? பலவா ? அக்னி பற்பலவாக விஜ்ரும்பித்தக்கால் அதனது அபின்னத்வமேனும் பரிசுத்தமேனுங் கெடுமா ?

இந்த ஸமாதானத்தைப் பரியாலோசிக்குங்கால் பெருநகைப்பையே விளைக்கின்றது. பதியேகமும், பசுக்கள் பலவும், பாசங்கள் மூன்றுமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் இம்மூவித விஜாதிகளையும் பதார்த்தத்திரயங்க ளென்று கூறுதலமையும். தமிழ்ப்பாஷையி லெழுத்துக்கள் உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்துமென விரண்டுவகைப்படுமென்று கூறி, அவற்றுள் உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்து பதினெட்டுமாகும் என விரித்தோதுவதா லுண்டாகிய குற்றம்

யாது? இப்படியேயன்றோ சைவசித்தாந்த விவரணத்தைக் கொள்வர் மேலோர்? திரிபதார்த்தங்களில் பசுவென்பது அந்த ஜாதியினது சமஷ்டி வாசகமாகக் கொள்ளப்பட்டதனால் வியஷ்டியாக விசாரிக்கையில் எண்ணிறந்தனவாகவெளிப்படும். இஃதொழிந்து பசுவென்பது ஏகமேயெனவும், அஃது விவகாரத்திற் பலவாகிப் பரமார்த்தத்தி லொன்றேயாக விருக்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமையால், பிரமம் ஒன்றே யுள்ளதெனவும்,விவகாரத்தில் அஃதொன்றே பல சீவர்க்க ளாகுமெனவும், அவை மீண்டும் பரமார்த்தத்தி லொன்றே யாய்விடுமெனவுங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனே யொற்றுமை பெறும்? இருவர் பிரசங்கமும் வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைக்கொண்டிருக்கின்றமையால்,அநேகம்பொருள்களை மூன்றென்று சைவர் கூறியபடியே அநேகம் பொருள்களை ஒன்றென்று யாம் கூறினோமென்று அவர் தொடுத்த வீண்வழக்கு அபஜயத்தை யடைந்தது. ஒன்றாயுள்ளது ஏன் பலவாயுடைந்தது என்பதற்கு என்ன ஸமாதான முண்டாயிற்று? ஒருபொருடானே பலவாயுடைந்து காரியப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் பசுவைக் கூறியதுண்டா? பெத்தமுத்திக ளிரண்டுகாலங்களிலும் பசுக்கள் பலவுள்ளனவெனவும், அவை திரிபதார்த்தங்களென்னுஞ் சமட்டிகளி லொன்றி லடங்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், விவகாரபரமார்த்தங்களை யேகமாகிய பிரமத்துக்குக்கூறி யிஷ்டம்போல்விவகரித்துவரு மாயாவாதி மதந்தானேமாட்சிபெறுதொழிந்தது. இனி யொன்றாயுள்ள அக்னி பலவாக விஜ்ரும்பித்தபோது அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமுங் கெட்டனவாவென்று சமாதானந் தேடிக்கொண்டதையுஞ் சற்றே யோசிப்பாம். ஒன்றாயுள்ள வக்னி பலவாக விஜ்ரும்பித்த தென்கையி லவ்வொன்றினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் உஷ்ணசக்தி, தக்தசக்தி, பிரகாசசக்தி முதலியன வொருபடித்தாகவே யிருக்கக்கண்டோம். ஏகமாகிய பிரமமே யப்படிப் பலவாகுமேனி னவ்வேகத்தினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் பிரமசுபாவம் நீங்காதிருக்கவேண்டும். பிரமத்தின் விகாரமென்று அவர் கூறும் உயிர்கள் சுகதுக்க ரூபிகளாய் வினைவயப்பட்டு மொத்துண்டு வருந்துகின்றவர்களும், உலகம் கேவல ஜடப்பொருளுமாகி விளங்கலால் பிரமத்தின் அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமும் அவற்றினிடத்துண்டோ வில்லையோ வென்

பதை விவேகளே யோசிக்கவேண்டியது. இதனால் ஜகஜீவர்கள்
ஏகமாகிய பிரமமன்றெனவும், பிரமத்தைப்போலவே யவ்விரண்டு
பொருள்களும் விஜாதித்வமெய்திய நித்தப்பொருள்களெனவுஞ்
சாதிக்கப்பட்டது. இது காறும் விவகரித்து முடிவு செய்த பரிஷ்
காரத்தால் வைலிங்கையிற் றலைப்பட்டழிந்த ஐண்டி. யொருவ
னால் வெளிப்பட்ட (பேதவாதநிமிரபாநு) என்னும் ஆபாசத்
திரட்டு அடியோடே மாய்ந்துவிட்டது. பேதவாதமென்பது
மத்வமதமாகிய துவைதஸித்தாந்தமென லறியாது பேதம்,
அபேதம், பேதாபேதங்களாகிய முடிவுகளைக்கடந்து அத்வைத
மென்னுஞ் சிறப்புரிமை பூண்டு விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத்
தையே பேதவாதமெனக் கொண்டெதிர்க்கவந்த பாஸ்கரனுக்குப்
பலபலவென்று பல்லுடைந்து, குப்புறவிழ்ந்து குலைகுலைந்தோட
நேரிட்ட புதுமையை நாடி அங்ஙனஞ் செய்தருளிய (ஆபாச
ஞானநிரோதம்) என்னு மிந்தச் சிவசூரியனையேயன்றோ வீரபத்
திரமூர்த்தியெனத் துதித்து விரும்பாநிற்பர் மேலோர்? மேலே
கூறப்பட்ட மூவிதவாதங்களும் புறப்புறச்சமயம் ஆறாகவும்,
புறச்சமயம் ஆறாகவும், அகப்புறச்சமயம் ஆறாகவும், அகச்சம
யம் ஆறாகவும் விளங்கும். இவற்றுள் உலோகாயதம், சமணம்,
நால்வகைப் பௌத்தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறப்புறச் சம
யங்களாம். மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், ஸாங்கியம், மீமாம்
ஸம், தார்க்கிகம், யோகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறச்சமயங்க
ளாம். சைவம், பாசுபதம், காளாமுகம், பைரவம், வாமம், மஹா
விரதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகப்புறச்சமயங்களாம். சிவாத்
வைதம் - அல்லது சிவைக்யவாதம், சிவஸங்கிராந்தவாதம், சிவ
ஸமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாதம், அவிகாரவாதம், பேதவா
தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகச்சமயங்களாம். இவ்விருபத்து
நாலுசமயங்களுக்கும் அதீதப்பட்டது சைவசித்தாந்தமென்னு மு
ன்மை சிற்றம்பலநாடிகள் செய்தருளிய தத்வப்பிரகாசம் என்னு
நூலின்வழி யினிது விளங்கும். இங்ஙனமாக,புறப்புறச்சமயியாகிய
உலகாயதன் முதலினோரும், புறச்சமயியாகிய மாயாவாதி முதலி
னோருஞ் சைவசித்தாந்தத்தை யெதிர்ப்பது பேராச்சரியத்தையே
யன்றோ வுண்டுபண்ணுகின்றது? சரபத்துக்கு முன்னர் சிங்கமே
தலைநிட்டாதென்றால் மூடு, கொசுகு முதலியன தலையெடுத்து வெ

விப்படுவது எவ்வளவுபேதமை? தீபத்தை யலைக்கவெழுந்து அதில் விழுந்து சாகும் விட்டிற்பூச்சிகள் கதியே ஸம்பவிக்கையால் ஐயோபாவம்! என்று அவர்கள் விஷயத்தில் அநுதாபமேயுண்டாகின்றது. ஆனாலுஞ் சிறிய பாம்பாயினும் பெரியதடிகொண்டடிக்கவேண்டுமென்னும் பழமொழிப்படியே ஷை மதஸ்தர்களிலெப்போது கொஞ்சந் தலைவிரித்தாடுங் கபிநண்பர்களாகிய உலகாயதன், மாயாவாதி முதலியோரைப் போதுமானவரையில் விசாரித்துக்கொண்டோம். இவருள்ளும் ஏகாத்மவாதியாகிய மாயாவாதியை அதிகமாக விசாரித்துக்கொண்டோம். உலகாயதன் இளையவனும், மாயாவாதி மூத்தவனுமாகையால். இம்மாயாவாதியினது மதங்கிளைத்து வேர்விட்டதென்ன வெளிப்பட்ட உத்தமவாதம், சர்வமதசித்தாந்த விளக்கவினாவிடை, திருக்குறிசிய விவேகம் என்னும் ஆபாசத்திரட்டுகளை முறையே உத்தமவாத நூலவாநூலம், சித்தாந்த பூஷணம், திருக்குறிசிய விவேக கண்டனம் என்னுங் கோடரிகளால் வெட்டியெறிந்துவிட்டோம்.

இன்று மிம்மாயாவாதம் பலவிதமானபரியாசத்துக்குள்ளாகியலக்கணுண்டழியும்! அழியும்!! எங்ஙனமெனின்? அம்பட்டனொருவன் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னை யெப்படியோ சம்பாதித்து அதைத் தன்னுடைய அடப்பத்தில் வைத்திருந்தான். ஓர் நாள் அவன் அரசனுக்கு க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன் அவனைப்பார்த்து ஊர்க்ஷேமம் எப்படி யிருக்கிறதென்று வினவினன். அதற்கு எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் எலுமிச்ங்காயளவு பொன்னுக்குத் தரித்திரமா? என்றுஅம்பட்டன் பதில் கூறினன். அதைக்கேட்ட வரசன் புன்சிரிப்படைந்து மறுநாள் அவன் க்ஷவரஞ்செய்ய வருகையில் அவனுக்கோர் வேலையிட்டு வெளியே போகச்செய்து அவனடப்பத்தைச் சோதிக்கையில் அதில் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னிருக்கக்கண்டு அதையெடுத்துக்கொண்டனன். பின்புவந்த அம்பட்டன் விடை பெற்றுக்கொண்டு அடப்பத்தையு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் மறுநாள் க்ஷவரத்துக்குவந்தனன். அப்போதும் க்ஷேமவிசாரஞ்செய்தனன். அதற்கு உலகமுழுதுங் கஞ்சிக்கு அலைகிறதென்றனன். இதையறிந்த வரசன் அற்பர்களுடைய செல்வத்தின் பெருமை யினைத்தென்று அறிந்து வியந்தனன். இதுநிற்க, வேறொரு விசித்திரமு

முண்டு. பூனையானது ஏதாவதொன்றைத் திருடியுண்கையில் அதற்குக் கண்ணைமூடிக்கொள்வது சுபாவம். அங்ஙனமூடிக்கொள்ளுகையில் தன் கண்ணுக்கு ஒருவரும் புலப்படாமையால் இவ்விடத்தி லாருமில்லையென்று பயமற்றுத் திருடியுண்ணும். அங்குள்ளவர்கள் பார்த்து உதையாமற் போகார்களாகையால், அப்போது திடுமென்று விழித்து இதுதானோ வுலகம் என்று மருண்டு ஓடும். இவ்விரண்டு விருத்தாந்தங்களாலும் அறியாமை மேலிட்ட ஜந்துக்களுடைய தன்மையே வெளிப்பட்டது. அம்பட்டனுக்குத் தன்னநுபவமே யுலகமெங்கு மிருப்பதாக வுண்டாகிய வுணர்ச்சியும், பூனையானது தனக்கு யாருந் தோன்றாமையால் யாருமே கிடையாதென்றுண்டாகிய வுணர்ச்சியும் நம்மாயாவாதப்பெருஞ் செல்வர்களுக்கே யன்றோ பொருந்து முபமானங்களாயின? மாயாவாதியானவன் உலகம் தானினைத்தபோதே யுண்டென்றும், நினையாத போது இல்லையென்றுங் கூறுகின்றமையாலும், சுழுத்தியில் பிரபஞ்சம் உண்டானாற்காட்டு என்று கேட்கின்றமையாலும் அவன்கூறு ஞானத்தை அம்பட்ட ஞானமென்றும், மார்ஜால ஞானமென்றும் விவேகிகள் கூறுவர். தன்னிடம் பொன்னிருந்தபோது உலகமெங்கும்பொன் னிருந்ததெனவும், தான்கண்ணைமூடிக்கொண்டமாத்திரத்தானேயாருமில்லையென்றும் அம்பட்டனும், பூனையுங்கொண்டபடியேயன்றோ தானினைத்தபோதே யுலகமுண்டென்றும், தான் கண்ணைமூடித்தூங்குவது கொண்டே யுலகங் கிடையாதென்றும் அம்மாயாவாதி மயங்கிக்கூறுகின்றான்? இத்தகைய மாயாவாதியின் சிறப்பை யின்னுங் கொஞ்சங் கூறுவாம். ஓரிடையன் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருந்து ஓர் ஏரிக்கரையின்கீழ் நல்ல நித்திரை வந்து தூங்கிவிட்டனன். அப்போது பெருமழையுண்டாகி வெள்ளம் பெருகியோடிற்று. அந்த வெள்ளத்தில் அவ்விடையன் தலைமயிரமிழ்ந்து அலைந்துகொண்டிருந்தது. இடியும், மின்னலும், காற்றும் அதிகரித்து வருஷிக்கு மந்த மழையை அவனது பெருந்தூக்கஞ் சட்டை செய்யவில்லை. இந்த நிலையில் அவன் தூங்குகையில் அந்தவழியேபோன அம்பட்ட னொருவன் அவ்விடையனது தன்மையைக்கண்டு அருகணைந்து அவனைப் புரட்டிப்பார்த்தனன். அவன் செத்த பிணமல்ல வென்றும், தூக்கத்தின் பெருமை அதுவென்றும் அம்பட்டன் தெளிந்து அவ்விடை

றன்றலையிலும், முகத்திலும் வளர்ந்து காடுபற்றியிருந்த ரோமரா சிகளைக் களைந்து அவனைப் புரட்டிப்புரட்டிச் சர்வாங்கமும் க்ஷவ ரஞ்செய்துவிட்டுப்போயினன். அன்று கழித்து மறுநாள் விழித் துக்கொண்ட அவ்விடையன் விழித்தவுடன் றன்னுடைய முகத் திற் கையையிட்டுத் தாடியை யுருவப்போனான். தாடியில்லை. மீசையைப்பார்த்தான். அதுவு மில்லை. குடுமியைப் பார்த்தான். அதுவுமில்லை. இப்படி யெங்குங்காணாமையால் அவன் றன்னிற் சந்தேகங்கொண்டு அழத்தொடங்கினான். (நான்றான் நானல்லவோ? இது—நல்லூரிலே யேரிக்கரையல்லவோ? கோனன்றான் கோனனல்லவோ? என்னைக்—கொண்டழித்து வேறு யாரைக் கொண்டுவைத்தாரோ? நான்றான் நானல்லவோ?) என்று புலம்பிய விசேடத்தைக் கொஞ்சம் விரித்துரைப் பாம். அவ்விடையன் தாடி குடுமி முதலிய வடையாளங்களில்லா மற்போகவே தன்னிடத்திற் றனக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. நானாயிருந்தால் எனக்குக் குடுமி, தாடி முதலியன விருக்கவேண் டுமே! அவையில்லாமையால் நான் – நானல்லபோலிருக்கிறது. நான் படுத்திருந்தவிடம் நல்லூர் ஏரிக்கரையாச்சுதே! அது தண் ணீரில்லாத ஏரியன்றோ? இதோ விருக்கிற ஏரி தண்ணீர் கொண் டிருக்கிறதாகையால் அந்த ஏரிதானோ இது வேறு ஏரிதானோ? தாடி முதலியவற்றோடு கூடிய என்பேர் கோனனாச்சுதே! அவை யில்லாமல் இப்போது காணப்படுகின்றவன் கோனன்றானோ அல்லவோ? தெரியவில்லை. தாடிமுதலியவற்றோடு தண்ணீரில்லாத ஏரிக்கரையின்கீழ்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்த கோனன் என்னும் பேயரையுடைய என்னைக்கொண்டழித்து அவ்வடையாளங்களில் லாத வேறு யாரையோ தண்ணீர் நிரம்பிய விந்த ஏரியின் கீழ் யாரோ கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டார்கள் என்று தேம்பித் தேம்பி யழுதுகொண்டிருந்தான் என்னும் விசேடம் நம்மாயாவா தஞானிகளுக்கே யன்றோ பொருந்தும்? பிரமம் தன்னை மறந் துவிட்டதனாலன்றோ தான் பிரமந்தானோ அல்லவோ என்று சந் தேகமுண்டாகிச் சிவத்தன்மை யெய்தி முன்னிருந்த வடையாள மாகிய பிரமநிலை பெயர்ந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றது? இப்படி யும் பிரமத்துக்கு அவதிகளுண்டாகுமா? இவைகளேயன்றி ஆற்றி லிறங்கிக் கரையேறித் தங்களை யெண்ணிப் பார்த்துக்கொண்ட பதின்மர்களில் அங்ஙனம் எண்ணிவந்தவொவ்வொருவருந்தனித்

தனித் தங்களை விட்டு எல்லாவற்றையுமறியாமையால் தம்மி லொருவனே அறுவிருங்கிவிட்டதென்று மருண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டழுத கதையுமேயன்றே நமது கிராமத்தின் குஞ்சுகளாயமாயாவாதிகள் பெருமையை யினிது விளக்கும்?மூடர்பதின்மருடைய கதையாகிய விந்தயுமானத்தைப் கிராமத்திலிட்டுத்தேற்றி அப்பெருந்தகையாளரே கூறிக்கொள்ளுவதுண்டாகையால் யாம் விசேடித்துரைப்பது அவசியமன்று. இவரை மார்ஜாலஞானிகளென்பது வெறுவிதத்தாலுஞ் சாதிக்கப்படும். "[illegible]" என்னும் சூதஸம்ஹிதாவசனத்தால்பிலபேர் அத்வைதமென்னும் அபேதவாதத்தை யநுசரித்து மார்ஜாலச்சிரேஷ்டர்களாகி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியோடு ஏனையதேவர்களையுஞ் சமானமாகப் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்களென்று வெளிப்பட்டது. இதனால், அத்வைதமென்னும் ஏகாத்மவாதத்தை யநுசரிப்பது கொண்டே ஸ்ரீசிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையெல்லாம் சமானங்கூறத்தக்க வஞ்ஞானமுண்டாகிறதெனவும், அந்த ஞானசித்தியநந்தரமே அவர்கள் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்களெனவும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வத்துவிதம் இன்மைப்பொருளைக் கொண்டதென்றறிக. சைவபரமாக வதை விவகரிக்குங்கால் அன்மைப்பொருள் பிரவிருத்திக்கும். அசைவம்பழுத்துவிளங்குமவ்வத்துவிதத்தை யநுசரிப்போர் மார்ஜாலசிரேஷ்டரென்றதென்னையெனின், பூனையானது சுவர்முதலியவிடங்களிலிருந்து தாவும்போது இந்தப்புறந்தாவுமோ, அந்தப்புறந்தாவுமோ என்று சந்தேகத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோலவே அவர் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணுகையில் அது சிவனோ, விஷ்ணுவோ என்று மயக்கத்திலே தானே முடியும். பூனைக்கு எந்தப்புறங் குதித்தாலும் சகசமாவதுபோல் இவர்களுக்கும் எந்தத் தெய்வத்தைச்சொன்னாலும் சகசமாய் முடிந்திடுவதால். இவர்கள் சைவருமன்று, வைஷ்ணவருமன்று. உபயபிரஷ்டர்களென்பதே நிர்மாலம். சிவநிந்தையைச் சகிக்காமல் வியவஸ்தைப்படுத்திப் போலியத்துவிதமாகிய ஏகாத்மவாதத்தைக் கண்டிக்கும் சூதஸம்ஹிதையை மாயாவாதநூலென்று மருண்டு கையாண்டுவரும் அவ்வவிவேகிகள் விளையிருந்தவாறு ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அத்துவிதம் என்னுஞ்சொல்லானது அவருக்கெப்படி வுரிமையெனக்கொ

ண்டு குழப்பிவருகின்றார்களோ அப்படியே சூதஸம்ஹிதையையுந் தம்மதாக அவர் குழப்பிப் பெருங்கூச்சலிட்டு வருகின்றனர். இன்றோர் விஷயத்தில் யாமெடுத்துக்கொண்ட பிரயாஸத்துக்களவின்றாகையா லிம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம். இவரினுமுத்தவனாகிய பாஞ்சராத்திரிக்குப் போதும்போதுமென்றுசொல்லும்படி சிவபாரம்யபிரதரிசினி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சிவாதித்யரத்நாவளி, சைவசூளாமணி என்று நூல்களின்வழி அதிகமான ஸன்மானங்கள்செய்துதிருப்தியடைந்திருக்கின்றோமாகையாலிங்கேயொன்றும்அவன் விஷயத்தில் யோசிக்க விடமுண்டாகவில்லை. ஏனைய சமயிகள் பிரபாவங்களைச் சிவஞான சித்தியார் பரபட்சமுதலியவற்றாற் செவ்விதினறியலாமென்க. இது காறும் பிரஸ்தாபித்துக் கடிந்த ஆபாசஞானங்களேயன்றி வேறு ஆபாசஞானமு முண்டாகையால், அதையுங்கொஞ்சம் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப்படுத்துவாம்.

திரிபதார்த்த பிரதிபாதக போதமாகிய சைவசித்தாந்த வுணர்ச்சி கைவர முயலும் அதிகாரிகளைப்பற்றியே யீண்டு விசாரிப்பதாம். இந்தச் சைவசித்தாந்தம் சரியை-கிரியை-யோக-ஞானங்களென்று நாலு விதமான சிவபணிகளைக் கொண்ட தொன்றாம். இந்த நால்வகை யநுட்டானமுடையவருஞ் சைவரேயாவர். சிவனடியாரென்னப்படு மிவர்கள் ஒருவரை யொருவர் சிவமாகவே கொண்டு வழிபடுவது இவருக்கின்றியமையாத முக்கிய கடமையாம். நால்வகை யநுட்டாதாக்களும் வேடத்திலுஞ் செய்கையிலு மொத்திருப்பாராகையால் ஒவ்வொருவருந் தாரதம்யம் விசாரியாது சைவ வேடம்பூண்ட யாவரையுஞ் சிவ பாவனையாகவே வழிபடல்வேண்டும். சிவஸாந்நித்யமுண்டாகுமிடங்கள் தாவரமாகிய சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும், ஜங்கமமாகிய சிவனடியாரிடத்துமே யென்று சைவநூல்கள் கூறுகையால் இரண்டிடங்களுஞ் சிவபாவனையே யதிகரித்தல் வேண்டும். சிவனடியார்களிடத்தில் யோக்யதை யில்லாதவழி அவரை வழிபடுதல் கூடாமையால் அதையே யன்றோ யாம் விசாரிப்பதெனின், சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும் யோக்யதை யுண்டோ வில்லையோ வென்று உடைத்தன்றோ பின்னர் பார்க்கவேண்டி வரும்? உடைபட்டுக் கல்லாக வெளிப்படுஞ் சிவபிரானிடத்தில் அன்புசெய்ய யோக்யமுண்டா

காமையால் சிவாலய சேவை வேதாகமங்களில் விதித்தது அவல
மாக வன்றோ முடியும்? இப்படிப்பட்ட வீண் விசாரஞ் செய்யத்
தலைப்படு மொருவனைக்காட்டிலும் அயோக்யர்கள் வேறுகிடைக்க
மாட்டார்க ளாகையால் தன்னுடைய தோஷத்தையே முதலி
லொழித்துக்கொள்ளவேண்டியது. தன்னிடமுள்ள குற்றமொழி
ந்தால் தான் நிர்த்தோஷியாய்விடுகிறானாகையால் வேற்றிடத்து
மலினங்கள் தனதுள்ளத்திற் பதியவிடமிராது. துரியோதனன்
தன்னைப்போலவே யுலகமுழுதும் பாவிகளே அதிகரித்திருக்கின்
றார்களெனவும், தருமநந்தனர் தம்மைப்போலவே யுலகமுழுதும்
நல்லவர்களே அதிகரித்திருக்கின்றார்களெனவும் பிரஸ்தாபித்தவு
ண்மைஸ்ரீமகாபாரதத்திற்கூறப்பட்டிருக்கும்விசேடத்தானுமறிக.
அன்றியும், ஏகலவனென்னும் வேடன் துரோணாசாரியைப்போ
லொரு மரப்பாவை செய்துவைத்துக்கொண்டு அதனது அயோக்
யதையை விசாரியாது அதையே துரோணராகப்பாவித்து வழி
பட்டு வந்த விசேடத்தால் ஆசாரியராகிய துரோணரிடங் கற்க
வேண்டிய வரிய வித்தைகளை யெல்லாங் கற்று அதிக ஸம்பன்ன
னானதன்றியும், மூலபுருஷராகிய துரோணாசரியரை யோர்
காலத்தில் காணநேரிட்டு அவர் விரும்பியபடியே குருதட்சிணை
யாகத் தனது கட்டை விரலைத் துண்டித்து அவருக்குத் தத்தம்
பண்ணினனென்பது முதலிய இதிகாசவிருத்தாந்தங்க ளநந்த
முண்டாகையால் சிவனடியா ரிலக்கணத்தைப் பரிட்சிக்கவேண்டு
மென்பது கேவலம் அஸங்கதமாய்விட்டது. சேரமான் பெருமா
ணாயனார் உழமண் சுமந்துவந்த வண்ணானைச் சிவனடியாராகக்
கண்டு வழிபட்டமையாலும், கலிக்கம்பநாயனார் - ஏனாதிநாயனார்-
மெய்ப்பொருணாயனார் முதலிய பரமஞானிகளெல்லாங் கேவலம்
வேடங்களையே மெய்ப்பொருளென வழிபட்டமையாலும், இயற்
பகைநாயனார் - மானக்கஞ்சாறநாயனார் முதலினோர் மனைவியைக்
கேட்டவர்க்கும், மகளாரது கூந்தலைக்கேட்டவர்க்கும் வேடமாத்
திரத்தானே மகிழ்ந்து அங்ஙனங்கேட்ட வயோக்யதையை நாடா
மல் கேட்டபடியே கொடுத்தருளினமையாலும் சிவனடியாரைப்
பரிட்சித்துப் பார்த்தே வழிபட வேண்டுமென்பது செல்லாது.
ஒருவரையொருவர் பரிட்சிக்க முயலுங்கால் பரிட்சிக்கத் தொடங்
குபவன் தன்னைப் பரமயோக்யனாகவும், தன்னிடத்திலெல்லாச்

சைவநலங்களு நிரம்பி யிருப்பதாகவு மதித்தே வெளிப்படுவதால், தன்னிடத்திற் றன்னை யறியாமலே குடிகொண்டிருக்கும் அமங்கலங்களை யெல்லாம் யோசிக்கமாட்டான். அப்படியே பரிட்சிக்கப்படுபவனுங் கொண்டிருப்பானாகையால் அவனுக்கு இவன் குற்றமுடையவனும், இவனுக்கு அவன் குற்றமுடையவனுமாக முடிந்து ஒருவரை யொருவர் தூஷிப்பதே பயனாக முடியுமன்றிக் குணமுண்டாவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவனடியாரிலக்கணம் விசாரிக்கத்தொடங்கிய பலஸித்தி யுடனே கைகூடி விடுவதால், நிர்விசாரமுடைய சாதுக்களே யன்றோ வேடமாத்திரத்திற் குழைந்து அன்பு வழியிலொழுஞ் சிவனடியாராக வங்கீகரிக்கத் தக்கவராவர்? அன்பு என்னும் அரியபேறு கிடைக்கப் பெருமையே பலதீமைகளி லொருவன் செறிந்தழியவிடஞ் செய்கின்றது. சைவவேடம்பூண்டு சிவநேசமிகுந்தவனாக வெளிப்பட்டு யாவராலு நன்கு மதிக்கப்பட்டவனாகிய வோர் சைவன் தனது பெண்டு பிள்ளைகள், தாய்தந்தைகள், பிராத்ரு பந்துவர்க்கங்கள் முதலிய தேகஸம்பந்திகளிடத்தில் எந்தச் சைவ நலங்களைப் பரிட்சித்தோ அவர்களை யுயிர்க்குயிராயிருந்து ஓம்புதல் செய்கிறான்? எவ்வளவு ரோதனங்க ளவரா லுண்டான விடத்தும் அவற்றை யோர் பொருளாகப் பாராட்டாமல் அவரிடந் தான் வைத்திருக்கும் அன்பு அல்லது பாசம் காரணமாகவே யன்றோ அவர்களைத் தன்னிலு மினியவராகக்கொண்டு உபசரித்தும், பாதுகாத்தும் வருகிறான்? உண்மையான சிவனடியார் வந்து தன்னை யொன்று கேட்பினுந் தனது மைந்தர் மனைவிகளுக்குக் கொடுத்துச் சேடித்தா லன்றோ அன்னோர்க்கு ஏதாவ தியன்றதை யுதவுகின்றவனாகிறான்? பாசங் காரணமாகவே யன்றோ மைந்தர்முதலினோரைச் சிவனடியாரினு மேலாகப்பார்க்க நேரிடுகின்றது? இந்த நியாயத்தால் சிவவேடத்தாரைப் பரிட்சிக்க முயல்வ தெல்லாம் அன்பில்லாத குறைவென்றே ஏற்படுகின்றது. துட்டு விரயமில்லாமல் விபூதியும், உருத்திராக்கவடமும், பில்வ முதலிய பத்திரங்களுங் கிடைப்பது கொண்டு சைவவேடம்பூண்டு சிவபூஜையின் முதிர்ந்து சைவப் பழமெனத்திரிவது கொண்டே தன்னைச் சிவனடியாராக வொருவன் மதிப்பது கூடாது! கூடாது!! தன்னை மதிப்பது மாத்திரங் கூடாதன்றி யேனையவிடங்களை மதிப்பது

யிருந்தான். இப்படியே யொவ்வொருவருந் தம்மை மதியாமலும், ஏனையவிடங்களை மதித்தும் வழிபட்டு வருவதுண்டெனின், யாவரும் நிராகங்காரிகளாகிக் குணப்படுவார்களன்றோ? சாத்தன் தன்னையிழித்துக்கொண்டு கொற்றனை மேலாகமதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டுமிப்படியே கொற்றனுந் தன்னை யிழித்துக்கொண்டு சாத்தனை மேலாக மதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டிக் குணப்படுவதிலென்ன தடையுளது? முடிவாக வன்பே சிவவேடத்தை வழிபடுதலுக்குக் காரணமென் றேற்படுகையால் சிவவேடத்தாரைத் தாரதம்மியமாகக் காண்பவர் அன்பில்லாத பாவிக ளென்றே நிச்சயிக்கவேண்டியது. அன்பில்லாமல் எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும், எத்தனை தரம் சிவ சிவ வென்று கதறினாலும், நாளெல்லாமிருந்து சிவபூசை செய்தாலும் என்னபலனுண்டு? இத்தனையும் பெருமைக்கும், பேருக்குஞ் செய்வதாக முடியுமன்றி வேறில்லை. சிவவேடம் பூண்ட வொருவரை அவரைப்போற் சிவவேடம்பூண்ட மற்றொருவர் வந்தனம் புரிந்த காலத்தில் அதையேற்றுக்கொண்டவர் பிரதிவந்தனஞ் செய்வது அவசியம். ஒருவர் அன்பு பாராட்டியபடியே மற்றொருவரும் அன்பு பாராட்ட வேண்டிய வுரிமையால். ஒருவேளை பிரதிவந்தனஞ் செய்யாதொழியின், அது அங்ஙனஞ் செய்யாதவரது அன்பின் குறைவேயாமன்றி முதலிற்செய்தவருக்கு உண்டாகுந் தாழ்வு யாது? இவர் அவரை வழிபட்டது சிவவேடம் பாராட்டியே யாகையால் அங்ஙனம் பாராட்டி வழிபட்ட நலங்கைகூடிச் சிவப்பிரஸாத முண்டாவதிலு மென்ன தடை? இவ்வுண்மை தேராது தான் செய்த வந்தனத்துக்குப் பிரதிவந்தனங் கிடையாதபோது பெருந்துக்கமுற்று முன்வந்தனம் பண்ணியதாமே பின்னர் பலவாறு நிந்தித்துழல்வாரெனின், அவரை நாம் என்னென் றழைக்கலாம்? அன்பு காரணமாகாமல் பெருமை காரணமாக வேடம்போட்டுக் கொண்டதனாலன்றோ வின் துக்கத்துக் கிடஞ் செய்தது? கேவலம் வேடமாத்திரத்தாலும், அத்துடன் செயல்குணங்களாலும், அவற்றொடுநிச்சயம்-அநுபவம்என்னும் ஞானவிசேடங்களானுஞ் சிவனடியார் தன்மை வெளிப்படும். இவை யொன்றின்மேலொன்றேறிய படிகளாக வேற்பட்டமையால் ஒன்றின் பின்னொன்று பரிபாகவிசேடத்தா லொருவனுக்குச் சித்திக்குமென்பது முண்மை.

இவ்வரிய நியாயங்களால் சிவவேடத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஒருயோசனையுஞ் செய்யாமல் ஒருவரையொருவர் சிவமாகக்கொண்டுவழிபடவேண்டுமென்பது சாதிக்கப்பட்டது. (சங்கநிதிபதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து தரணியொடுவானாளத் தருவரேனும், மங்குவாரவர் செல்வமதிப்பேமல்லே மாதேவர்க் கேகாந்தரல்லராகில், அங்கமெலாங் குறைந்தழுகித் தொழுநோயரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங், கங்கைவார்சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே) என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்கின் விசேடத்தைக் கண்டபின்னரும் அடியார் வேடம்பூண்டொழுகும் பெரியோரிடத்து எங்ஙனே தாரதம்யங் காண்பது கூடும்? இழிந்த குலத்தவரிடத்திலுந் தாரதம்யங் காணாது வழிபடவேண்டுமென்று வெளிப்பட்ட பிரமாணத்தை யநுசந்தித்த பின்னர் நானே யுயர்ந்தஜாதி யெனவும், என்னிற் றாழ்ந்தவரோ யேனையஜாதியினரெனவுங்கூறித் தன்னினத்தவரை மாத்திரமே தழுவி யுபசரித்தும், ஏனையவருணத்தில் வந்தவர் எவ்வளவு சுத்தர்களாயிருப்பினும் அவர்களைப்பொருளாகமதியாமல் ஜாதியையே முக்கியமாகப்பாராட்டியும் அவலமார்க்கத்திலுழன்று தன்னையும், தன்ஜாதியில் வேடம்போட்டுத்திரிகின்றவரையுமே யுயர்ந்த வடியார்களெனவும், சைவரெனவுங் கூறிக்கொண்டு திரிகின்றவர்கள் சைவர்ஆகார்! ஆகார்!! திருவிளையாடற்புராணத்தில் அந்தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர்வீதி என்னும் பிரிவால் நால்வருணத்தவர் சிறப்புங்கூறப்பட்ட பின்னர் சைவர் வீதி என்று வேறுபிரித்து யாவர் சிறப்புத்தோன்றவோ கூறப்பட்டுள்ளது? அவர்க்குச் சாதியென்னை? சிவதீக்ஷையடைந்து சம்ஸ்காரிகளாய் விளங்கும் எல்லாச்சாதியி னருமென்பதே துணிவாகையால் சிவனடியார்களிடத்திற் சாதிநலம் பாராட்டுவது கூடாதெனவேயன்றோ ஏற்படுகின்றது? ஏனையஜாதிகளை நோக்க வேளாளஜாதியிற்றானே சைவநலமதிகரித்திருப்பதனால் அவரையே சைவர்என்று மிகுதிபற்றி யுலகம் வழங்கிவருகின்றது. வேளாளராவார் சுத்தகுலத்தவர் நால்வரு ளொருவராகையால் அவர்பால் அன்னியஜாதி நிந்தை விசேடிப்பதின்று. அன்னோர் பேரை யிரவலாகக்கொண்டு உயரவேண்டி முயல்கின்றவர்களே நிந்தித்துழலா நிற்பர். இவ்வுண்மைகளாலுஞ் சாதி யெம்மட்டில் நிலைபெறுமென்பதை யோசிக்கவேண்டியது. இன்னும் விசாரிக்கிற் "சாதியென்பது தேகத்தை யபிமானித்ததொன்று. சமயமெ

ன்பது ஆன்மலாபத்தைப் பயப்பதொன்று. நான் ஜாதியி லுயர்ந்
தவன் என வொருவன் வெளிவரினு மவன் றன்னிலுயர்ந்தஜாதி
வெறுமிடையாது என்றுசொல்ல விடமில்லை. சுத்தகுலஸ்தராகிய
முதல் நால் வருணத்தவரு மொருவரிலொருவர் தாழ்ந்தவரென்
பது யாவரு மொத்துக்கொண்ட விஷயமாகையால். எவ்வளவு
மேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டபோதிலுஞ் சூத்
திரன் வைசியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிர
மிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொ
ண்டபோதிலும் வைசியன் க்ஷத்திரியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்
குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப்
பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்
குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வ
ளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் பிரா
மணன் ஞானிக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்
பதில்லை. மேல்வருணத்தவர் சிறப்பே நிலையாதபோது இவரிற்றாழ்
ந்தவனுலோமர், பிரதிலோமர் முதலியவர்களுடைய சிறப்பு எங்
கே நிலைக்கும்? சமயமோவெனின், ஒவ்வொன்றும் விசேடமே
பெறும். சைவசித்தாந்தமுதல் லோகாயதனிறுக வொருவருந் தங்
கள் சமயத்தை மற்றொரு சமயத்துக்குத் தாழ்ந்ததாக வொப்புக்
கொள்ளார்களாகையால். ஒவ்வொருவருந் தங்கள்தங்கள் சமய
மே யுயர்ந்தசமயம் எனக்கொண்டிருத்தலால் சமயத்தை யபிமா
னித்தல் ஒருவாறு பொருந்தும். தனக்கு மேலிட்டசமயம் கிடை
யாது என்று துணிவுகோடலால். இங்ஙனமன்றி, தனக்குமே
லொருஜாதியுண்டென்று கொண்டபின்னர் ஒருவன் ஜாதியகங்கா
ரங்கொள்ளலா லென்னபயன்? உயர்ந்தஜாதியுடைய வொருவனை
நோக்கத் தானேதன்னைத் தாழ்ந்தஜாதியுடையவனுக வங்கீகரித்
தடங்குவதால். தேகத்தை யிடமாகக்கொண்ட ஜாதிகல மத்தே
கத்தொடுதானே யழியும். ஆன்மாவை யிடமாகக்கொண்ட சமய
கலம் மேலுக்குமே லபிவிர்த்தியே பெறும். சமயம் என்பது,
காலம் - பருவம், என்று பொருள் தரலால் அதை யபிமானித்
தல் உசிதமென்று அப்பதத்தினடியாகவே சித்திக்கின்றது. புறப்
புறச்சமயத்தி னின்றும் புறச்சமயத்தினும், புறச்சமயத்தி னி
ன்றும் அகப்புறச்சமயத்தினும், அகப்புறச்சமயத்தி னின்றும்
-

அகச்சமயத்தினும், அதினின்றும் அதீதசமயத்தினும் புகுந்து ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகமுடிந்த சமயங்களைப் பருவபேதத்தா லொருவ னபிமானித்தல் பெரும்பயனாகவே முடிந்தது. கறுப்புநாயை வெள்ளைநாயாக்க முடியாதாற்போல விழிந்தஜாதியிற் பிறந்தவ னுயர்ந்தஜாதியாக விடமில்லை. கேவலங்கடையனாகிய வுலகாயதன் புத்தனாகவும், சமணனாகவும், வைணவனாகவும், சைவனாகவுந்திரித லொரு பிறப்பிலேதானே கூடுமாகையா லுபகாரவடிவமாகிய சமயங்களை யபிமானித்தல் ஸாமஞ்சஸமே பெறும். உலகாயதனுக்கே யோகமுண்டாகிறபோது, ஏனையவுயர்ந்த சமயிகள் பிரயோசனமடைவாரென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? (அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர்பொருளாய்) என்ற வசனத்தாலுஞ் சாதியைநோக்கச் சமயத்தினேற்றம் வெளிப்பட்டது. (விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே - யெரிவினாற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற் கேற்றதாகும்) என்ற பிரமாணத்தானும் அது விளங்கும். எல்லாச்சமயிகளும் ஜாதியினுஞ் சமயமே யதிகமென்று கொண்டிருப்பதாலும், அங்ஙனஞ்செய்தலால் முடிவில் சைவவிர்த்தியுண்டாவதாலும் ஜாதியைவிட்டுச் சமயத்தை யபிமானித்தலே சால்புடைத்து. சைவராயுள்ள பலஜாதிமாக்கள் கூடி வாழ்கையில், அவர் பிரிந்து ஒருவர் ஜாதியை மற்றொருவ ரிகழ்ந்துபேசத் தொடங்குவ ரேனி னெங்ஙனே சமயம் விர்த்தி யடையும்? சமய விர்த்திக்கு ஹானியுண்டு பண்ணுவதாகிய ஜாதியகங்காரம் அவசியம் உத்தமனுக்கு ஒழியத்தக்கதே! சமயக் கேட்டுக்குக் காரணமாய்முடிந்த ஜாதியேற்றம் பகர்ந்திடுவாரைச் சமயாபி மானிகளென்று கூறுவ தெங்ஙன்? இவற்றைச் சீர்தூக்கின், ஜாதியை யபிமானித்தொருவன் றருக்குறல் குணமோ, அல்லவோ வென்பது விளங்கும்! விளங்கும்!! இதுகாறும் யாம் கூறிவந்த நியாய விளக்கத்தால், ஜாதியாசாரங்களை விட்டுவிடவேண்டு மெனவாவது, எல்லாம் ஓரே ஜாதியெனவாவது, ஜாதிபேதங் கிடையாதெனவாவது காலத்திரயத்தும் அமையாது. அந்தந்தஜாதியாரும், தங்கடங்க ளாசாரங்களிற் றுழாது ஒழுகவேண்டுமென்பதும், தத்தஞ்சாதியுயர்வைத் தங்கண்மட்டிலே பாராட்டுவதன்றி யேனையஜாதிகளை யிழிவுகூறி மகிழ்தல் கூடாதென்பதும் எமது முக்கியகருத்து. ஜாதிகுலம் பிறப்புகளோ டொப்பவே கல்வி, செல்வமுதலியவற்றால் அகங்க

ரித்தலுஞ் சமயவிர்த்திக்கு ஹானிதேடுவதாக முடிதலால் அத் தொடக்குகளிலும் பற்றொழிந்து சுத்தராகவேண்டியது.

கல்வி, செல்வம், விவேகம் என்பவை தனித்தனி வேறுவேறு பொருள்களாம். இவைமூன்றும் பூர்வகன்மவிசேடங்களாலொரு வனுக்குண்டாகுமன்றி வேறில்லை. அவரவர் வினைக்கிடாக விவற்று ளொன்றேனும், இரண்டேனும், இவைமூன்றுமேனுங் கைகூடும். இவைமூன்றுந் தீமைநன்மையென்னு மிரண்டிடங்களிலு முதவி யாகநிற்கும். தீமையிலுதவியாகுங்கால் அந்தக்கல்வியுஞ் செல்வ மும் புத்தியும் அவலமாகவே முடியும். நன்மையி லுதவியாகுங் காலவைமுழுதுஞ் சபலமாகவே முடியும். இதனு லிம்மூன்று மொருவனுக்குக் கைகூடப் பெற்றகாலத்து மிவற்றின் மேலாய தொரு சிவப்பிரஸாதமன்றோ சித்திக்கவேண்டி யிருக்கின்றது? அச்சிவப்பிரஸாதமுடையார்க்கு இவைவேண்டுமென்பது முசித மன்று. நாத்திகனுக்குக் கல்வி, செல்வம், புத்தி இம்மூன்று மிருந் தால் அவன் என்ன செய்யமாட்டான்? சிவநிந்தையிற் பழுத்து உலகங்கெடச்செய்வானன்றோ? அப்படியே பூணமகமதியருஞ்செ ய்வாரன்றோ? கல்வி விவேகங்க ளிருந்தும் அவை யன்னோர் மா ட்டுத் தீமையே விளைத்தலால் கற்றவனென்று பிறரைப்புகழ்தலும், நான் கற்றவனென்று தற்புகழ்ச்சி செய்தலும் அவலமேயாம். (கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் - நிற்க வதற்குத் தக.) என்ற வுண்மை நிலையிற்பெயராது சிவநேசம் விடாது பற்றியொழுகுமேலோரை யே கற்றவனென்றும், அறிஞனென்றுங்கொண்டு வழிபடுவர் மே லோர். (சாத்திரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள், கோத்திரமுங் குலமுங்கொண் டென்செய்வீர், பாத்திரஞ்சிவ மென்று பணிதிரேல், மாத்திரைக்கு ளருளுமாற் பேறரே.) எனவும், (வேதமோதிலென் சாத்திரங் கேட்கிலென், நீதிநூல் பல நித்தல்பயிற்றிலென்.) எனவும், (காலைசென்று கலந்துநீர் மூழ்கிலென், வேலிதோறும் விதிவழி நிற்கிலென்) எனவும் போந்த வருள்வாக்கியங் களால் ஜாதிநலம், விருதாகல்வி, வாசாஞானம், வெளியாசார முதலிய வாபாசங்கள் கடியப்பட்டிருத்தலுங் கண்டுணர்க.” ஆதி சைவம், மஹாசைவம், அநுசைவம், அவாந்தரசைவம், பிரவர சைவம், அந்யசைவம் என்னும் பிரிவுகடோன்றச் சைவநலத்துக் குரியாரைச் சாதிஸம்பந்தம் பாராட்டிச் சைவநூல்கள் கூறுகின்ற வன்றோ? இவர் சம்ஸ்காரத்தா லுத்தமோத்தமத்தன்மை யடை ந்தவரென்பது முண்மையன்றோ? இவருள் ஆதிசைவர், மஹாசை

வராதி மேல்வருணத்தவர் தங்களிற் கீழிட்ட வேனைய ஸைவர்பால் அபகர்ஷத்வமே யன்றி ஸமத்வம் பாராட்டி வருவதின்று. அப்ப டியே அவாந்தர சைவராகிய வேளாளருந் தம்மிற் கீழிட்ட சைவர் பால் ஸமத்வம் பாராட்டா தொழிவர். இங்ஙனமாக, இவ்வவாந்தர சைவராகிய வேளாளர் தம்மின் மேலிட்ட வேனைய சைவரைநோ க்கி அவர் ஜாதி நலம்பாராட்டுதல் கூடாதெனவும்,ஸம்ஸ்காரிகளா ய்விட்டபின்னர் தம்மிற் ருரதம்யங்கிடையாதெனவும் நிந்தித்தழு ல்வர். தம்மின்மேலிட்டவரைத் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக் கொண்டு தாமுயரவெண்ணுவது போலவே தம்மிற் கீழிட்டவரையும் ஸம்ஸ் காரதிருஷ்டியால் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக்கொண்டு அவரோ டொத்துவாழவெண்ணும லவரையவமதித்தும்,நிந்தித்தும் வருவ து எவ்வளவு பெருந்தாழ்வு? அந்தணர் முதலியோரும், வேளாள ரும், அவரிற் கீழிட்ட பேர்களும் ஜாதிஸிரந்தியொழியாமல் தாங் கள் அடைந்திருக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களையுஞ் சாதியுயர்வுக்கே துணை யெனக்கொண்டு ஒருவரோ டொருவரிகலிவருவதால், அன்னோர் தாங்களடைந்த ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய ஸமான த்தன்மை யடையார்! அடையார்!! அந்தணர் முதலியவரோ டொன்றுகூட வேளாளராதியோர் எண்ணுமாபோலவே வேளா ளரிற்றாழ்ந்தபேரு மெண்ணி யேறப்பார்ப்பதால், எங்ஙனே இவ ரைச் சூத்தர்களென்று கூற விசையும்? அந்தணர் முதலியோரே தமது ஜாதி கிரந்தியை விடவேண்டுமென்பதுண்மையாக வேளா ளர் முதலியோர் அங்ஙனஞ்செய்தலின்றி மேலு முயர்ந்திட வெண்ணுத லெங்ஙனே வமையும்? அந்தணராயினும், ஏனைய வரு ணத்தவராயினும் எதுகாறுஞ் சாதிகிரந்தி யொழியாம லியங்கி வர் த்திப்பாரோ, அதுகாறு மன்னோர் ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பால தாகிய சமயநலம்பெற்றவ ராகார்! ஆகார்!! இதுமாத்திரமே யன்றிச் சிவனடியாரிலக்கணம் உபதேசகாண்ட முதலியவற்றிற் கூறியபடியே யமையாத பொழுது அவரைச் சாதகரொன்றன்மாத் திரமேயன்றிச் சாத்தியரென்றல் கூடாது. சாத்தியர்க்கு மாத்திர மே ஜாதிகிரந்தி முதலிய தோஷங்கள் விலகிச் சுத்தத்தன்மை யுண் டாவதால், அவருடைய தர்மத்தைச் சாதகராயுள்ளபே ராரோப ணஞ்செய்துகொண்டு தாங்கடாங்களு முயர்ந்துவிடப் பார்ப்பது அவலமென்க. இதனால் சாதகராவார் தங்கடங்கள் சாதியாசாரங் களிற் பெயராது நல்லொழுக்க மெய்தித் தவங்கிடந்து, ஒருவரோ

டொருவிகறிர்ந்து வாழவேண்டுமென்பதே நல்லோர் துணிவு. சாத்யநிலை வருமாயின் அவர்க்கு ஒருவரு முபதேசிக்கவேண்டுவ தின்று. அவரவரன்பே யவரைத்தலைப்படுத்து மாகையால். இந்த விசாரத்தால் ஜாதிலலங்களெல்லாம் ஸாதகவடிவங்களெனவும், அன்பினநுநலங்களெல்லாம் ஸாத்யவடிவங்களெனவும் பெரியோர் துணிந்துகூறுவர். விதிவத்தாகவும், வித்வத்தாகவுஞ் சிவனைவழிபட்ட சிவகோசரியாரிடத்தும், திருக்கண்ணப்பதேவ ரிடத்துமே யிவ்வுண்மை விளங்கும்! விளங்கும்!! ஸ்ரீமத் - அப்பர்சுவாமிகளிடத்தில் அப்பூதி யடிகளார்க்கும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரிடத்தில் திருநீலநக்க வடிகளுக்கு முண்டாயிருந்த வன்புகளுமே யன்றோ வீண்டு நிதரிசனமாதல் பெறும்? இவ்வுண்மைகளைச் சீர்தூக்கித் தாவரசங்கமங்களாகிய விரண்டிடத்துஞ் சிவபாவனை மேவிட்டு வழிபடுவதே சிவஸாம்ராஜ்ய வித்தியைப் பயக்கும்! பயக்கும்!! "தாவரசங்கமங்க ளென்றிரண்டுருவினின்று, மாபரன்பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்" என்னும் பிரமாணத்தானு மதுவிளங்கும். சங்கமங்களிற்க, தாவரமாகிய சிவலிங்கோபாஸனை விக்கிரகாராதனமாய் முடிகின்ற தெனவும், அது செய்தல் கூடாதெனவும் புலம்பித்திரியு மாபாசங்களுஞ் சிலவுண்டாகையா லன்னவை (அர்ச்சாநிபம்) என்னும் பேரால் யாம் செய்திருக்கும் ஸத்கிரந்த வாயிலாக நிரசனம்பெற்றிருத்தல் கண்டு குணப்பட்டு உலகம் நீடு வாழ்க. சுபம்! சுபம்!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸ ம் ப ந் த தீ ர் த் த

சரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

முற்றிற்று.